

Flacăra 5

Magazin ilustrat fondat în 1911 ● 84 pagini ● 12.800 lei ● anul 2000

**ROMÂNIA,
PARADISUL
SECTELOR RELIGIOASE**

**OPERAȚIE ÎN PREMIERĂ!
A FOST EXTIRPATĂ
O TUMOARE
DE 5,6 KG**

**SERVICIILE SECRETE
ALE LUI
SADDAM HUSSEIN**

**MISTERELE
LOREDANEI**

OFERTA

Blue Ridge International Computers

Soş. Ştefan cel Mare 50 Sector 2 Bucureşti

Tel.: 210.68.28 / 210.68.29 Fax: 211.69.68

E-mail: sales@bluridge.eunet.ro

Atc Office

MILENIULUI

INTEL Celeron 433 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licența, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc HACKER

Intel P III 500 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
High Performance 64bit 3D AGP 16MB
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
AT TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 8.4GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 14" 104B
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licența, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc gamer

INTEL Celeron 500 MHz + fan
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA Voodoo III 2000 16MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Joystick Genius
Keyboard US-AT 109K
WINDOWS 98 (Licența, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Atc Professional

INTEL P III 550 MHz
64 MB RAM DIMM BX PC-100
SVGA Diamond Stealth III 32MB AGP
56K V.90 Fax/Modem
3D PCI Sound
ATX TowerCase
Sony FDD 3.5" (1.44MB)
HDD 10.2GB WD IDE
MONITOR SVGA PHILIPS 17" 107E11
CD-ROM 40X PHILIPS
Boxe 120W PMPO active
Mouse 3 BUT. + Pad
Keyboard BTC US 107K
WINDOWS 98 (Licența, Doc. + CD)

Imprimanta CANON BJC-1000
10 Ore INTERNET GRATUIT
Corel Word Perfect Suite 8
PC CILLIN Antivirus

PREȚ FĂRĂ TVA

Blue Ridge International Computers își rezervă dreptul
de a modifica prețurile fără o notificare prealabilă.
Oferta este valabilă în limita stocului disponibil.

PHILIPS

intel.

Western
Digital

Microsoft
System Builder

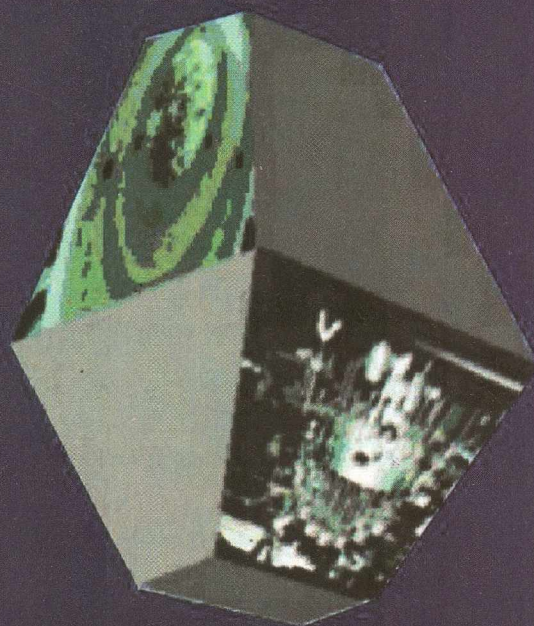
Atc

COMPUTERE CU PERSONALITATE

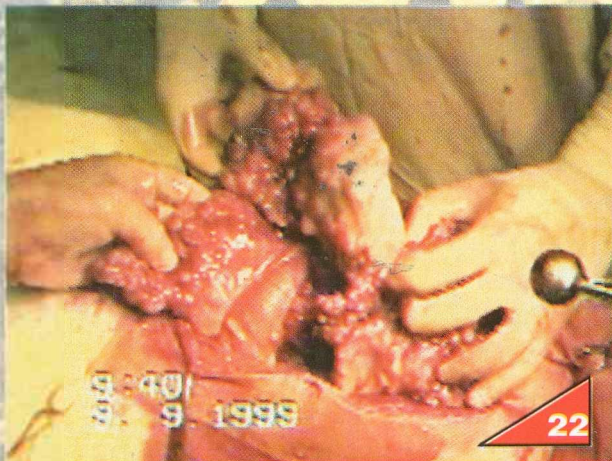
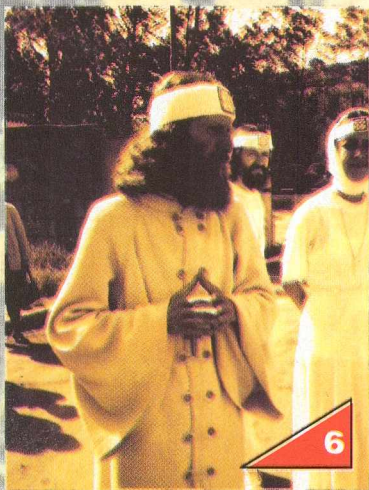
INTRAROM

Str. Fabrica de Glucoza nr.17, Sector 2, Bucuresti, Romania

Tel. : 004012040206, 004012040200, Fax : 004012040207

E-mail : oferte@intrarom.ro

DOSAR

6

România, paradisul sectelor religioase

SPECTACOL POLITIC

14

Infantilismul politic

CRONICĂ MĂRUNTĂ

17

Alex - legenda de la REBUS

Căsătorie imposibilă de Alex. Ștefănescu

TOP SECRET

18

Saddam Hussein își conduce serviciul secret printr-un clan de familie

REPORTAJ

22

Înginerul Ion Ilie din Galați a fost smuls din ghearele morții

O oarbă din Iași susține că are puteri incredibile

DEZVĂLURI

28

„Brucan a fost foarte dezamăgit că rușii nu au vrut să trimită oameni...”

ANCHETĂ

32

Măgureanu îi face concurență lui Dumnezeu

EXTERNE

34

Odiseea lui Eilan Gonzalez

REPORTAJ

37

Pumni în cap de 200.000 lei

Dinozaurii au luat cu asalt Castelul Corvineștilor din Hunedoara

O ZI CU... Loredana Groza

42

Am zile în care fac un milion de lucruri și zile în care nu fac nimic

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE

48

MAȘINA DE SCRIS

50

ARHIPELAGUL LITERELOR

52

MUZICĂ

53

TEATRU

54

La cafeneaua lui Goldoni

FILM

56

Carter zis „Uraganul”

The Beach

The Insider

TOP

58

PLASTICĂ

60

CLUB FLACĂRA

61

AMINTIRI

62

Ileana Stana Ionescu nu agreează statutul de pensionar

FAN

65

LOVE STORY

66

În căsnicia Cătălinei Mustăță și a lui Florin Zamfirescu

fiecare face ce vrea

VIAȚĂ MONDENĂ - BLITZ

70

Cu ochii pe vedete

INEDIT

72

Trupa Cârneau - prima în lume la bare fixe

SPORT

74

Tricolorii: Răbufnirea de orgoliu

Să ne cunoaștem adversarele: Anglia

Divizia A: Câinii roșii au realizat eventul

Gimnastică: Viitorul al doilea ne este asigurat

HOROSCOPI

81

DIVERTISMENT

82

Anul acesta a fost decretat „Anul Eminescu“. Ne-am fi așteptat ca manifestările organizate cu acest prilej să ne invite să ne scrutăm mai bine, pentru a ne înțelege mai exact ființa națională; dar n-am avut parte de așa ceva.

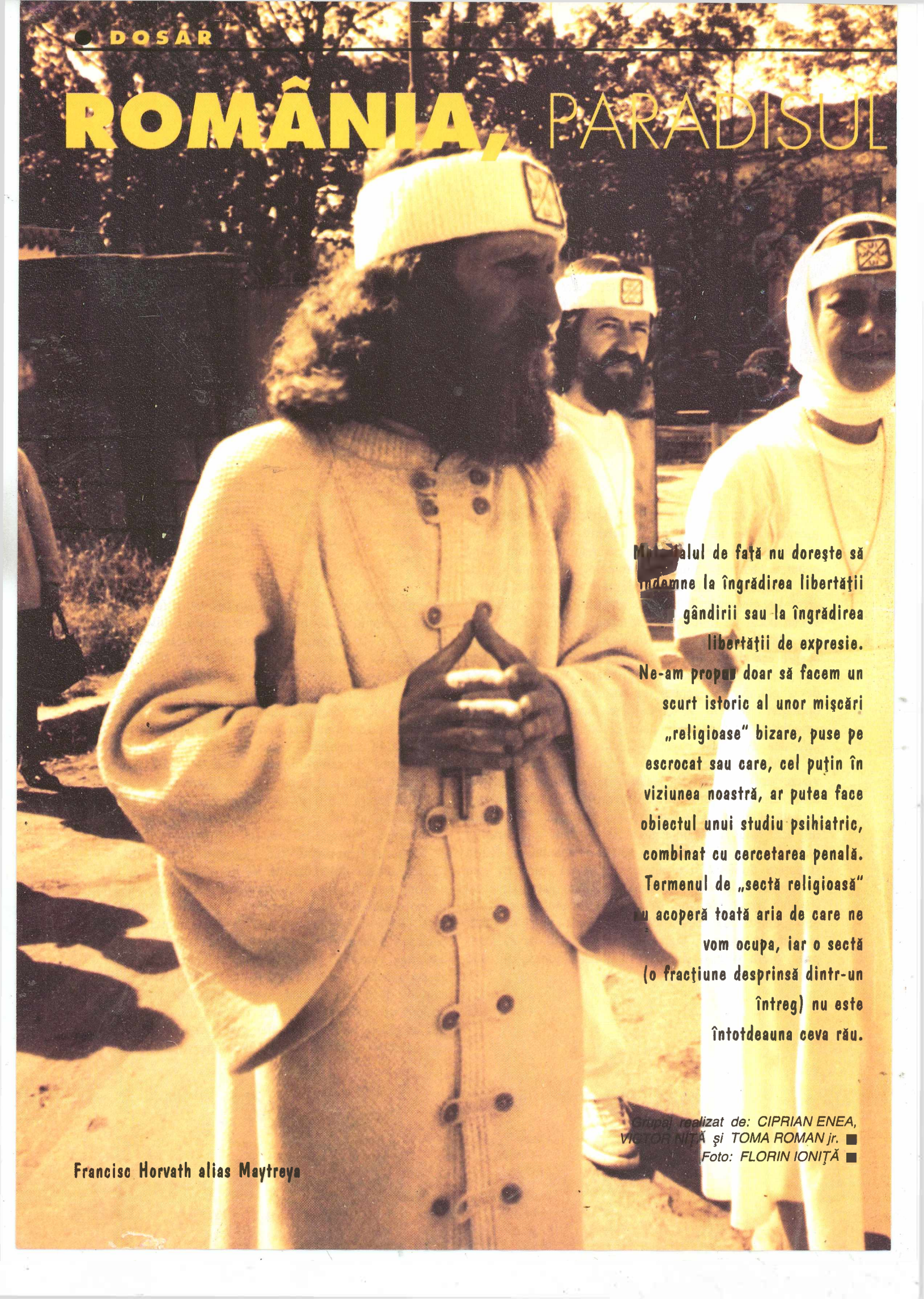
SCANDALURI

Fiindcă tot acest an este unul electoral. Încă de la începutul său au izbucnit scandaluri care ne-au făcut să parcurgem pe nerăsuflăte ziarele, să stăm până noaptea târziu în fața televizoarelor, urmărind dezbatere, confruntări sau dispute deseori purtate fără nici o urmă de eleganță. Trăim, de mai multe luni, mai tensionat decât de obicei, sub spectrul dihoniei dintre partide, dintre diverse personalități politice. Când am aflat despre așa-zisul plan de anihilare a lui Ion Iliescu prin viruși ne-a pufnit râsul. Am crezut că e vorba doar de o glumă. Dar repede ne-am dat seama că liderul opoziției vorbea serios și se socotea într-adevăr amenințat potrivit unui plan diabolic. A urmat apoi povestea cu „firul roșu“. Au curs valuri de cerneală în presă, s-au consumat zeci de ore în emisiuni televizate sau la radio în legătură cu acest caz. Dar, la urma urmei, nu era nimic neprevăzut în toată tevatura asta, simpatiile moscovite ale protagonistului acestui caz fiind binecunoscute. Nu demult a apărut și afacerea cu albumul consacrat României a cărui finanțare dubioasă i-a pus pe jar și pe francezi, care au pornit propria lor anchetă. De data asta parcă nu i-a mai venit nimănui să râdă, dat fiind că e vorba de grămezi de bani, care au golit și mai mult buzunarele nației. Puterea și opoziția se acuză reciproc, oferă și unii și alții probe zdrobitoare, iar când

ele nu există se ajunge la injurii care fac deliciul unora. Iar anul e de-abia la jumătate. Probabil am asistat doar la o pregătire de artilerie, marile scandaluri așteptând să izbucnească mai spre toamnă, când se coc strugurii. Iar unii cer ritos ca unor astfel de scandaluri să nu li se mai dea importanță, pentru că, vezi-Doamne, ele ar compromite clasa politică românească, o clasă în formare, care trebuie menajată, ocrotită ca un prunc în creștere. Desigur, așa ar trebui să fie dacă ar fi vorba de compromiterea *ideii* de clasă politică. Dar atâta vreme cât sunt târați în noroi niște ticăloși, niște parveniți lipsiți de orice ideal în afară de cel al buzunarului lor, toate aceste scandaluri sunt binevenite și benefice. Fiindcă mincinoșii, corupții, farsorii n-au ce căuta în prim-planul vieții publice. Prea puțini dintre politicienii noștri merită să fie respectați. Iar dacă aceasta este situația, din păcate, noi înșine, cei care facem parte din marea masă a alegătorilor, suntem de vină. Până acum n-am avut discernământul necesar pentru a desemna ca reprezentanți ai noștri oameni cu adevărat valoroși, onești și sinceri. De multe dintre aceste scandaluri am fi fost scutiți și altul ne-ar fi fost statutul dacă am fi avut maturitatea necesară, un alt orizont de înțelegere a lumii în care trăim. Noi, simplii alegători purtăm cea mai mare vină, fiindcă, încă din celebra duminică a lui 1990, am votat orbește.

Sergiu Arion

ROMÂNIA, PARADISUL

Modelul de față nu dorește să
condamne la îngrădirea libertății
gândirii sau la îngrădirea
libertății de expresie.
Ne-am propus doar să facem un
scurt istoric al unor mișcări
„religioase” bizare, puse pe
escrocăciuni sau care, cel puțin în
viziunea noastră, ar putea face
obiectul unui studiu psihiatric,
combinat cu cercetarea penală.
Termenul de „sectă religioasă”
nu acoperă toată aria de care ne
vom ocupa, iar o sectă
(o fracțiune desprinsă dintr-un
întreg) nu este
întotdeauna ceva rău.

Grupaj realizat de: CIPRIAN ENEA,
VICTOR NIȚĂ și TOMA ROMAN jr. ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Francisc Horvath alias Maytreya

SECTELOR RELIGIOASE

După 1990 a început o adevărată explozie a mișcărilor ezoterice, mistice și oculte pe teritoriul României. După comunismul ateist, România a fost un teren fertil pentru tot soiul de guru, escroci și țepari mistici, magi, șamani, profeți și nebuni teosofici, autohtoni sau de import. Revista noastră a fost preocupată consecvent de expansiunea organizațiilor pe care le denumim generic secte, așa că vă vom povesti pe larg despre câteva dintre ele.

Încă din ianuarie 1990, ne-am trezit cu prozelitismul agresiv al unor neoprotestanți care până atunci stătuseră destul de cuminiți. **Adventiștii** au reușit să strângă cea mai mare recoltă, în acest moment 1,2% din populația României fiind aderentă la cultul adventist. Ei sunt urmați de bapțiști, cu aproape 1%

și Morris Cerrulio din Brazilia, mari făcători de minuni prin pase, răcnete și mersul piticului, cu care au umplut săli și stadioane. Banii le vin din așa-zisa zeciuială – fiecare membru al comunității trebuind să doneze lunar 10% din ce produce. Însă, după cum am scris și noi anul trecut, mișcarea penticostală română s-a rupt în două între adepții „Bisericii lui Dumnezeu” și „Adunării lui Dumnezeu”. Războiul fratricid a fost coordonat de la New York, fiind de fapt răsfângerea luptei dintre două congregații americane rivale.

Adventiștii au trimis și ei cadre de elită, printre care vestitul „cruciat” Tom Arield Field, un danez cât dulapul, specialist în minuni și vindecări contrafăcute. „Martorii lui Iehova” împart gratis la tot poporul revistele „Turnul

implicați în câteva scandaluri medicale, deoarece unii adepți ai cultului lor au refuzat transfuzii de sânge.

Așa cum am amintit deja, adventiștii și penticostalii au

bri ai bisericii „Sfinților ultimei zile” (mormoni).

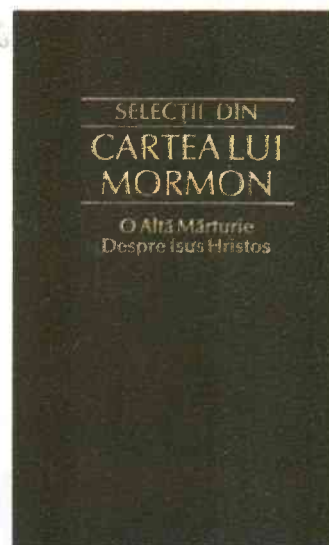
Pe lângă neoprotestanții despre care am scris deja destul, au apărut tot felul de alte mișcări, care de care mai

ASALTUL CIUDAȚILOR

reușit să capete aderență în rândul rromilor pauperi. Dintr-un anumit punct de vedere putem vorbi de un aspect pozitiv, și anume faptul că infracționalitatea în rândurile convertiților a scăzut considerabil. La București, „Biserica lui Hristos”, o congregație evanghelică americană, condusă de un „frate”, Brian Smith, și-a câștigat adepții închiriind Sala Rondă a hotelului Intercontinental și împărțind sandwich-uri gratis la jumătate din cerșetorii orașului, pe care i-a botezat ulterior în lacul Colentina. Imobilismul bisericii ortodoxe române a făcut să nu existe asistență religioasă ortodoxă în multe închisori din țară. La închisoarea din Galați, de pildă, nu există preot ortodox (sunt 1.400 de deținuți), dar, în schimb, de mai multe ori pe săptămână vin reprezentanții fundației baptiste „Stânca veacurilor”, ai cultului adventist și ai „Martorilor lui Iehova”. La penitenciarul Brăila, aceeași fundație, „Stânca veacurilor”, are în desfășurare săptămânal nu mai puțin de opt programe educative religioase, iar de sărbători face deținuților donații importante. Din informațiile noastre, numai luna trecută s-au liberat pe poarta închisorii Jilava trei foști deținuți, care au devenit mem-

exotice. Unele au un miros puternic de escrocherie, altele miros a rudotel, iar altele, pur și simplu, sunt niște experimente.

Mormonii au aterizat în România tocmai din statul american Utah. Denumirea completă a mormonilor este

„Biserica lui Isus Hristos, a Sfinților din zilele de pe urmă”. La sfârșitul secolului XX, predicatorul Joseph Smith a zis că a descoperit o continuare a Bibliei, din care rezultă că Isus a devenit om, s-a însurat cu Maria Magdalena, a ajuns în America și, în general, că (teorie întâlnită și la Martorii lui Iehova) doar cei ce se inspiră din Cartea lui Mormon și cred în ea vor ajunge în rai. Pe

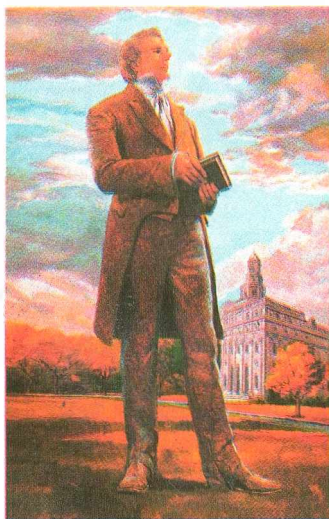
LA ÎNCEPUT AU VENIT NEOPROTESTANȚII

din populația țării, de „Martorii lui Iehova” și de penticostali.

Neoprotestanții, având un ritual religios foarte simplu și mizând pe o filosofie manicheistă, se adresează în general persoanelor simple. Este relevant că regele rromilor, Florin Cioabă, este și pastor adventist. Printre mijloacele lor de propagandă se numără evanghelizările cu minuni, revistele frumos colorate, promisiunea cu raiul în schimbul pocăinței, ajutoarele materiale. Penticostalii au trimis, începând din 1990, predicatori „de elită”, precum omul fără limbă, Valdir De Souza

de veghere” și „Treziți-vă”, merg din ușă în ușă și încearcă un gen de publicitate agresivă. Martorii au fost folosiți în 1996 într-o diversivă cu iz electoral. Înainte de alegeri, pentru a distra atenția opiniei publice, fostul președinte Iliescu, o parte a clerului și partidele din arcu guvernamental au ieșit în față aruncând interpretarea că o mare adunare a „Martorilor lui Iehova”, ce urma să se țină pe un stadion, e de fapt o manifestare antinațională, menită să ne distrugă sfânta patrie.

Martorii au mai fost

lângă cotele din câștig (care pot ajunge până la 50%) pe care trebuie să le cedeze lunar, mormonii mai au și obligativitatea unui stagiul misionar de doi ani. De aceea, în România sau oriunde în lume pot fi întâlniți, frumos îmbrăcați și cu insigne în piept, câteva sute de mormoni de import, gata să te ia la convertit. Mulți români cad în plasa lor, fiindcă sunt vrăjiți de mirajul unei potențiale plecări în SUA.

Biserica unificării. Cunoscută sub numele de secta „Moon“, a apărut în România în 1993-1994. Ea are o rețea de sedii, cel mai important aflându-se în București, pe bulevardul Nicolae Bălcescu, lângă magazinul „Pani

Pat“ și funcționează sub umbrela unor asociații legale precum „Mișcarea femeilor pentru pacea lumii“ și „Mișcarea familiilor pentru unificare“. Moon s-a proclamat un fel de profet, iar cartea sa, **Principiul divin**, impune regulile vieții unui adept. Sun Myung Moon pretinde că poate vorbi direct cu Isus, Mahomed, Budha, cu apostoli și patriarhi. Asta înseamnă că nu s-a plictisit cât timp a stat la închisoare în SUA pentru evaziune fiscală. Moon organizează, contra unor sume importante de bani, niște meganunții pe stadioane, în urma cărora adepții săi ar fi atinși de aripa lui Isus. Numărul mooniștilor din România poate fi estimat la circa 2.000 de persoane.

Ananda Marga. Este o sectă originară din India, ale cărei origini trebuie căutate în jurul anului 1950, conform datelor pe care le deținem. „Ananda Marga“ a fost implicată în mai multe atentate cu bombă, contra unor personalități politice indiene. În România sunt conduși de un guru de origine bulgară, supranumit Dada Devratananda, și au sediul central într-un bloc din zona Romancierilor, cartierul Drumul Taberei din București. La „Ananda Marga“ se practică sexul în grup,

iar când nu stau în pielea goală membrii importanți ai sectei pot fi recunoscuți după turbanele și halatele portocalii pe care le poartă.

Hare Krishna. E un cult de origine indiană, care predică ajungerea la extaz prin repetarea la nesfârșit a formulei „Hare Krishna, Hare Rama, Hare, Hare“. Membrii Hare Krishna trebuie să se îmbrace în portocaliu, să aibă pe frunte ochiul lui Shiva, să-și pună casele și bunurile la dispoziția comunității. În România au apărut pentru prima oară în 1990, când au dat o serie de spectacole publice în piețele centrale ale Capitalei. Principalul centru al mișcării „Hare Krishna“ se află la Timișoara și este arondat unui centru de coordonare zonală aflat la Moscova.

Saha Yoga sau „Yoga spontană“ este o invenție care a prins în România. Acum vreo douăzeci de ani, o indiană grasă, Shri Mataji, supranumită „Nirmala Devi“ (Mama sfântă) a pretins că ea poate aduce perfecțiunea yoghină, care teoretic se obține după zeci de ani, în numai câteva minute. Ritualul constă în concentrare (după ce te descălți, în prealabil) asupra pozei Mamei sfinte și repetarea formulei „Mamă,

iartă-mi toate păcatele“ până când simți un vânticel rece în ceafă. Atunci se cheamă că și s-au deschis chakrele. Shri Mataji a venit de mai multe ori în România, umplând până la refuz Sala Polivalentă. Sahaja Yoga are o rețea bine organizată în majoritatea capitalelor de județ, câteva mii de membri și editează revista **Yoga spontană**.

Fundamentalistii islami. Au încercat prin 1992-1994 să se infiltreze în rândul comunității turce din Dobrogea. Sub acoperirea faptului că ar fi profesori voluntari, mai mulți membri ai sectelor „Suleymangi“ și „Narghiulari“ au început să predice tinerilor turci și tătari din România ideile lor, vizând instaurarea prin orice mijloace a unui regim islamist universal. Atât autoritățile române, cât și cele din Republica Turcia au reacționat, s-au avertizat reciproc și o parte dintre „profesori“ au fost expulzați.

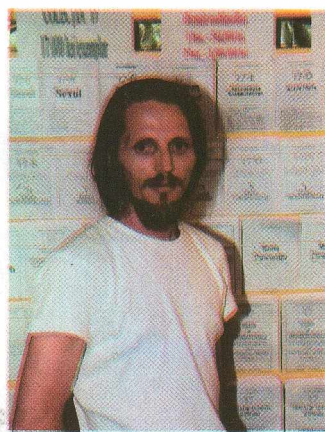
Mișcarea „Lumină și iubire“. Este invenția unui anume Francisc Horvath, auto-proclamat „Maytreya“, fratele lui Isus. E vorba de un fost desenator tehnic de la Timișoara, cunoscut cu probleme psihice. El și-a început activitatea de Mesia prin

1993, în parcul Cișmigiu din București, unde pretindea că poate vindeca cu propria salivă orice boală. Mai târziu, a ajuns la concluzia că poate vindeca orice prin rugăciune. Așa a ajuns să facă o crimă.

Elta Universitate. Este o sectă ciudată, ai cărei membri discută cu extraterestrii

Casa de cultură a studenților „Preoteasa”, ajuns un soi de iluminat. El crede că România e centrul Universului, că extraterestrii vor ateriza pe Rarău și-l vor numi un fel de șef universal. **Elta** are aproximativ 6.000 de membri, răspândiți pe tot teritoriul țării, editează o revistă și posedă, mai ales ca

prin telepatie, care extraterestrii le trimit, tot telepatie, rețete de bucate naturiste și sfaturi de viață. **Flacăra** s-a preocupat constant de activitatea Eltei, comentând pe larg, de exemplu, ultima lor operă, „Evanghelia, cartea de bucate”. Membrii **Elta** sunt conduși de un anume Ion Dumitrescu, fost fochist la

sursă de finanțare, câteva zeci de restaurante naturiste, unde se mănâncă fripturi fără carne și ciorbă nefiartă. În așteptarea OZN-urilor, eltiștii ar vrea să construiască o pistă de aterizare în Moldova. Membrii Elta sunt profilați și pe activități profitabile. Ei vând pe sume variind între câteva zeci de mii și câteva mili-

oane de lei cele mai bizare marfaturi din lume: produse alimentare care arată ciudat, cărți, așa-zise ezoterice, horoscoape, cugetări ale fochistului Dumitrescu, C.D.-uri etc. Într-o zonă defavorizată, ca să plătească impozite mai mici, și-au deschis o fabrică

de azime și alte alimente naturiste pe care încearcă să le exporte în Germania sau să le mărite unor fraieri autohtoni. La București, pe strada Blănari, nr. 2, și-au deschis, probabil, cu binecuvântarea extraterestrilor, „un laborator de hrană vie”.

CUM A OMORÂT MAYTREYA O FATĂ

În toamna anului 1998, după ce a bătut țara în lung și-n lat, dimpreună cu apostolii săi, desculți și îmbrăcați în sutane albe, Maytreya, respectiv Francisc Horvath, a crezut că a găsit destui fraieri în comuna Dobra, județul Hunedoara. Este cazul să precizăm că Dobra este o comună măricică, pe malul stâng al Mureșului, iar înspre est se mărginește cu un lanț de dealuri calcaroase. În coasta acestor dealuri sunt foarte multe peșteri, de diferite dimensiuni. Este locul cel mai potrivit pentru a se lansa ideea că energii de tot felul

ies la iveală și pot fi folosite de ocultiști. Maytreya și-a început apostolatul în aceste locuri, jucând rolul unui pustnic. Bineînțeles că era un pustnic de prost gust, dar pentru sărmanii țărani din Dobra, care nu văzuseră în viața lor un pustnic, fie el autentic, fie el de prost gust, nu exista comparație. L-au crezut pe cuvânt și, la îndemnul lui Maytreya, au scos bani din buzunare, alimente, obiecte de tot felul, mai ales cele necesare ritualurilor, respectiv vase, pocale, lighe-ne, oale etc. Cel mai căutate și mai așteptate de Maytreya

erau cele din argint, căci și de acestea se mai găseau prin acel sat pierdut de lume. Și ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat. S-a dus buhul cum că într-o peșteră spânzurată într-un deal de deasupra Dobrei s-au acuiat niște magi vindecători. Și, cum oamenii de prin partea locului ardeau de nerăbdare să vadă magi vindecători, ba chiar să se și vindece cu puterea acestora, până la un fel de nebunie în masă și în zonă n-a mai fost decât un pas. Dar pasul cel mare și, totodată, tragic l-a făcut o familie a cărei copilă i-a fost

adusă magului principal. Copila avea mari dureri de burtă, ziceau părinții ei. În fapt, avea o apendicită acută. Magul a primit-o cu pompă, convins fiind că va lua fața lumii. Habar n-avea care era, medical vorbind, problema acelei copile. A internat-o în peșteră, a culcat-o pe un pat acoperit doar de o rogojină, a învelit-o cu niște zdrențe și le-a interzis părinților și rudelor să intre în peșteră. Când părinții au intrat la bănuiele era deja prea târziu. Nu se ajunsese încă în al doispnezecelea ceas, mai puteau chema Salvarea pentru a o

interna într-un spital adevărat, dar Maytreya nici n-a vrut să audă. Ba chiar i-a izgonit, cu violență și cu amenințări, pe părinți. Peste câteva zile, din cauza condițiilor insalubre, din cauza frigului, dar mai ales din cauză că nu a fost operată, s-a întâmplat ceea ce era de așteptat: copila a murit.

Bineînțeles că au început cercetările, ale Poliției, ale Parchetului, Maytreya a fost acuzat de omor din culpă. Dar un cirac, pe numele său de călugăr Fratele Nicolae, a luat totul asupra sa, a declarat că el a adus-o și a „tratat-o” pe copilă, că el a vorbit cu părinții acesteia, că Maytreya nu are nici o vină,

că nu era, la momentul decesului, în peșteră etc. Pe scurt, Fratele Nicolae a înfundat pușcăria, iar marele mag Maytreya a spălat cu mare viteză putina și s-a pierdut ca măgarul în ceață. El mai circulă și azi în aceea ceață, ca să numim astfel lumea prin care se învâрте, este îmbrăcat în aceeași togă albă, se crede

în continuare Fratele lui Isus, iar cine este mai slab cu duhul îl mai și crede. Drept răsplată, Maytreya îl scuipă între ochi sau direct în gură, a vindecare, care vindecare lui să-i fie.

Adepții lui Maytreya circulă în niște anterie albe, cu brăuri verzi, iar pseudomesia are dreptul la un brâu roșu.

MASAJELE EROTICE ALE LUI BIVOLARU

Grigorian Bivolaru. Este, poate, cel mai complex și cel mai șmecher om de afaceri din România. El vinde doar

acesta, de 8 martie, bivolarii au organizat la Sala Palatului un spectacol semi-pornografic, iar de Înviere (nu știm cine

GRIG E UN GENIU

vorbe, strânge o groază de bani și scapă din toate belele legale în care intră. Dacă privim mai atent, vedem că Grig Bivolaru și ciracii săi dețin un adevărat imperiu, din care fac parte: „Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut” (MISA), „Societatea de Yoga și Parapsihologie”, „Fundatia Sophrozin”, „Agenția Artistică Extaz”, S.C. Pegasus SRL, S.C. Lotus SRL, Editura „Shambala”, Editura „Sophia”. Nu avem destul spațiu să vă relatăm tot ce știm despre Bivolaru și apropiații săi. Trebuie, în schimb, să amintim că anul

le-o fi dat aprobarea) au organizat un show cu iz blasfemic în Piața Senatului, de au rămas până în ziua de azi pietrele de pe caldarâm mănjite cu pentagrame. În continuare, vă vom prezenta una dintre cele mai noi afaceri ale yoghinilor lui Bivolaru.

Ceea ce veți citi mai jos poate părea o proză erotică cu iz ocult. De fapt este un reportaj cât se poate de real despre sex, manipulare și imbecilitate. Acum câteva săptămâni am pornit de la un anunț dintr-o revistă de publicitate. Am dat peste gașca de

abulici a pseudo-yoghinului Grig Bivolaru.

Anunțul suna la modul următor: „Ecstasy Club, tantra, tao, metode orientale, subtilități, rafinamente, masaj erotic.” La început am crezut că e vorba de un banal apel al unei prostituate în căutare de plătitori. Totuși, când am citit cuvântul tantra, ne-am dat seama că ar putea fi vorba de mai vechiul nostru client, Grig Bivolaru. Am su-

masaj erotic (contra 400.000 de lei) la o adresă aflată în strada Prelungirea Ghencea nr. 36, bloc D4, la capătul autobuzului 368. La două zile după telefon, la orele 21.00, am ajuns în fața unei uși pe care scria apartamentul nr. 55.

Mi-a deschis chiar femeia cu care vorbisem. Are cam 30 de ani, păr șaten, nasul mare. A spus că e geoloagă, lucru de care m-am convins

ECSTASY CLUB

nat și, culmea, ne-a răspuns o voce relativ cultivată. Când am întrebat: „Sunteți tantriști d-ai domnului Bivolaru?”, ni s-a răspuns tot printr-o întrebare: „Da’ ce vă-ntereasa-ză?” Atunci m-am convins că e vorba de Grig. M-am programat pentru o ședință de

fiindcă aveam câteva cunoștințe comune care au terminat aceeași facultate. Mi-a cerut imperativ să mă descalț la intrare, ceea ce mi-a mirosit de la o poștă a ashram (n.r. – sediu al mișcării lui Bivolaru unde locuiesc în devălmășie mai mulți așa-ziși

yoghini). După aceea m-a invitat în bucătărie, unde mi-a turnat (inclus în preț) o băutură de fructe de culoare gălbui. Știindu-i pe bivolarieni drept mari urofilii, am refuzat

complet și, cu mult entuziasm, și-a plasat solida parte dorsală pe spinarea mea de am simțit că mi se frânge coloana. Am făcut o diversiune: „L-am văzut pe ăsta (n.r. – poza lui

calități native pentru a fi un bun tantrist (cu toate că nu mă mișcasem) și că lucrul cel mai bun care mi s-ar putea întâmpla ar fi să merg la cursurile lui Grig. După un timp, m-a întors cu burta în sus și a început să îmi preseze sânii de pieptul meu. A vrut să mă sărute, dar s-a oprit oripilată: „Ce, ești inconștient? Fumezi? Nu știi că înnegrește aura?“ I-am explicat că, la trei pachete pe zi, probabil că am o aură teribil de neagră și m-a privit ca pe un soi de monstru marin. A apucat o sticlă, a

yoghine l-au turnat ziarului „Ziua“ că, folosindu-se de calitatea de guru, le-a trimis să se prostitueze și le-a luat sume mari de bani pe care nu le-a mai înapoiat.

I-am spus Rodicăi o poveste mirobolantă, cum că l-aș fi cunoscut pe Mărtz în urmă cu mulți ani la Bacău. Povestea a ținut, iar ea mi-a spus că în urma scandalului de presă Mărtz a căzut în dizgrație, iar Grig l-a lăsat repetent, retrogradându-l din anul XI de yoga (în viziunea lor, un stadiu aproape de perfecțiune) în anul V.

Despre Bivolaru și oamenii lui s-a scris mult. Presa a vânat elemente de culoare: orgii sexuale, urofilie, convorbiri astrale, spirale umane aranjate după zodii. Noi credem că adevărata esență a mișcării lui Bivolaru e una economică. În momentul în care ești integrat în mișcarea lui guru, ești atât de aburit încât ajungi încet-încet să te îmbraci în hainele cu mantre vândute de alți yoghini, să cumperi literatura produsă de Bivolaru și apropiații săi, să mănânci numai mâncare indicată și produsă de ei, să cumperi numai casete cu muzică piratată de ei, să bei numai băuturi în concordanță cu natura fabricate tot de ei, să plătești taxe către MISA, să cumperi soluții miraculoase „pentru sănătate, intelect și potență“. La un moment dat

„AM CREZUT CĂ EȘTI ELTIST“

politicos tratația. După aceea am fost introdus într-o cameră luminată de neoane violete. Pe toți pereții erau expuse yantre (n.r. – simboluri pe care privindu-le te încarci cu energie benefică), iar la capul patului trona poza lui Grig. Dintr-un casetofon se auzea o „muzică a aștelor“. Într-un colț al camerei, o fătușă de vreo 17 ani se făcea că stă în poziția lotusului.

Mă recomand, zic că mă cheamă Mihai. Fătușă mă studiază, se uită la barba mea și întreabă: „Tu ce ești, eltist sau rocker? I-am răspuns că am barbă pur și simplu. Atunci mi-am dat seama că în ambele variante aș fi căpătat o bilă neagră. În viziunea bivolarilor „Elta“ reprezintă o concurență periculoasă, iar rockerii sunt cu toții sataniști. Am fost rugat să mă dezbrac în pielea goală și am fost pus să aleg între puștoaică și Rodica. Rodica, mai bătrână, mi-a inspirat mai multă încredere și am crezut că poate știe mai multe despre ce mă interesa.

Am fost întins pe pat, Rodica s-a dezbrăcat și ea

Grig Bivolaru), la televizor. Părea agramat...“. Răspunsul a venit năprasnic: „Cum!? Grig e un geniu. Știe atâtea medicină, fizică, matematică, chimie. Dezacorduri face numai din când în când, și cred că le face fiindcă vrea.“

MĂRTZ A FOST LĂSAT REPETENT

Ca să mă pedepsească, s-a suit de data asta cu tălpile pe spatele meu și am simțit că-mi pârâie oasele.

Cu multă aplicație, Rodica a început să mă scarpine între testicule. Am simțit că e momentul să o întrerup și să vorbim puțin despre tantra. Mi-a zis: „Important e să fii mult activ sexual, dar să fii continent, adică să nu ejaculezi. Dacă consumi multă spermă nu produci satisfacție la femeie, ajungi mai repede impotent și te dezechilibrezi karmic“. În fața unui asemenea raționament am glumit și am spus că eu, de exemplu, vreau să fiu ocean, dar bancul nu a fost gustat. Întreruptă din scărpinat și serioasă, Rodica mi-a explicat că am

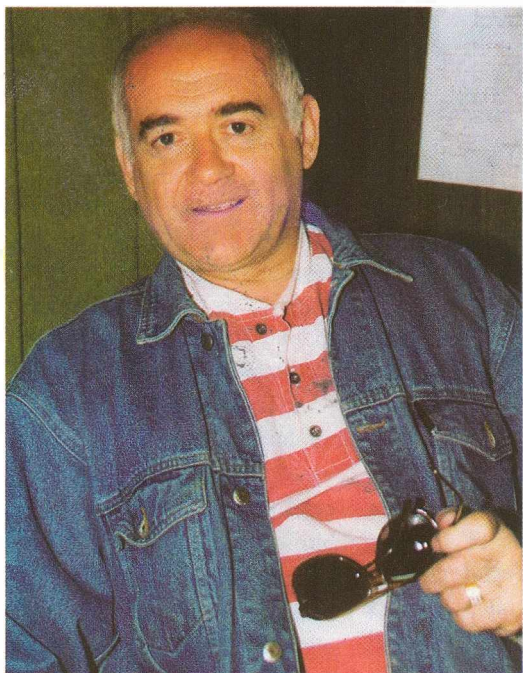
desfăcut-o și mi-a turnat pe organul genital un lichid vâscos. Am întrebat-o ce e, speriat, și mi-a răspuns: „E ulei presat la rece, de floarea soarelui. Cel rafinat e nociv, nu e în concordanță cu natura“. Ca să nu-i vină ideea să îmi toarne și-n cap ulei, am

simțit că e momentul să dau o lovitură decisivă.

Am întrebat-o ce mai face Eugen Mărtz. Acesta este președintele Societății de Yoga și Parapsihologie, unul dintre principalii locotenenți ai lui Grig. Acum câțiva timp a fost implicat într-un scandal de presă. Mai multe foste

poți constata că nu mai trăiești în România ci în țara lui Grig cu regulile și fiscalitatea ei: cineva se îmbogățește pe seama unor fraieri. Nu m-ar mira ca banii de pe ședințele Rodicăi să ajungă tot la acel cineva.

NU INTRAȚI CU BOCANCIÎ ÎN SECTE

Colonelul Tudorel Butoi este unul dintre cei mai reputeți psihologi ai Poliției române având, printre altele, titlurile de profesor doctor în domeniul respectiv. Experiența sa în Poliție, precum și calitatea de specialist în psihologie îi permit să abordeze spinoasa problemă a sectelor din dublă perspectivă.

— *Ca polițist, credeți că ar trebui să se ia atitudine împotriva sectelor religioase?*

— Atunci când sectele religioase devin periculoase pentru statul respectiv, cu siguranță că trebuie luată o atitudine fermă, pentru grabnica lor desființare. Pățania japonezilor cu gazul sarin ar trebui să ne pună serios pe gânduri. Un exemplu de dată recentă îl reprezintă sinuciderile în masă. În ambele cazuri, poliția nu a reușit să ia măsurile necesare la timp și au fost o mulțime de victime. Uneori, prea multă toleranță sau prea multă lipsă de preocupare din partea oamenilor legii poate dăuna societății.

— *Din ce cauză unii*

oameni abandonează cultele tradiționale spre a se atașa de secte recent înființate?

— După mine, înființarea sectelor se bazează pe disfuncțiile care apar în doctrinele religioase tradiționale. Să luăm ca exemplu ortodoxismul, care vine din negura

istoriei. Documentele scrise despre această religie sau informațiile transmise pe cale orală au o nuanță imprecisă sau interpretabilă. Aceste imperfecțiuni permit o anumită tendință de corijare din partea altor religii, care acționează în scop distructiv față de religia de bază. Prozelitismul are loc și pe fondul unui anumit grad de saturație al individului în raport cu vechea doctrină. În momentul în care se repetă stereotip aceleași repere și credințe, el se plictisește și este atras de o religie nouă.

În lumea civilizată, indivizii sunt foarte dornici să perceapă cât mai multe lucruri spectaculoase. O parte dintre ei își îndeplinesc așteptările pe frânturi de doctrină nuanțată, excitantă. În cadrul supremației lui Lucifer, pentru generația tânără apare imaginea unei răsturnări totale, după 2000 de ani de ordine. Asta, pe fundalul unei speculații biblice, care vorbește despre anii în care

diavolul va fi pe pământ. Mitul acesta este deosebit de excitant pentru cei tineri și este puternic susținut de toate canalele de comunicare în masă. Vedem filme în care morții învie, în care oamenii călătoresc în lumea de dincolo, de exemplu. Lucrurile acestea concurează la crearea unei păături de credincioși cu un anumit specific. În plus, recrudescența unor ritualuri de tip dionisiac, pe fundalul consumului de alcool și de droguri, duce la viziuni, la percepții de șoaapte străni etc. Astfel că apare posibilitatea unor trăiri deosebite, pe fundalul unei dezinhibiții mentale. Se ajunge la acea descătușare de instincte primare, aflată la mare preț în rândurile tinerei generații. Câmpul de conștiință se îngustează și, din nefericire, rata infracționalității în aceste cercuri urcă la cote teribile.

— *Ar trebui luate, la nivelul societății, anumite atitudini împotriva acestor curente de conduită din rândul tinerilor?*

— Pe mine aceste fenomene nici nu mă sperie și nici nu cred că trebuie să luăm o atitudine agresivă, în sensul de a năvăli cu tancurile peste astfel de tineri. Derulând firul evenimentelor, în dosul crucilor răsturnate de prin diferite cimitire vom găsi niște adolescenți aflați într-o acută criză de identitate. Ei se află în căutarea unor repere sociale, a unor valori și modele, în efortul de a-și asuma propria personalitate. De regulă, aici apare și o frustrare la nivel familial. Dar nu este un fenomen de masă, cu rădăcini adânci în conștiința tinerilor. Aș spune, mai degrabă, că

avem de-a face cu o subcultură de gașcă, de cartier.

— *Dar despre cultele recent înființate pe linie istorică, gen Martorii lui Iehova, penticostalii ș.a. se poate spune că reprezintă un factor de instabilitate socială?*

— În ceea ce privește aceste culte, dacă ele sunt recunoscute de lege au dreptul să propovăduiască și să facă prozeliti. Această treabă este parte componentă a libertății de exprimare a fiecărui individ în parte. Eu îi văd ca pe niște oameni civilizați, curați, care umblă în uniforme plăcute ochiului, buni vorbitori de limbi străine și, un lucru foarte important, lipsiți de agresivitate. Forța lor constă în persuasiune și în recompensarea materială sau morală a adepților lor. Dreptul de a le refuza doctrina stă la îndemâna oricărui cetățean. Aș putea chiar să spun că apariția acestor secte sau culte este o provocare la adresa bisericilor tradiționale. Este posibil ca acestea să resimtă sectele ca pe o primejdie, dar e o primejdie concurențială.

— *Asta chiar dacă anumite culte interzic lucruri clar benefice pentru practicanții lor (un exemplu ce-mi vine acum în minte este cazul iehoviștilor, care au refuzat să salveze viața propriului copil pentru că religia le interzicea transfuzia de sânge...)?*

— Acestea sunt aspecte caricaturale, care țin de un anumit fanatism religios. Fiecare dintre aceste credințe are aspectele sale bune și rele. Important este ca într-o credință să-ți găsești împăcarea cu sinele și liniștea sufletească.

SECTELE SUNT GROAPA DE GUNOI A BISERICII

Părintele Iustinian este profesor la Facultatea de Teologie și călugăr la Mănăstirea Antim.

– *Ca teolog, din ce cauză credeți că oamenii părăsesc Biserica tradițională pentru a se alătura sectelor sau cultelor neoprotestante?*

– Sunt mai multe motive. Aici trebuie observat următorul fenomen. Cei care aderă la aceste grupări religioase fac parte fie din pătura socială săracă, fie din cea bogată, elevată. Oamenii din clasa medie își schimbă foarte rar religia. Atât în cazul celor săraci, cât și-n cazul celor bogați, apare interesul material. Nevoiașilor li se promite marea cu sarea. Având o educație destul de slabă, ei iau de bune toate ispitele materiale, crezând că vor primi, într-adevăr, cele promise. În final, li se dă o oarecare „atenție” materială cu care li se scot ochii și bieții oameni, de jenă, nu mai au puterea să se întoarcă în sânul comunității pe care au abandonat-o.

Acest fenomen se întâmplă mai ales la sate. În cazul oamenilor bogați și cu educație, acestora li se oferă posibilitatea unor plecări în străinătate. Astfel li se lărgesc considerabil cerul de relații în lumea oamenilor cu bani. În plus, medicii, profesorii buni vorbitori de limbi străine sau alte categorii de intelectuali au chiar oferte concrete de a rămâne în Occident sau în America, pentru că ei oricum sunt valoroși. Așadar, prima tentație a acestor secte și culte este oferta materială pe care o pun în fața celor pe care intenționează să-i recruteze. Un alt motiv ar fi acela al influenței sufletești. Un bun prieten sau o rudă de care ești foarte apropiat sufletește face acest pas și, cu timpul, din atașament față de el, accepți și tu. Un rol important are de multe ori și atitudinea preotului din parohia celor care lasă Biserica pentru un alt cult. Când acesta are o conduită deficitară și se dă în spectacol prin

beții, curvăsărit, lăcomie sau mai știu eu ce, o parte dintre credincioși se simt frustrați. Asta se întâmplă și din cauză că sectarii au un aparat de „racolare” foarte bine pus la punct. Mă uitam la o emisiune cu animale și acolo vedeam cum leii hăituesc turma de antilope până când una mai bolnavă, mai obosită, se rătăcește de turmă. Atunci felinele sar pe ea și o devorează. Văzând acea imagine m-am gândit că la fel procedează oamenii aceștia, foarte bine instruiți, din anumite secte. Stau efectiv la pândă, cu o răbdare de neimaginat.

– *Considerați că alternativa unor alte religii la cele vechi, tradiționale, are și aspecte pozitive?*

– Este un lucru foarte rău că se rupe trupul Bisericii, care reprezintă cămașa lui Hristos. Această cămașă era realizată dintr-o singură bucată și nici romanii n-au îndrăznit să o rupă. Fiecare despărțire de vechea Biserică înseamnă, de fapt, că noi mai sfâșiem o părticică din cămașa sfântă... Dar, pe de altă parte, este bine că există și erezii. Ele sunt un fel de refugiu pentru cei care nu-și găsesc locul în comunitatea tradițională. Părerea mea personală este că sectele reprezintă un fel de groapă de gunoi a bisericii. Eu nu cred că oamenii care fug de la biserică își găsesc liniștea în sânul unor astfel de grupări religioase.

– *Faceți vreo diferență între sectă și cult? Am pus această întrebare deoarece unele grupări religioase s-au*

arătat ofensate de faptul că titlul materialului nostru conține cuvântul sectă...

– Secta este un cuvânt care desemnează ceva ce s-a desprins din trupul Bisericii. În aceste condiții, toate detașările care s-au făcut de-a lungul istoriei au născut secte. Câteva dintre ele au dat naștere, e drept, unor culte importante. Scriptura ne spune că prima sectă a apărut odată cu Simeon Magul, care a vrut să cumpere harul de la apostoli. În secolul al IV-lea au început să apară arienii, macedonenii, nestorienii ș.a.m.d. Cultele acestora neoprotestante s-au desprins din protestanți, adică din grupări religioase apărute în Evul Mediu. În momentul de față, pe pământ există peste 3.500 de astfel de secte și fiecare susține că adevărul este la ei... Eu cred că singura care posedă adevărul de învățătură și de credință este Biserica. Paradoxal este faptul că sectarii aduc argumente din Scriptură, dar canoanele sale biblice au fost fixate de Biserică și de Sfinții Părinți. O parte dintre cultele neoprotestante, de exemplu, au folosit mult timp sau mai folosesc și astăzi Biblia lui Dimitrie Cornilescu, ieromonah din Mehedinți. Acesta era un călugăr ortodox, care a fost exclus din viața monahală. Atunci, el s-a retras la moșia Ralucăi Calimachi, la Stănțești, lângă Prut. Acolo, în semn de protest, a făcut o traducere nuanțată a Scripturii, lucru care a creat un culoar favorabil pentru o serie de argumente de natură neoprotestantă.

INFANTILISMUL POLITIC

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ, M. FELIX și ROMPRES ■

În urmă cu exact un deceniu, în România aveau loc primele alegeri libere după o jumătate de secol de comunism. Dincolo de rezultatul acestora — pe care ar fi inutil să-l comentăm acum, chiar dacă (sau mai ales dacă) este pe cale să se repete —, trebuie observat că, în ciuda excesului de entuziasm post-decembrist, clasa politică avea, atunci, acel minimum de simț al proporțiilor care îi lipsește, culmea, astăzi. Argumentul acestei afirmații este pe cât de neașteptat, pe atât de convingător: dacă, în mai 1990, doar trei români aveau ambiția să ocupe prima funcție în stat, zece ani mai târziu pentru mult mai modesta poziție de primar al Capitalei se înghesuie 38 de politicieni... În loc să se maturizeze, clasa politică a devenit și mai infantilă decât era.

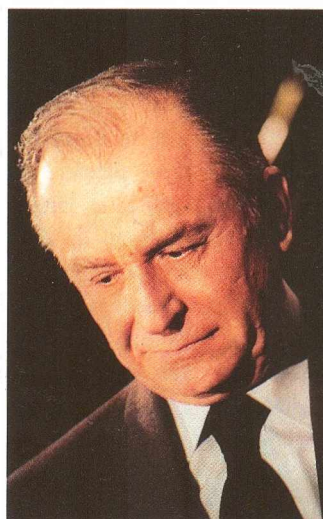
FOX MULDER PE URMELE LUI ADRIAN COSTEA

Campania electorală pentru ultimele alegeri locale ale mileniului doi a început abrupt, cu două mari scandaluri și nenumărate lupte de guerilă. Mai întâi a fost lansat „cazul firului roșu”, prin care regimul Iliescu este suspectat că ar fi menținut/re luat, ori măcar ar fi încercat s-o facă, legături directe cu Moscova. Timpul va confirma sau nu această bănuială. Cel mai probabil

este că nu vom afla niciodată mai mult decât știm deja. În același timp, însă, trebuie remarcate două detalii: 1. simpla posibilitate a existenței unui „fir roșu” a isterizat Opoziția, care a căzut astfel în păcatul numit proces de intenție, căci nimeni nu poate preciza ce ar fi urmat să se discute pe respectiva linie telefonică; 2. este mai mult decât probabil faptul că intențiile și acțiunile echipei Iliescu, atâtea câte vor fi fost, privind „firul roșu”, erau demult cunoscute de actuala Putere, care a preferat însă să le scoată la lumină taman în campanie electorală.

Din nefericire pentru el, la o punere în scenă atât de subțire, Ion Iliescu a reacțio-

nat cât se poate de neînspirat, reușind astfel să se discrediteze mult mai consistent

„Trei, Doamne, și toți trei...”

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

11.04. Dunărea se apropie de cota de inundație ● Gabriel Tepelea a cerut interzicerea jocurilor de bingo la TV ● BNR precizează că România nu va intra în incapacitate de plată ● Încă un tânăr consumator de droguri a fost găsit mort pe o stradă din București.

12.04. Se fură statuile de pe litoral ● A fost identificat pedofilul din Iași ● Bugetul a intrat în dezbaterile Parlamentului.

13.04. Parlamentarii și-au dublat salariile ● Marș al studenților din Capitală ● Pericol de inundații în Delta Dunării ● Parchetul Iași are îndoieli cu privire la pedofilul proaspăt identificat.

14.04. La Roșia Montană a fost descoperit cel mai mare zăcămintă aurifer din Europa ● Pe șoseaua București – Măgurele a avut loc un accident de circulație soldat cu 30 de răniți ● Managerii din regiile autonome își vor putea da, cu aprobarea Parlamentului, salarii de o jumătate de miliard.

15–16.04. S-a scufundat șalupa Nataly; patru morți ● În

week-end, românii au donat haine, alimente, medicamente și bani pentru populația din zonele calamitate ● La Spitalul Fundeni s-a efectuat al cincilea transplant hepatic.

17.04. La Chișinău a avut loc un miting al studenților ● Un bărbat a vrut să se sinucidă în fața Primăriei Capitalei ● La CNE Cernavodă s-a declanșat o grevă de avertisment.

18.04. S-a desființat taxa Băsescu; se va scumpi benzina ● Vasile Lupu a fost prădat în Ungaria ● Cataramă lansează un nou fond mutual ● Guvernul a aprobat recorelarea pensiilor.

19.04. Studenții ieșeni s-au confruntat, în plină stradă, cu trupele de jandarmi ● Înaintea meciului cu echipa Leeds United, Gică Hagi și Gică Popescu au primit amenințări cu moartea de la fanii englezi ● FPS a vândut cabana Babele.

20.04. Directorii Teatrului „Nottara” sunt cercetați penal ● Un avion de recunoaștere fără pilot s-a prăbușit la Timișoara.

21.04. Au fost deconectate toate legăturile telefonice de la Parchetul General al României; cauza – neplata facturilor.

22–23.04. Temutul infractor Bebe Carabină a fost capturat de un paznic... surd ● Un hoț a evadat din Palatul de Justiție

decât ar fi reușit s-o facă adversarii politici: întâi a zis că nu-și amintește nimic și nu-i nimic adevărat, apoi și-a amintit existența unor „discuții exploratorii”...

Cu memoria împrăștiată, liderul PDSR a ieșit, totuși, cu chiu, cu vai, din toată afacerea, dar numai pentru a fi azvârlit, la scurt timp, într-un scandal mult mai mare, așa-zisul „caz Costea”.

Remarcabil personaj acest Adrian Costea, care a reușit să obțină scrisori de recomandare din partea ambilor președinți post-decembriști ai României, să învârtă afaceri de milioane de dolari, să ametească (iar acum să înșingă) un sfert din scena politică românească, fără ca, până la ora când scriu aceste rânduri, vreun canal mass-media să fi pus mâna pe

vreo fotografie de-a lui (necum pe vreo informație unde se află)! Un om cu pașaport diplomatic! Dosarele X – versiunea dâmbovițeană! Mai rămâne ca anchetatorii să solicite numeroșilor lideri politici care vor fi audiați să coopereze pentru realizarea unui portret-robot.

Cel de-al doilea scandal păstrat pentru campania electorală s-a dovedit a fi, însă, un bumerang, căci firele sale duc nu doar la fostul, ci și la actualul locatar al Cotrocenilor, ba și la Teodor Meleșcanu, astfel încât o singură bilă a lovit principalele trei popice de pe pista către viitorul președinte al statului!

Ce va urma? Evident, nimic. De aflat nu se va mai afla nimic semnificativ. Dar efectele electorale s-au produs deja. Cei mai slabi de înger au fost impresionați și rezultatul cel mai probabil al scandalului va fi acela că și mai mulți români – convingși că „toți sunt mânjiți” – vor renunța să se prezinte la vot.

PD, MAI CURAT, MAI USCAT

Ca și când conflagrațiile de mai sus n-ar fi fost suficiente, trebuiau să existe și lupte de guerilă. Or, dacă-i

vorba de atacuri din tufișuri, retrageri prin scorburii și alte haiducii, cine e mai hârșit decât simpaticul și veșnicul ministru al Transporturilor, Traian Băsescu?

Sătul să se încaiere cu Andrei Marga pe tema datoriilor MEN către CFR, marinarul și-a îndreptat atenția spre Teodor Meleșcanu, înce-

Radu Vasile îl susține, fair-play, pe cel datorită căruia a ajuns prim-ministru

pându-și demersul cu observații docte referitoare la pavilioanele auriculare ale liderului ApR, apreciind dimensiunile remarcabile ale acestora. În replică anatomică, Viorel Sălăgean a făcut vorbire despre fruntea PD, pe care Băsescu și-ar face apariția, din când în când, „ca un

păduche”. Deloc intimidat de eventualitatea unei dezînsecții, singurul om din istorie care a insistat să se desființeze o taxă pentru care se luptase să se înființeze a precizat, cu sinceritate, că nu va înceta niciodată atacurile la adresa ApR, câtă vreme acesta încearcă să se prezinte electoratului ca un partid nou, deși e doar o aripă ruptă din formațiunea lui Ion Iliescu.

Pa-ba-bam! Aici, lucrurile par să fi scăpat de sub control. Liderii PD (ex-FSN) vorbesc despre a fi sau nu virgin, politic vorbind?! Ei, care au emanat direct din confuzia lui decembrie '89? Ei, care sunt coautori la tot ceea ce s-a întâmplat în regimul Iliescu, inclusiv mine-riadele? Ei, care au guvernat cu oricine s-a aflat la guvernare? Îți trebuie tupeu, nu glumă...

Dar nu de tupeu duce lipsă PD, care, în ultima zi de înscriere a candidaților, și-a schimbat concurentul pentru Primăria Capitalei. După ce îl lansase pe bietul George Nistor, Petre Roman s-a răzgândit și l-a aruncat în luptă pe același Traian Băsescu, conștient (sper) că, și-așa, bucureștenii nu vor uita în veci cine era prim-ministru în 13-15 iunie 1990...

Lansarea la apă a tânăru-

● Se reduc prețurile la ARO cu 5% ● După opt ani, Dinamo este din nou campioana României ● Președintele apreciază drept imorală mărirea de salarii pe care și-au aranjat-o parlamentarii ● A fost finalizat rechizitoriul în afacerea „Portelanul”, cea mai mare contrabandă de țigări din istoria comunității europene.

24.04. BNR a lansat o monedă de aur consacrată Anului Eminescu ● Tălărie și jaf armat în centrul Capitalei, pentru 50.000 de dolari.

25.04. La Galați s-a petrecut, în plină stradă, o crimă pasională ● Trei români au murit într-un accident rutier în Ungaria ● Parlamentarii și-au votat mărirea imediată a salariilor ● Au fost scoase la vânzare vinuri pregătite special pentru Ceaușescu.

26.04. Polițiștii au descoperit peste 2 kg de cocaină ascunse în bagajele unor turiști ● A fost deschis plicul referitor la „firul roșu” ● Românii câștigă 3 dolari pe zi ● 700 de baxuri de țigări de contrabandă au fost descoperite într-un container cu destinația Constanța.

27.04. Potrivit ultimului sondaj IMAS, Ion Iliescu și PDSR înregistrează o ușoară scădere în preferințele populației

● Membrii Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității vor primi salarii consistente ● Dolarul a trecut de 20.000 de lei ● La Sibiu, un copil a fost sfâșiat de tigrii de la ZOO.

28.04. A fost semnat Tratatul bilateral între România și Republica Moldova.

29.04.-1.05. Ortodocșii au sărbătorit Sfânta Sărbătoare a Paștelui ● De 1 Mai, PSM a organizat o manifestație anemică în Parcul Obor ● Andreea Esca a trecut la catolicism și s-a măritat ● S-au scumpit biletele de metrou ● Două clanuri de țigani din Dobreni-Giurgiu s-au căsărit în ziua de Paști.

2.05. Iurie Roșca îi cere lui Emil Constantinescu să nu semneze tratatul cu Republica Moldova.

3.05. Populația României este în continuă scădere ● Mugur Isărescu a promis că va anula 20 din cele 80 de impozite ● Grevă la Centrala nucleară de la Cernavodă.

4.05. Un nou scandal la orizont: afacerea „conturi la Paris” ● Grevă de la Cernavodă continuă ● La Spitalul Clinic de Urgență Floreasca s-a realizat primul transplant de cord artificial

lui lup de mare a prilejuit însă o drăguță „surpriză”: Partidul Popular din România, condus de Radu Vasile, a retras-o din cursă pe celebra Elena Gheorghe, anunțând că-l susține pe Traian Băsescu. Pentru cei cu memorie mai scurtă, să recapitulăm: Radu Vasile a ajuns premier ca urmare a debarcării lui Victor Ciorbea, provocată printr-un șantaj al PD, după ce Ciorbea încercase să-l pună la punct pe un ministru care criticase Guvernul într-un interviu, ministru pe nume Traian Băsescu.

DIN JALE S-A-NTRUPAT PRIMARUL

În plină campanie electorală, oriîncotro te-ai uita vezi numai jale. Nu mă refer acum la electorat – nimic nou aici –, ci chiar la bieții politicieni. „Grupul social-liberal” în numele căruia vorbește Radu F. Alexandru (mai exact, cei evadați din PD) se chinuie să fie primiți în PNL, caré – aflat mai nou pe cai mari – i-a prevenit că nu vor căpăta automat funcții de conducere. Secretarul general al PRM, Gheorghe Funar, s-a trezit cu reacții din partea locotenent-colonelului Valeriu Țone, reprezen-

tant al Direcției de Relații Publice din cadrul MAPN, și a Gabrielei Szabo, pentru că și-a luat libertatea să folosească în afișele electorale imaginile unor personalități cu care a avut contacte de-a lungul celor trei mandate ale sale la conducerea Primăriei Clujului, fără să le ceară

Partidul lui Virgil Măgureanu a contestat ideea declarațiilor de colaborare cu Securitatea – prietenii nu știu nimic

vreo permisiune. Mai trist, soțul atletei a declarat că ia în calcul și o acționare în judecată a lui Funar.

Vicepreședintele PNR, Cezar Corăci, s-a plâns că, din cauza formalităților stufoase, partidul său n-a apucat să-și înscrie toți candidații. Anterior, liderii PNR contestaseră faptul că, la înregistrarea candidaturilor, doritorii

de funcții au trebuit să depună declarații privind eventuala colaborare cu fosta Securitate. Îmi permit să vă reamintesc că PNR este condus de Virgil Măgureanu și că Cezar Corăci a fost una dintre eminențele cenușii ale campaniei electorale a lui Emil Constantinescu, în 1992.

Urmărindu-i pe principalii concurenți, s-ar putea spune că nici celelalte formațiuni nu se simt prea bine. Doar PDSR, poate, se bucură, de reîntoarcerea fiului risipitor Sergiu Nicolaescu. O mai fi ceva de regizat.

SURPRIZA SEVERIN

Cu toate acestea, cea mai spectaculoasă mișcare politică a ultimei luni nu vine din zona campaniei electorale. Parlamentul a aprobat, la propunerea grupurilor parlamentare ale PNȚCD, numirea deputatului independent Adrian Severin ca membru titular al Delegației Parlamentului României la Adunarea Parlamentară a Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE), în locul țărănistului Cornel Sturza Popovici. PNȚCD a cedat locul propriului deputat, pentru ca Severin să poată candida la președinția Adunării

Parlamentare a OSCE. „Există un curent de susținere foarte puternic, ideea acestei candidaturi nu s-a născut în mintea mea, ci în interiorul Adunării Parlamentare a OSCE”, a declarat Adrian Severin. Gestul PNȚCD l-a caracterizat ca fiind „unic în peisajul politic românesc” – ceea ce și este, chiar dacă, eventual, Severin va deveni ulterior penetece-dist.

Mă văd din nou silit să apelez la memoria dv.: Adrian Severin este cel care, din postura de ministru de Externe, a provocat scandalul spionilor infiltrați în structurile de putere și ale presei din România, declarație care l-a costat scaunul, deși Consiliul Suprem de Apărare a Țării a conchis nu că n-avea dreptate, ci că n-avea dovezi. Severin a fost, de asemenea, printre primii care a părăsit PD, luându-l cu el și pe Octavian Știreanu, implicit organul de presă („Azi”). Iar gestul țărăniștilor – la care e drăguț că n-a îndrăznit să protesteze nimeni, ceea ce ar putea să însemne că omul chiar știe câte ceva – a picat fix în mijlocul unui alt scandal cu implicații internaționale.

Cui are urechi de auzit, să și le pregătească.

din România ● La stația meteo București-Băneasa s-a înregistrat cea mai joasă temperatură din ultima sută de ani dintr-o zi de 4 mai – și anume, un grad Celsius ● Un planor s-a prăbușit la Iași ● Jaf armat în centrul Brăilei.

5.05. S-a redeschis scandalul „Columna” ● Se scumpesc gazele, energia electrică și termică ● Noi dezvăluiri în afacerea „Albumul”.

6-7.05. Ziaristul Marian Barbu a fost omorât de un agent de pază ● 36 de candidați pentru funcția de primar și 2.170 pentru cea de consilier la Primăria Capitalei ● Alianța Civică îl susține în alegeri pe Emil Constantinescu ● Banca Internațională a Religiiilor nu reușește să-și onoreze obligațiile față de depozenți.

8.05. A fost suspendată greva de la Cernavodă ● Salariații de la U.M. Sadu au blocat defileul Jiului ● Panică în rândul deponenților de la B.I.R. ● Miron Cozma nu s-a prezentat la proces pentru că și-a rupt piciorul la fotbal-tenis ● Benzina s-a scumpit cu 600 de lei.

9.05. Se scumpesc alimentele de bază: carnea, uleiul, zahărul

● La Hudești-Botoșani, șapte mineri au fost spulberați de o explozie ● Noi dezvăluiri în afacerea Bancorex – Costea și aleși ai neamului de diverse culori politice ● Criza de la B.I.R. se adâncește ● Rata inflației în aprilie: 4,8%.

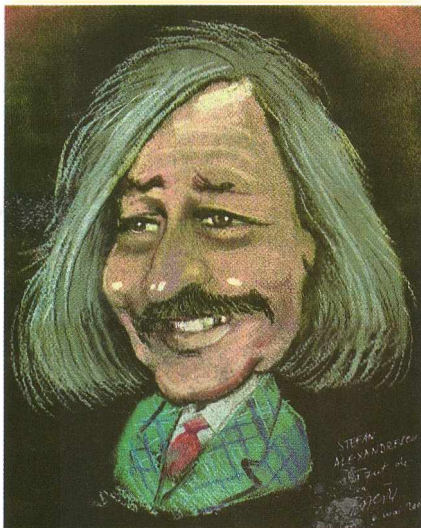
10.05. Adrian Costea, contactat telefonic la Paris, a declarat că... nu declară nimic ● Cinci morți într-un accident rutier la Teiuș.

11.05. Cercetările privind „Filiera franceză” se extind și în Elveția ● La Golești de Jos – Vrancea, un cioban a găsit sute de oase de om risipite pe câmp ● Garda de coastă a deschis foc asupra unui pescador turcesc care braconă în ape românești.

12.05. A început urmărirea penală împotriva lui Viorel Lis, pentru abuz în serviciu contra intereselor publice ● Panică la sediile Fondului Național de Investiții din Cluj și Craiova.

13-14.05. Scandal la Constanța între ziariști și poliție; un fotoreporter s-a ales cu piciorul rupt ● Afacerea „Adrian Costea – Filiera franceză” scoate la iveală fapte, date și nume noi ● Dinamo a câștigat Cupa României la fotbal.

ALEX - LEGENDA DE LA REBUS

La Galați, la galeria „Ironica” a Universității „Dunărea de Jos”, în ciclul „Maeștrii contemporani ai caricaturii”, s-a deschis recent expoziția de grafică satirică și umoristică a colegului nostru Aurel Ștefan Alexandrescu.

Intitulată „ALEX - legenda de la Rebus”, această expoziție retro-spectivă reunește pe simezele de la Galați 80 de desene alese dintre peste 3.500 publicate de Alex în cei 25 de ani de activitate neîntreruptă la revista *Rebus*!

După expozițiile personale de la Gabrovo (Bulgaria) din 1997 și Skopje (Macedonia) din 1998, aceasta este prima expoziție de caricatură pe care Alex o deschide în România.

Așa cum spunea în cuvântul de început graficianul Florian Doru Crihană, inițiatorul și sufletul acestui ciclu de expoziții, „doresc să aduc în fața dumneavoastră o serie de artiști a căror creație și faimă internațională sunt binecunoscute, pentru a oferi o imagine cât mai cuprinzătoare a ceea ce se produce în acest domeniu al graficii satirice și umoristice din România.”

De asemenea, prezent la vernisaj, Cristian Topan — președintele filialei FECO România — a făcut o prezentare amplă a expoziției și a autorului, accentuând pe faptul că multe dintre desenele publicate de Alex în *Rebus* au fost premiate la saloanele de umor din țară și străinătate.

Cu ocazia expoziției sale de grafică satirică și umoristică, Universitatea „Dunărea de Jos” — Galați a acordat graficianului Aurel Ștefan Alexandrescu, prin domnul conf. univ. dr. Adrian Lungu, titlul de **DOCTOR HUMORIS CAUSA** al Universității.

MUZEUL NAȚIONAL DE ARTĂ ȘI-A REDESCHIS GALERIA DE ARTĂ EUROPEANĂ

Sâmbătă, 6 martie, Muzeul Național de Artă a redeschis, după mai bine de zece ani, sălile Galeriei de Artă Europeană.

Dar să ne aducem aminte: în acea cumplită noapte de 22 spre 23 decembrie, Biblioteca Centrală Universitară era un uriaș rug de flăcări. În aceeași noapte, peste drum, prin ferestrele sparte ale Muzeului Național de Artă, răbufneau alte flăcări. Foc, sânge, întuneric, moarte, lacrimi, durere, speranțe, iluzii, cărți și tablouri în flăcări... Și s-a făcut dimineață și cărțile încă mai fumegau, în timp ce ochilor noștri li se înfățișa imaginea abominabilă a tablourilor de peste drum: niște dementi — nu se știe nici astăzi cine? — împușcaseră tablourile!

Au trecut de-atunci, iată, mai bine de zece ani, Muzeul și-a vindecat rănilile, tablourile au fost restaurate, iar iubitorii de artă și de frumos pot admira din nou neprețuitele comori cu care Muzeul a înfruntat un dureros destin. (V.N.)

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 4 sunt:

- Concurs Nemira - NELU TUDOR — Str. Fraților nr. 1, Bl. 85, Sc. 2, Ap. 104, Sector 6, București, Cod 77751
- Concurs „O istorie...” - ANGHEL ILIESCU — Str. Arcului Bl. 1, Sc. A, Et. 1, Ap. 5, Slatina, Cod 0500
- Concurs Univers - CLAUDIA LIMONA — Str. Păcii nr. 66, Bl. 176, Sc. D, Et. 4, Ap. 19, Tulcea
- Concurs Circul Globus - ALEXANDRU GRĂDINARU — Calea Crângași nr. 25, Bl. 20, Sc. 4, Ap. 135, Sector 6, București
- Concurs Circul Globus - ANA-EMANUELA APOSTOL — Str. Prisaca-Dornei nr. 2, Bl. D3, Sc. 1, Ap. 189, Et. 9, București
- Concurs Allfa - IOZEFINA SEEMANN — Str. Poligonului Bl. C3, Ap. 5, Alba-Iulia, Cod 2500

01-899 0078

TAROT

IN DIRECT NON STOP

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

TOIU

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de 350.000 lei

Întrebare: Care este titularul rubricii „O zi cu...” din revista „Flacăra”?

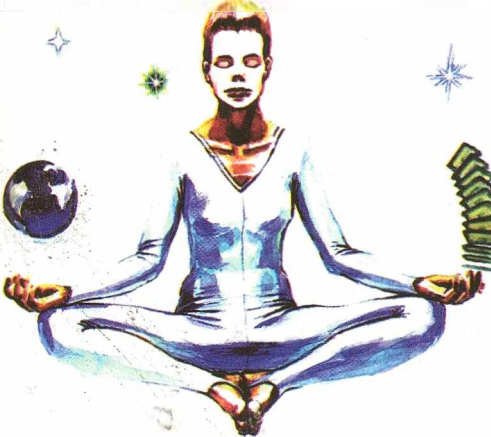
☐ ANA BARTON
☐ LILIANA PETRUȘ
☐ CARLA MIHĂILĂ

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 iunie 2000**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

01-899 0081

TAROT

Dragoste, Bani, Carieră

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

ASTROLOGIE

Compatibilitatea ta cu astrele

01-899 0017

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

ALEXANDRU PĂSĂRIN LA 65 DE ANI

Neobositul animator al publicațiilor de divertisment din cadrul Trustului Flacăra, domnul Alexandru Păsărin a împlinit 65 de ani. Dintre aceștia, peste treizeci i-a petrecut coordonând prestigioasa revistă **Rebus** și alte apariții de succes, unele fiind editate la sugestia sa..

În cadrul unei festivități desfășurate la sediul redacției, colegii i-au urat din inimă

„La mulți ani!”

CĂSĂTORIE IMPOSIBILĂ

Serialul TV *Căsătorie imposibilă*, difuzat în fiecare joi, la ora 21, pe canalul TVR 1, a fost distins recent cu prestigiosul Premiu UNITER pentru teatru TV. Toți cei care au contribuit la realizarea serialului au sărbătorit evenimentul (și au cheltuit banii primiți drept premiu!) la simpaticul local bucureștean *Sport-Spirit*, în după-amiaza zilei de 17 aprilie 2000. Dacă ar fi fost filmată, întâlnirea ar fi constituit, fără îndoială, cel mai amuzant episod al serialului. Datorită șampaniei, căsătoria imposibilă a devenit posibilă, nu numai între protagoniști, ci între toți participanții. S-a glumit, s-a râs, s-a aplaudat, s-au rostit elogi (la care de asemenea s-a râs).

Alex. Ștefănescu (autorul scenariului), Vladimir Găitan (alias Nae Vasilescu), Horațiu Malăe (alias Titi Enăchescu)

GEORGE ARION

O ISTORIE
A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE
ÎN INTERVIURI
VOLUMUL I
1975 - 1999

CONCURS

Premiu:
O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Întrebare: Care este titularul rubricii „Arhipelagul literelor“?

☐ NICOLAE BALOTĂ
☐ ALEX. ȘTEFĂNESCU
☐ HORIA PĂTRAȘCU

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 iunie 2000**, data poștei

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

CONCURS

Premiu:
2 invitații pentru **4** persoane la **Cercul Globus**

Întrebare: Care este prima trupă din lume de acrobație la bară fixă?

☐ Costache
☐ Cârneanu
☐ Focul viu

Completați talonul, decupați-l și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este **10 iunie 2000**, data poștei

Concurs sponsorizat de **Cercul Globus**

CLANUL TAKRIT

SADDAM HUSSEIN ÎȘI CONDUCE SERVICIUL SECRET PRINTR-UN CLAN DE FAMILIE

Text: VLADIMIR ALEXE ■
Foto: AP – ROMPRES ■

Până și Uday, fiul dictatorului, s-a aflat la originea uneia dintre „rebeliunile de familie”

Cea mai importantă sursă secretă a puterii lui Saddam Hussein o constituie serviciul său secret, la fel de bine organizat ca poliție politică personală (aptă să descopere și să dejoace toate comploturile anti-Saddam în Irak), cât și ca serviciu de spionaj

Ca alți lideri arabi ai timpului, el a pus la temelia serviciului său secret unele concepții strict personale. Conform lui Saddam, un serviciu secret trebuie să aibă drept caracteristică principală **fidelitatea totală** față de lider. În consecință, serviciul secret

FRATELE VITREG CONFIRMĂ TRADIȚIA TAKRITĂ: ORICE SCANDAL DE FAMILIE DEVINE PUCI

și contraspionaj (capabil să anticipeze acțiunile marilor puteri occidentale, preocupate nu numai de persoana lui Saddam, cât și de resursele petrolifere importante de la granița cu Kuweit-ul, care au stat la originea „Războiului din Golf”). Imediat după preluarea puterii, în iulie 1979, prima grijă a lui Saddam Hussein a fost organizarea unei „comunități a informațiilor”, performanță care să-i stea permanent la dispoziție, reflex specific tuturor dictatorilor. Ca lider al Partidului Baas, de guvernământ, cu o puternică orientare de stânga, Saddam nu s-a mulțumit să-și creeze un serviciu secret **după chipul și asemănarea** KGB-ului sovietic.

irakian a fost literalmente **împânzit** de rudele (mai apropiate sau mai îndepărtate) ale lui Saddam, toate originare din micul orașel Takrit, situat la vreo cinci sute de kilometri nord-vest de Bagdad. Așa încât, în Irak se vorbește de o veritabilă domnie a clanului **takriti**, atât în serviciile secrete, cât și în armată ori în diplomatie. Ca și cum ar fi dorit să-și transforme numele în renume, Saddam însuși are patronimul complet Saddam Hussein el-Takriti. Descoperim astfel la Saddam o caracteristică pe care o manifesta și Stalin: mentalitatea de tip tribal, în care puterea se exercită, preponderent, pe bază de rudenie, în familie, ori

printr-un clan etnic sau regional. Puterea lui Stalin la Kremlin se întemeiase, la sfârșitul anilor '20 și începutul anilor '30 pe ceea ce s-a numit **clanul gruzinilor**, persoane originare din Georgia natală a lui Stalin sau care activaseră acolo. Puterea lui Saddam s-a întemeiat și ea pe o bază de tip tribal, prin promovarea în funcțiile cheie – mai ales în serviciile secrete și armată – a fidelilor, originari din orașelul natal al lui Saddam, Takrit. O adevărată pletoră de veri (de diverse grade), frați vitregi și odrasle au fost proptite de Saddam în funcții cheie, în virtutea logicii sale de tip tribal, conform căreia fidelitatea absolută, element esențial al menținerii puterii, provine doar pe baze familiale, etnice sau locale. Și, cu toate acestea, Saddam nu a fost scutit în ultimii douăzeci de ani de comploturi, tentative de puci militar, asasinat ori trădare prin refugiarea în străinătate a unor rubeđenii cu funcții înalte (vezi afacerea „ginerilor”, recuperată însă și executată). Însuși fiul dictatorului, celebrul Uday, s-a aflat la originea uneia dintre **rebeliunile de familie** care, în condițiile de clan menționate, se transformă de fiecare dată într-o tentativă de lovitură de stat. Rămânând fidel concepției sale tribale în materie de loialitate, Saddam a manifestat, în același timp, și suficientă prudență pentru a-și pune propriile neamuri sub supraveghere, așa cum a fost constant cazul cu imprevizibilul său fiu Uday. Serviciul secret irakian, după iulie 1979, exprimă exact această dualitate: de fidelitate, pe bază de clan, față de dictator și de periodică **rebeliune de familie**, reprimată de Saddam, de regulă, prin mijloace sângeroase.

Primul șef al serviciilor secrete irakiene („Directoratul Informațiilor Generale”, Mudiraiyat el-Mukhabarat el-A'ama) a fost unul dintre numeroșii **verișori** ai lui Saddam, **Sadun Shaker** (inevitabil **el-Takriti**). Prin intermediul unui avocat, mai vechi prieten al contelui Alexandre de Marenches – șeful S.D.E.C.E.-ului (Service de Documentation Extérieure et de Contre Espionnage) fran-

cez – Shaker a avut ideea și inițiativa de a realiza un **parteneriat** în materie de informații secrete cu Parisul. Întâlnirea celor doi a fost inițial destul de rece. De Marenches a amintit de marea moștenire a civilizației irakiene și i-a reproșat lui Shaker operațiunile teroriste **mur-dare** puse la cale de Bagdad. Apoi i-a citit **vărului** lui Saddam fișele S.D.E.C.E.-ului privind grupările care finanțau regimul de la Bagdad. Shaker nu s-a descurajat. L-a invitat pe De Marenches la Bagdad, unde au tatonat modalitățile de **dezgheț** în relațiile franco-irakiene și posibilitatea unui schimb în domeniul informațiilor secrete. „Ochiul” lui Saddam însă veghea. Și nu vedea, după cât se pare, prea bine manevrele **verișorului**, Shaker cu Contele De Marenches. Temându-se că De Marenches îl manipulează subtil pe Shaker, în scopul de a-l aduce la putere la Bagdad ca om al Parisului, Saddam l-a destituit pe neașteptate pe **verișor** înlocuindu-l de data asta cu un **frate vitreg**, **Barzan Ibrahim el-Takriti**.

Născut, evident, la Takrit, în 1951, **Barzan Ibrahim** a devenit destul de repede omul de încredere al lui Saddam, pentru a-l înlocui pe Shaker din fruntea **Directoratului pentru Informații Generale**. După studiile de drept și științe politice, Barzan Ibrahim a intrat în 1973 la Ministerul de Externe, devenind curând nr. 2 în Partidul Baas și l-a susținut pe Saddam în preluarea puterii din 1979. Echipat permanent într-o ținută militară cu vestă anti-glonț și bocanci tip comando, Barzan este acela care l-a convins în 1980 pe Saddam că Iranul fundamentalist și vecin se află în stare de haos total, contribuind astfel substanțial la declanșarea **războiului de un deceniu** dintre Irak și Iran, soldat cu un număr enorm de victime. Război din care singurii care au câștigat, până la urmă, au fost americanii și industria lor de război, beneficiara unor contracte substanțiale pentru livrarea de armament ambelor părți combatante. În 1982, directorul CIA, Bill Casey, îl va întâlni în secret, la

Amman, pe Barzan. Obiectul discuțiilor nu a fost divulgat niciodată, dar în 1983, la Bagdad, au circulat zvonuri despre un nou scandal de familie, metamorfozat într-un puci anti-Saddam, în spatele căruia s-ar fi aflat **fratele vitreg**, Barzan Ibrahim. Cert este că Barzan a fost destituit, iar Serviciul Secret încredințat lui **Fadel Barrak el-Takriti**, care până în acel moment se **îndeletnicise** cu supravegherea discretă a lui Uday, fiul lui Saddam. Alți doi **veri** pe linie paternă, frații Hussein Kamel el-Majid și Saddam Kamel el-Majid – în același timp și **gineri** ai dictatorului – au fost instalați în fruntea securității interne din cadrul **Directoratului pentru Informații Generale**. Deși **mazilul** de la Serviciul Secret, Barzan Ibrahim a reușit totuși să obțină, în schimb, unele

să dea atâta bătaie de cap comisiilor de control, succesive, ale ONU, ani în șir, după 1991.

Mai mult, doi **frați** ai lui Barzan – **Udbane** și **Șabbaui Ibrahim el-Takriti** – ajung să **supervizeze** informațiile generale și securitatea internă.

PRINTRE METODELE CLANULUI TAKRIT DE LINIȘTIRE A RIVALILOR: TĂIATUL ÎN BUCĂȚI ȘI IĂURTUL OTRĂVIT CU THALIU

responsabilități economice importante. În octombrie 1988, după ce temperamentul Uday a căzut într-o dizgrație provizorie, în urma unui scandal cu tatăl său în care a împușcat o gardă de corp a lui Saddam – Barzan a fost reabilitat și și-a recăpătat influența asupra dictatorului. În asemenea măsură încât a fost numit delegat permanent al Irakului pe lângă **Oficiul Națiunilor Unite** de la Geneva. În realitate, după cum nota „Le Figaro – Magazine”, „Ochiul lui Saddam în Europa”. Criza din Golf (1990) i-a oferit lui Barzan marea șansă de a redeveni omul-cheie de la Bagdad: inițiază o reapropiere de Iran (după zece ani de război crâncen), dialoghează cu reprezentanții kurzilor irakieni și managerizează cercetările în tehnologia militară de vârf a Irakului, care aveau

Principală sarcină **externă** a **Directoratului pentru Informații Generale** a constituit-o – cel puțin până în 1990 – reducerea la tăcere a tuturor opozanților, disidenților și rivalilor politici ai **clanului Takrit**. La 1 august 1980, doi **diplomați** irakieni din Berlinul de Est (comunist) au fost acuzați pentru tentativă de atentat contra **Asociației studenților-kurzi din străinătate**. În 1985, clanul lovește în Suedia: într-o pădure de lângă Stockholm este descoperit cadavrul, tăiat în bucăți, al căpitanului Abdul Karim, Majid Hussein, un fost ofițer irakian de informații militare, refugiat în Europa. După o **pauză** de trei ani, clanul își reia ofensiva contra rivalilor săi.

În noaptea de 17/18 ianuarie 1988 în holul hotelului **Hilton** din Khartoum (Sudan), agenții lui Saddam l-au

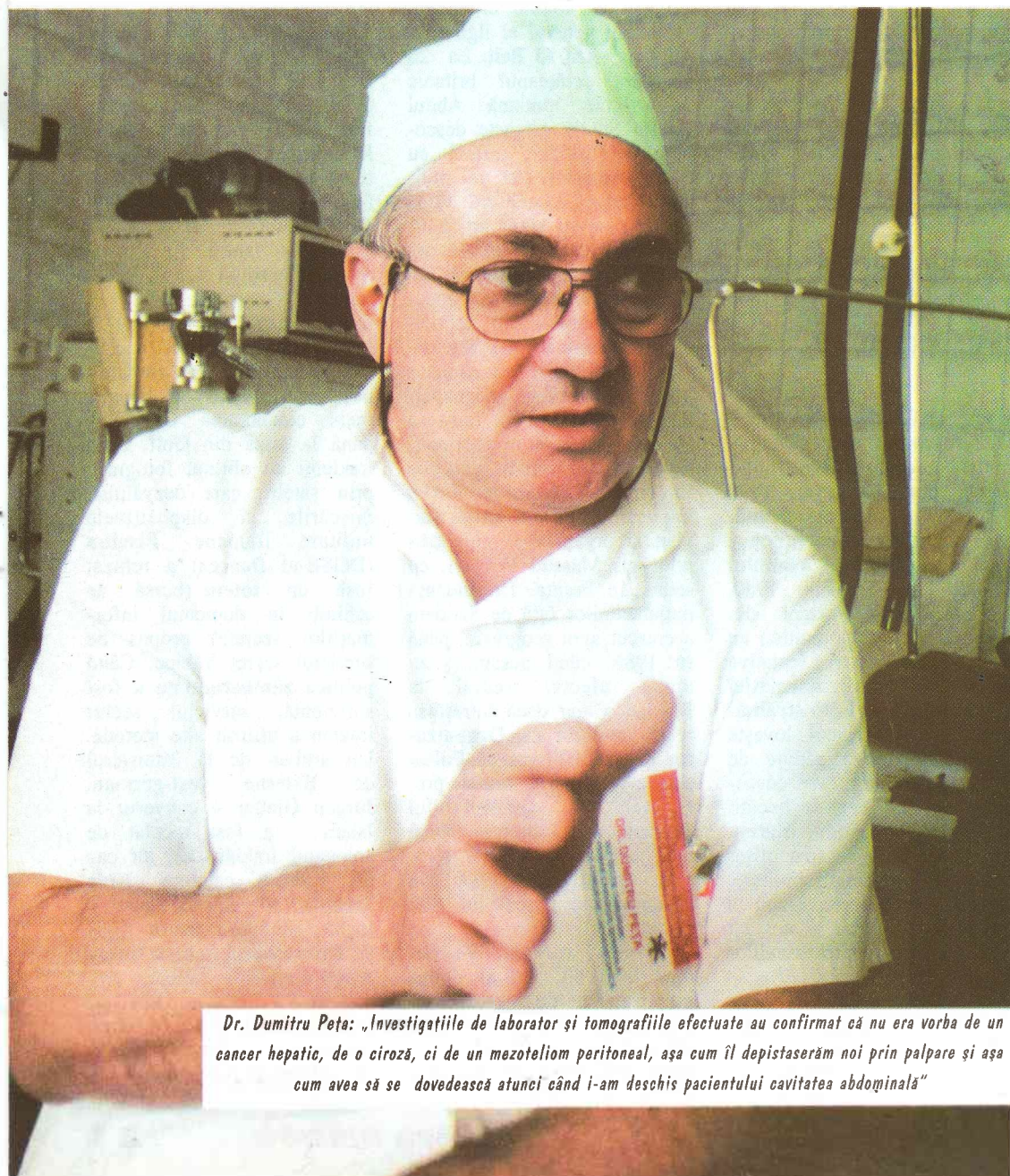
asasinat pe Mehdi el-Hakim, secretarul general al ligii musulmane **Ahl El Beit**. La 20 ianuarie, cetățeanul britanic de origine irakiană Abdul Rahim Sherif Ali este descoperit la Londra, otrăvit cu thaliu. Anterior, alți trei militanți kurzi decedaseră după ce au servit câte un iaurt **îmbunătățit** cu thaliu de oamenii lui Saddam. După declanșarea războiului cu Iranul (20 septembrie 1980), serviciul secret irakian și-a intensificat operațiunile cu caracter politic. Au fost contactați kurzii din Iranul (în timp ce în Irak kurzii erau reprimăți sever) și susținuți în acțiunile împotriva **Gărzilor revoluției** iraniene. A primit sprijin irakian și organizația mujahedinilor lui Massud Radjavi, cu sediul în Franța. Dependența mujahedinilor față de Saddam a crescut apoi progresiv, până în 1986, când aceștia și-au mutat efectiv sediul la Bagdad. Chiar dacă întreținea relații amicale cu **Organizația pentru Eliberarea Palestinei** a lui Yasser Arafat, preferințele și ajutorul lui Saddam s-au îndreptat, constant, către organizațiile teroriste palestiniene. Așa s-a întâmplat cu grupul lui Abu Midal, cel puțin până la expulzarea acestuia din octombrie 1983. Un al doilea grup susținut de serviciul secret irakian a fost cel al lui Abu-Abbas, implicat la 8 octombrie 1985 în acțiunea

teroristă de la bordul navei de croazieră **Achille Lauro**, când a fost asasinat, prin azvârlirea în mare, și un evreu, cetățean american, infirm, aflat în căruț: Leon Klinghoffer. În urma incidentului, grupul lui Abu-Abbas a fost nevoit să-și mute sediul de la Tunis la Bagdad, de unde au lansat apoi mai multe operațiuni contra Israelului. În particular, pe tot timpul războiului cu Iranul, serviciul secret irakian a căutat **parteneriate** cu omologii occidentali. Cel mai bine a mers colaborarea cu CIA, până la criza din Golf, când irakienii au obținut fotografii prin satelit, care dezvăluiau mișcările și dispozitivele militare iraniene. **Piscina** (DGSE-ul francez) a refuzat însă un **totem** (bursă de schimb în domeniul informațiilor secrete) propus de serviciul secret irakian. Când politica **zâmbetului** nu a fost suficientă, serviciul secret irakian a utilizat alte metode. Un arhivar de la Ministerul de Externe vest-german, Jürgen Gietler – convertit la Islam – a fost racolat de spionajul irakian. Un alt caz de racolaj celebru: Arne Treholt, norvegianul care a lucrat, simultan, pentru KGB și **Directoratul pentru Informații Generale** irakian, arestat la 20 ianuarie 1984, pe aeroportul din Oslo de Contraspionajul norvegian, ulterior judecat și condamnat.

INGINERUL IONEL ILIE DIN GALAȚI A FOST SMULS DIN GHEARELE MORTII

Text: VICTOR NIȚĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva Spitalului CFR 2 ■

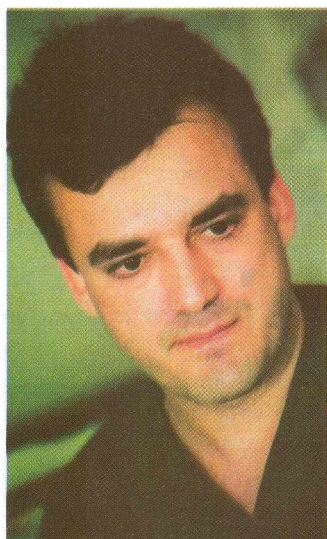
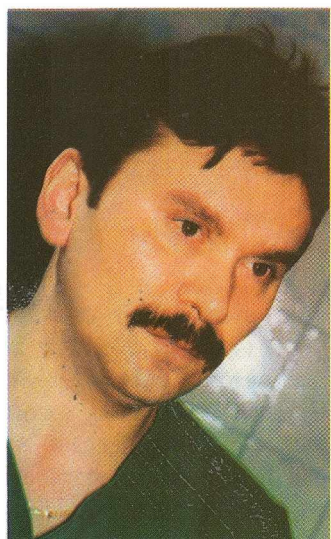
Peste aproximativ o lună de zile, mai exact spus la 24 iunie, la Istanbul, la un congres internațional de chirurgie, EUROSURGERY – 2000, o echipă de medici de la Spitalul CFR-2, condusă de medicul primar Dumitru Peța, șeful secției de chirurgie, va prezenta cinci filme de la tot atâtea intervenții chirurgicale de maxim interes științific. Capul de afiș va fi o operație în urma căreia din abdomenul unui pacient a fost extrasă o tumoare de 5,6 kilograme, plus o cantitate de lichid de aproximativ 12-15 litri.

Dr. Dumitru Peța: „Investigațiile de laborator și tomografiile efectuate au confirmat că nu era vorba de un cancer hepatic, de o ciroză, ci de un mezoteliom peritoneal, așa cum îl depistaserăm noi prin palpare și așa cum avea să se dovedească atunci când i-am deschis pacientului cavitatea abdominală”

— Așadar, stimate domnule doctor Peța, anul trecut, la 9 septembrie, pe această masă de operații, o masă ca oricare alta, a fost urcat un pacient cu un diagnostic înspăimântător cancer. Mezoteliom peritoneal. Cum a ajuns acest bolnav, inginerul Ionel Ilie din Galați, la Spitalul CFR-2, cum arăta, care era starea sa psihică și cum a decurs operația?

Dr. Dumitru Peța: A ajuns aici, la CFR-2, cam în al doisprezecelea ceas. A venit cu un diagnostic de adenociroză, ceea ce vroia să însemne, mai popular spus, un cancer hepatic. Ni s-a solicitat un simplu consult clinic. Am infirmat din capul locului adenociroza. Tumorile depistate în cavitatea abdominală nu puteau fi decât ale unui mezoteliom, o boală destul de rară. Cum arăta? Era slab, foarte slab, avea o burtă imensă, de parcă ar fi atârnat de ea și, în plus, era obligat să o mai și plimbe. Pregătirea pentru operație a durat cam zece zile, timp în care i s-au făcut numeroase analize. Starea sa psihică era una deplorabilă, iar familia

Medicul primar Daniel Cochior și medicul rezident Lucian Pripîși, mâna dreaptă mare și mâna dreaptă ceva mai mică, dum ei înșiși s-au prezentat, la o operație care, pentru ei, a fost o reușită premieră profesională

sa, respectiv soția, aștepta de la noi să facem o minune. Eu mai operasem, în urmă cu șapte ani, un mezoteliom, la Spitalul Grivița, acum Spitalul „Sfânta Maria“, cu bune rezultate, pacientul de-atunci simțindu-se azi foarte bine. Cât despre operația despre care vorbim, ea a durat cam trei ore și jumătate și a fost extrem de migăloasă, abdomenul pacientului fiind prins în chingile unei tumori care semăna cu o uriașă conopidă. Am filmat toată operația, fiind convinși că ea este de un maxim interes științific. Este momentul să vă spun că i-am avut și încă îi mai am în echipă pe medicul primar

dificilă. În rest, grație aparaturii pe care ne-a asigurat-o sponsorul nostru, SNCFR – Transport Marfă, sau, mai simplu, CFR-Marfă, operația a decurs normal și, trebuie să o spun, sunt încântat că am participat pentru prima dată la o astfel de intervenție pe mezoteliom.

Medicul rezident Lucian Pripîși: În ce mă privește, ca a doua mână dreaptă, dar ceva mai mică, am trăit această operație ca pe o extraordinară aventură sau incursiune în corpul unui om. A fost ceva fantastic! Pentru mine, aflat la început de carieră, operația aceasta a fost o adevărată șansă. Am

ERA SLAB, FOARTE SLAB, ȘI ATÂRNA DE O BURTĂ IMENSĂ, PE CARE ERA OBLIGAT SĂ O MAI ȘI PLIMBE.

Daniel Cochior și medicul rezident Lucian Pripîși.

– Au fost, în timpul operației, și momente mai dificile, încărcate de tensiune?

Medicul primar Daniel Cochior: Au fost, sigur că da, mai ales în ceea ce privește rezecția intestinelor, o treabă extrem de delicată și

filmată și, consultându-mă cu echipa, am făcut un film cu care cred că-i vom impresiona pozitiv pe participanții la congresul EUROSURGERY de la Istanbul.

Medicul primar Dumitru Peța: A fost, da, o operație extrem de interesantă, pacientul s-a comportat excelent, familia l-a susținut enorm,

Ilie al nostru – că așa-i zicem de atunci, Ilie al nostru – fiind supravegheat permanent de soția sa, Vasilica. Asta a contat enorm. Dar,

intestinele proaspăt rezectate, i-am făcut pacientului un anus contra naturii. L-am redeschis, cum am spus, în luna martie și i-am rezolvat

O EXTRAORDINARĂ INCURSIUNE ÎN CORPUL UNUI OM

revenind la operație, ea a fost continuată de un tratament citostatic adecvat, un adevărat arsenal chimioterapeutic de ultimă oră, care a desăvârșit intervenția chirurgicală, inhibând și chiar extirpând resturile acelei uriașe tumori. Ne-am convins de aportul acestui arsenal chimioterapeutic atunci când l-am operat a doua oară, în luna martie a acestui an.

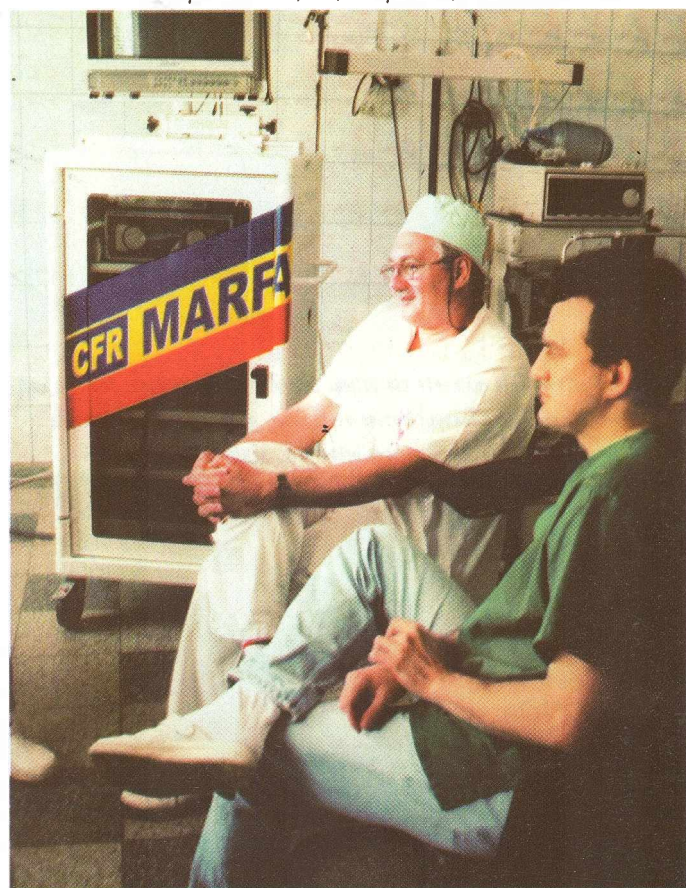
– De ce a fost nevoie de încă o operație?

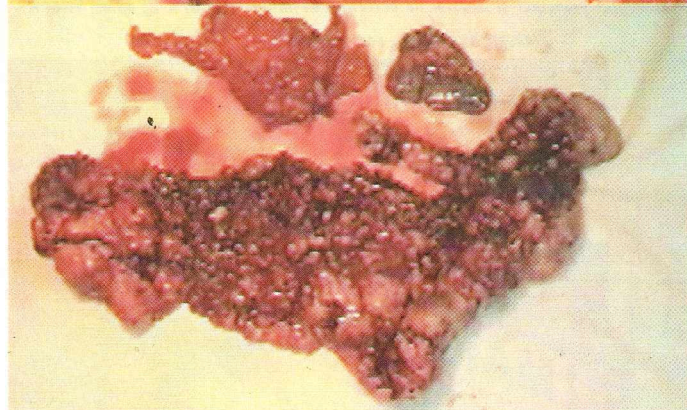
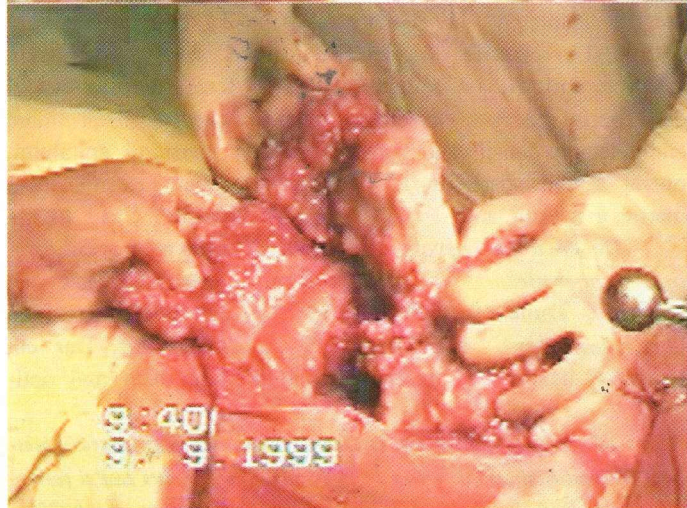
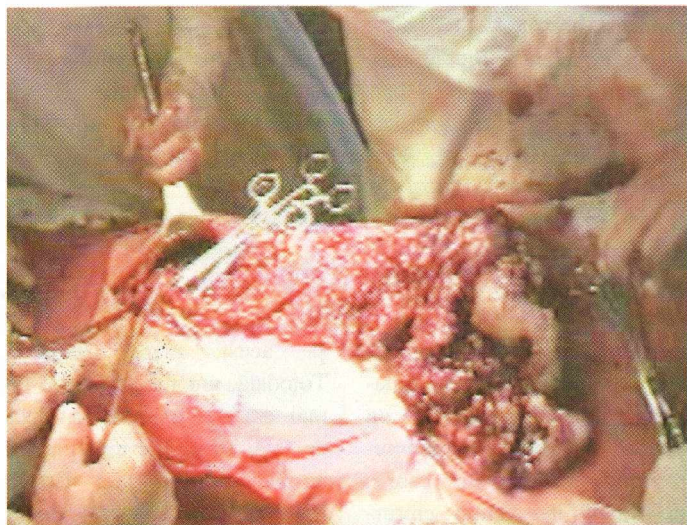
Dr. Dumitru Peța: Deoarece, după extirparea tumorii, pentru a proteja

și acest mare neajuns. Totodată, am rezecat ceea ce mai era de rezecat. În clipa de față, Ionel Ilie este un om normal, un om care câștigă în greutate, a pus pe el aproape 15 kilograme și are un tonus foarte bun. Cam asta a fost povestea acelei operații care a făcut mare valvă în interiorul spitalului, dar și în afara acestuia.

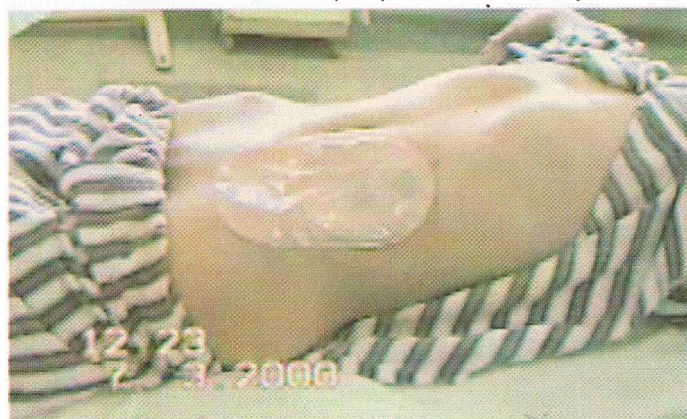
Vasilica Ilie: Când ni s-a spus că soțul meu are ciroză, ne-am îngrozit. Cu atât mai mult cu cât Ionel n-a fost și nu este un băutor. Dar eu, fiind de felul meu mai opti-

Vedeta din umbră, ca să zicem așa, care, prin aparatură, a asigurat succesul acestei intervenții chirurgicale extrem de spectaculoase, a fost, fără doar și poate, sponsorul principal al Secției de chirurgie de la Spitalul CFR-2, adică SNCFR-Transporturi Marfă, sau, mai pe scurt, CFR-Marfă

Trei dintre principalele momente ale primei intervenții: s-a pătruns, deci, în cavitatea abdominală, a început detașarea tumorii, care aproape că strangula intestinalele și, în final, tumora principală, cântărind 5,6 kilograme

mistă, am sperat ca diagnosticul acela, de ciroză, să nu se confirme. M-am zbatut să

de mâncare aproape că îmi dispăruse. După eclipsă, deci cam pe la jumătatea lui au-

„SĂ LE DEA DUMNEZEU SĂNĂTATE, CA SĂ-I SALVEZE ȘI PE ALȚII”

ajung la București, pentru un nou consult. Și Dumnezeu ni l-a scos în cale pe un prieten care ne-a ajutat să ajungem la Spitalul CFR-2. Aici, alt noroc, în persoana domnului doctor Peța și a echipei sale. Ionel se simte foarte bine și sper că situația sa se va îmbunătăți în continuare. N-am cuvinte pentru a le aduce medicilor toate mulțumi- rile noastre. Să le dea Dumnezeu sănătate, ca să poată să-i sal-

gust, m-am simțit tot mai rău. M-am dus la doctor și mi s-au făcut analize. **Ciroză!** Cuvântul ăsta m-a speriat groaznic. Eram pregătit să dau în primire, știind cât de dur este un astfel de diagnostic. Dar am un prieten, medic la CFR-2, un ortoped, care m-a îndemnat să vin la un consult. Și am venit. Peste zece zile eram pe masa de operație. A mai fost o operație, anul acesta, prin

„ERAM PREGĂTIT SĂ DAU ÎN PRIMIRE”

veze și pe alții.

Ionel Ilie: Nici nu știu cum să vă povestesc toată peripeția asta din care am scăpat ca prin urechile acului. Eu n-am fost niciodată bolnav, dar anul trecut, după un concediu în care m-am simțit excelent, am avut niște mici semnale, cărora nu le-am dat importanță. Mă balonam enorm după ce beam un pahar de apă minerală, iar pofta

martie. Nu știu de ce, dar pentru că lângă mine, în rezervă, murise, după o operație banală, un om de 94 de ani, m-am speriat grozav. Am avut o cădere psihică. Dar m-a ajutat soția, m-a încurajat și acum totul e bine. Am fost smuls din ghearele morții, asta s-a întâmplat cu mine.

A doua intervenție, anul acesta, în martie; pacientul, pe masa de operație, înainte de anularea anusului contra naturii și după operație când, totodată, a fost deschisă din nou cavitatea abdominală pentru a se constata eficiența primei intervenții și a tratamentului chimioterapie

O oarbă din Iași susține că are puteri incredibile

OAMENII CRED CĂ VALENTINA VEDE ÎN INTERIORUL CORPULUI ASEMENI UNUI TOMOGRAF

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Valentina, oarbă din Iași, este pe punctul de a uimi întreg mapamondul. Ea diagnostichează cu puterea gândului boli greu depistabile, descifrează fotografiile doar cu palmele și știe cu cine vorbește la telefon de la mii de kilometri distanță. Să fie acesta purul adevăr sau avem de-a face cu o escrocherie?

Valentina Gârlea a văzut lumina zilei pe 28 aprilie 1949, în satul Dobrovăț, județul Iași. Familia de țărani a Valentinei a avut 13 copii. Cele 15 suflete au trăit într-o casă mică și modestă, iar necazurile provocate de lipsa banilor le-au bântuit din plin.

În ziua de 13 a lunii noiembrie, când Valentina avea șapte ani și jumătate, tatăl său a adus din sat lemne cu un tractor. Pe când fata se zbenzguia prin curte, utilajul a scăpat de sub control, a pornit la vale și a lovit copilul, izbindu-i capul de prispă. Așa a ajuns Valentina pe masa de operație, zbatându-se între viață și moarte. Doctorii care urmau să facă intervenția chirurgicală i-au pus pe părinții fetei să semneze că sunt conștienți de faptul că, după operație, aceasta va rămâne fie surdo-mută, fie oarbă sau paralizată. Aparent, intervenția s-a dovedit a fi un succes. Micuța moldoveancă s-a înscris în primul an de școală și a obținut chiar premiul doi. În toamnă, pe la începutul clasei a doua, Valentina a simțit într-o zi o toropeală teribilă. S-a culcat lângă sobă. Toată noaptea a visat un băietan hidos, care împingea lămpi de pe masă și care încerca să le lase casa în beznă. La un moment dat, în visul ei se făcea că băiatul are în mână o lampă orbitoare și că, atunci când a împins-o și pe aceasta, toată

casa a rămas fără lumină. Fata s-a sculat îngrozită și a început să țipe că au rămas pe întuneric. Întreaga casă era în picioare, alertată de strigătele Valentinei. În scurt timp, au înțeles că Valentina urmase pronosticul nemilos al medicilor. Orbise.

După un an de zile, la vârsta de zece ani, Valentina a început să vadă niște baloane colorate, care pluteau în aer deasupra capului ei. Călăuzită de aceste baloane imperceptibile pentru cei din jur, fata

Suferința, deznădejdea și lipsa afecțiunii materne de care copilul orb avea atâta nevoie au fost atributele care i-au marcat ani buni de atunci încolo viața Valentinei. Ea și-a pierdut în această perioadă până și posibilitatea de a mai percepe acele globuri miraculoase, care o ajutau să meargă singură. La puțin timp de la venirea sa în Ardeal, părinții adoptivi au fost găsiți morți în propria casă, deoarece se electrocutaseră. Valentina a fost luată atunci în

fața către oarbă. În 1994, ea a efectuat o serie de ședințe de bioenergie, care i-au redat pentru puțin timp vederea. Valentina începuse să perceapă contururile oamenilor, să deosebească obiectele din apropiere. Bucuria era de nedescris. În același timp, însă, a avut loc un fenomen extrem de interesant. Femeia a început să vadă aura energetică a oamenilor, să perceapă radiațiile subtile ale corpurilor vii etc. La început, aceste lucruri au speriat-o, dar, în cele din urmă, Valentina a fost din ce în ce mai atrasă de suprasenzorial. Pe de altă parte, însă, cu cât ea deslușea lucrurile mai clar cu ochii minții, cu atât percepea mai puțin cu ochii „fizici”. În cele din urmă, n-a mai văzut deloc lumina soarelui. Dar, declarația sa despre legea compensării unui tip de vedere cu un altul, extrasenzorial, este uluitoare:

„Eu n-aș mai vrea să văd cu ochii fizici niciodată, căci ce văd cu ei parcă e o minciună! Cu ei am văzut ceva care îi o amăgeală; nu-i ceva adevărat ce vezi cu ochii fizici! E bine cu ei, ca să știi să te ferești și să știi să mergi, dar totuși cu ei ești ca un orb pe Pământ! Lumea adevărată este cea văzută cu vederea adevărată, este cea văzută cu ochii minții. Asta-i cea mai frumoasă! Deși n-am văzut cu ochii fizici decât foarte puțini ani, n-aș

COPILULUI ORB ÎI ESTE DĂRUITA VEDEREA SUPERIOARĂ

putea merge neînsoțită. Tot atunci ea începe să facă părinților și celor apropiați niște destăinuiuri uimitoare: vedea armata rusă de dincolo de Prut, le spunea sătenilor când va ploua și când nu, își înștiința mama dacă are rost să meargă cu marfa la târg în ziua aceea și câte și mai câte minuni. O dată cu adolescența, însă, capacitățile paranormale ale Valentinei s-au pierdut. Specialiștii în domeniu susțin că aceste capacități se pierd la vârsta adolescenței, datorită unor modificări ce apar în ființa umană la nivel biologic și psihologic. Presați de nevoi, părinții săi au hotărât să o dea spre creștere unei familii de ardeleni miloși din Jimbolia.

Îngrijire de părinții mamei sale adoptive. Așa a ajuns în Hunedoara. Printr-un concurs favorabil de împrejurări, când avea 17 ani s-a întors la familia sa naturală din Iași. Părinții săi hotărâsc pentru a doua oară să o trimită în vestul țării, la un centru de educare și calificare din Arad. În 1973, în timp ce lucra în cadrul unei policlinici de recuperare, Valentina l-a cunoscut pe invalidul Petre Gârlea, cu care s-a căsătorit în scurt timp. Patru ani mai târziu, Valentinei i s-a născut o fiică. Dar, pe când copila avea trei ani și jumătate, s-a stins din viață.

Destinul Valentinei, cutremurător până la un punct, părea că și-a întors din nou

mai vrea nicicând — încă trei vieți de-aici înainte dacă mi-ar da Dumnezeu și dacă mi-ar da să aleg —, n-aș mai vrea să mai văd cu ochii deschiși. Ceea ce văd cu ochii închiși e mult mai frumos, e foarte frumos. Și e mai frumos datorită culorilor. Din culori este totul; adevărul adevărat este în culori, e în preajma noastră!”

În cei șase ani de când capacitățile paranormale ale Valentinei au început să se manifeste din plin, nevăzătoarea a dovedit apropiatilor săi ori unor curioși de ocazie că poate percepe imagini clare ale unor fapte și întâmplări petrecute pe Pământ cu sute de ani în urmă. Una dintre ele, devenită de-acum celebră, s-a produs în locul numit „Crucea lui Ferentz”, de pe bulevardul Poitiers, din Iași. În timp ce se afla în mașina doctoriței Iulia Vasiliu, Valentina a cerut soferiței să oprească. A coborât brusc și în fața ochilor a văzut un bărbat schingiuit și câteva mii de oameni în jurul lui. Când a descris prietenilor săi scena și costumațiile de epocă ale celor prezenți în viziunea ei, aceștia au rămas uluiți. Căutând în arhivă, au aflat că în locul cu pricina fusese executat căpitanul austriac Ferentz Ernau. El a fost prins împreună cu întreaga sa armată de oștirea lui Cantemir-Mârza, un conducător tătar. Tătarii veniseră în Moldova pentru a-i prinde pe austrieci,

la solicitarea voievozului Mihai Racoviță. După o judecată crâncenă, domnitorul moldovean hotărât să-i omoare pe dușmani până la unul și să facă o movilă impresionantă din cadavrele acestora. Cronicile au consemnat și anul în care s-a petrecut această grozăvie: 1717. În altă ordine de idei, Valentina deslușește în jurul fiecărui om șapte straturi de culori. Ea afirmă despre primul strat că este de culoare verde și că, în funcție de modificările pe care le percepe

Urmează stratul violet, despre care personajului nostru îi place să vorbească cel mai mult. Valentina este convinsă că poate determina cu precizie trecutul și viitorul unui om cu ajutorul acestui strat. Mai mult, ea poate afla uneori, cu precizia lunii și a anului, data la care urmează să moară cel a căror aură o privește. Stratul cinci are culoarea galbenului auriu. Pe stratul cinci vizionara poate afla dacă gândurile de pe stratul trei vor avea sorți de izbândă sau nu. Stratul șase

VALENTINA ȚINE SUFLETUL OAMENILOR ÎN PALMĂ

ea în acest strat, își poate da seama de ce fel de boli suferă omul și care sunt organele afectate. Al doilea strat este roz și nuanțele lui diferă de la om la om. Aici celebra vizionară află dacă omul este speriat și din ce cauză este speriat. Stratul de culoare albastră este cel al gândurilor și, cu cât gândurile sunt mai curate, Valentinei i se înfățișează o nuanță mai frumoasă. Din acest motiv, nevăzătoarea din Iași susține că nu poate fi mințită, deoarece sesizează imediat acest lucru prin modificarea culorii stratului. Ba, mai mult, ei îi apar și imagini cu cauza din care omul o minte sau cu versiunea reală.

este verde, dar un verde mult mai deschis și mai curat decât cel din stratul unu. Cel mai interesant, însă, pare a fi stratul șapte, care la fiecare om are o altă culoare. Aici se vede pentru ce este venit omul pe Pământ.

Dintre toate lucrurile incredibile pe care le face Valentina, într-o strânsă utilitate cu semenii săi se află capacitatea oarbei de a diagnostica boli greu de depistat. Iată ce afirmă scriitorul Florin Gheorghită în cartea sa, **Fenomenul Valentina**:

„Verificându-i Valentinei capacitățile fenomenale de a pătrunde cu «vederea extrasenzorială» până în cele mai fine

intimități structurale ale trupului omenesc, medicul M.S. — profesor la Facultatea de Medicină din municipiul Iași — s-a exprimat deschis:

— Este cel mai bun investigator-diagnostician din țara noastră!

Și, într-adevăr, ea demonstrează continuu posibilități fantastice în a constata orice afecțiune organică, încă de la analizarea foarte rapidă a «luminitelor degetelor» și apoi din observarea analitică a densității, a luminozității și, implicit, a stării energetice a structurilor din materii eterice colorate ale aurei, până la luminozitățile eterice specifice celulelor din țesuturile corpului uman — și chiar mai mult, a componentelor interioare ale celulelor respective; aceste facultăți extraordinare de percepere în invizibil au făcut ca, în ultimii ani, Valentina să devină un colaborator cu totul deosebit al diferiților medici — în special din municipiul Iași, dar și din alte orașe din țară — care au sesizat eficacitatea potențelor sale.

Dar, iată câteva exemple dintre sutele și sutele de cazuri «văzute» de «oarba din Iași» prin remarcabilele sale facultăți de percepere, așa cum le-a relatat ea însăși prin cuvinte simple, dar pline de fond faptic și moral:

— De la Spitalul de Copii, domnul doctor Baltag m-o chemat într-o zi să văd un băiat. Îl chema Vieru Coșmin. Fiindcă băiatul era în comă, nu mai vorbea și nimeni nu știa ce are. Când altcineva s-o uitat la dânsul pe ecran, ca la televizor, i s-ar fi văzut ceva ca un firuț spart pe inimă, adică infarct.

Eu, când am ajuns acolo, nu i-am văzut însă nici un firuț spart la inimă, dar am văzut ceva în altă parte și am spus:

— Domnu' doctor, făceți-i o poză la creier, că acolo unde-i intră pasta aceea (N.A.: măduva din șira spinării) în creier, acolo îi o infecție, că fierbe de parcă i-o băgat cineva acolo apă oxigenată și de asta copilul îi în comă!

Vorba asta le-am spus-o în spital acum trei zile. Astăzi, m-o văzut bunica băiatului și o venit să-mi mulțumească, fiindcă acum copilul se simte bine.”

ADEVĂR SAU ESCROCHERIE ?

*Cam asta este povestea Valentinei.
O poveste romanțioasă, cu iz de telenovelă
și dominată de extraordinarele capacități
paranormale ale oarbei din Iași.*

Numărul mare de oameni de rând, doctori sau specialiști în extrasenzorial, care cred în capacitățile Valentinei, ne-au determinat să facem un drum la Iași. Asta, cu atât mai mult cu cât, tot despre Valentina ni s-a spus că a intervenit în numeroase cazuri de cancer. Cică, ar fi infirmat diagnosticul medicilor, cerând unor pacienți să nu se opereze, pentru că pur și simplu nu suferă de „boala secolului”. Uneori chiar, când nevăzătoarea ar fi „citit” pe aura pacienților boala prin diverse tratamente, care de care mai fanteziste, ea n-a ezitat să le prescrie rețete de ceaiuri, amestecuri de lut, alifii pe bază de găinaț de găscă (pentru bolile de piele) etc.

Totuși, dacă tot ce se spune despre Valentina ar fi adevărat, România ar trebui să devină unul dintre cele mai importante state ale globului. Imaginați-vă că, pe lumea asta, orice secret, oricât de teribil ar fi el, ar ajunge în mâna nației române cu o ușoară efortare spirituală a clarvăzătoarei noastre. Aici am stat de vorbă cu o serie de foști pacienți ai Valentinei. Despre unii putem spune că nu le-a dat leac sub nici o formă, în timp ce altora nu le-a prezis corect nici măcar sexul copilului ce urma să se nască în curând. Un astfel de reproș i-a fost făcut Valentinei de către o telespectatoare, în timpul unei emisiuni transmise în direct la un post de televiziune bucureștean. „To-

mograful viu” i-a replicat atunci mamei contrariate ceva de genul că s-a răzgândit destinul...

Știam că Valentina lucrează-n Iași, în cartierul Tătărași, unde este patron doctorul Vasilca. Menționăm că, la acest cabinet, o consultație costă 450.000 lei, iar programările se fac cu câteva săptămâni înainte. Dacă poporul dorește o consultație cu prioritate, fără să mai stea la rând, plătește o taxă de urgență de 600.000 de lei. Prima noastră încercare de a realiza un interviu cu celebra oarbă a fost un eșec. Printr-un concurs de împrejurări, n-am reușit să ajungem la Iași la ora fixată. Când ne-am prezentat la cabi-

băgată într-un plic, pentru a nu mai fi atinsă și de alte persoane. Altfel, Valentina pătrunde în câmpurile tuturor oamenilor care au atins poza și nu poate să facă un efort atât de mare... Atunci am apelat la un lucru mai simplu. Eu vroiam să fac un desen simplu și Valentina urma să-mi spună ce anume se află pe bucățița de hârtie de sub palma ei. Femeii i-a sărit atunci muștarul și m-a luat la rost. Că cine sunt eu să o pun pe ea la astfel de teste, că după o zi de muncă e obosită și nu se mai poate concentra etc. Atunci, am apelat la doctorul Vasilca, de care Valentina ascultă aproape orbește, și l-am rugat să ne

lăsat perplex: „Din lipsă de spațiu și bani, nu ținem o evidență a bolnavilor. Unii doctori au o astfel de evidență, alții nu.” (!?)

Am început să fac fotografii, oarecum decepționat de cele petrecute la Medisan. La primul sau al doilea cadru, Valentina a mai făcut o proorocie, zâmbind: „Stați liniștit, că poza asta pe care ați făcut-o acum n-o să iasă. Vă spun eu sigur. Astalaltă, a doua, e bună. Asta o ieșit foarte frumoasă”, a mai adăugat Valentina, râzând atoateștiutoare. Vasilca și cu un bioenergetician ce asista și el la conversație zâmbeau cu subînțeleș. Ceva de genul: „Știe, se pricepe, e tare, marfă...” Am tot sperat ca măcar de data aceasta Valentina să fi produs o minune, să fi voalat filmul... Nici vorbă. La dezvoltare, toate pozițiile trase la Medisan erau bune.

În concluzie, din nefericire pentru cititorii noștri, care așteptau ca miracolul să se confirme, veștile nu sunt tocmai grozave. Din experiența noastră cu Valentina se pot trage doar trei concluzii:

- 1) fie puterile Valentinei nu funcționează permanent,
- 2) fie Valentina și-a pierdut puterile,
- 3) fie „tomograful viu” nu are nici pe departe capacitățile cu care se laudă.

În toate cele trei cazuri, este păcat de banii pe care amărății îi dau la Medisan degeaba.

FAȚĂ-N FAȚĂ CU VALENTINA

net, doctorul Vasilca și Valentina tocmai se pregăteau de plecare. Echipa noastră a fost muștruluită pentru lipsă de parolism și astfel ne-am întors la București cu mâna goală. A doua tentativă de a ne afla față-n față cu „minunea” din cartierul Tătărași s-a soldat cu un succes. În încercarea noastră de a vedea pe viu care sunt puterile Valentinei, am rugat-o să pipăie o poză întoarsă că fața spre masă, să ne descrie cum arată persoana fotografiată și să-i citească trecutul. Ne-a replicat că ea poate face acest lucru numai dacă poza, după ce a fost scoasă de pe film, a fost

dea câteva cazuri rezolvate medical de Valentina. I-am destăinuit că dorim să vorbim cu astfel de persoane, să le vedem documentele medicale, așa cum am făcut și în alte articole despre vindecări miraculoase. Rugămintea mea nu era adresată la întâmplare. Doctorul Vasilca este absolventul unei facultăți de medicină, cu specializarea chirurgie-dermatologie și mai este pe deasupra și doctor în științe medicale. În plus, văzând cât de bine arăta cabinetul Medisan, mă așteptam să aibă un fișier bogat sau măcar o agendă de consultații. Răspunsul său, însă, m-a

Cardul în România

Banii de plastic câștigă teren

Transaziile cu cardul se devin în mod în România în ultimii ani. Banii de plastic câștigă teren.

Transaziile cu cardul se devin în mod în România în ultimii ani. Banii de plastic câștigă teren.

Transaziile cu cardul se devin în mod în România în ultimii ani. Banii de plastic câștigă teren.

Cardul în România

Maestro Mondo - primul card emis de Banca Transilvania

Tot mai multe bănci oferă acum clienților carduri. Primul card românesc a fost lansat în toamna anului trecut de BRD, iar cel mai recent a fost emis de BT și este un card prin care poți fi achitați facturile casei direct de la ATM.

Banca Transilvania a efectuat în luna mai 1999 o sondaj de opinie pe o eșantion de 300 de persoane între 18 și 65 de ani din capitală și din județele importante ale țării. Scopul sondajului a fost să determine nivelul de cunoaștere și utilizare a cardurilor de plată în România.

- Cum puteți folosi cardul în siguranță
- Scrieți numele de card și numărul de card pe fiecare card de plată.
 - Nu dați cardul nimănui. Dacă îl pierdeți, anunțați imediat banca.
 - Nu folosiți cardul în locuri publice.
 - Nu folosiți cardul în locuri publice.
 - Nu folosiți cardul în locuri publice.

Trident Europe Ltd. FF
Thank you for the D16
Transilvania Bank
Cardul este un card de plată
emisi de Banca Transilvania
Cardul este un card de plată
emisi de Banca Transilvania

COMUNICAT DE ULTIMĂ ORĂ
Banii lichizi vor expira
Se înlocuiesc cu
Bani de plastic

la-ți informații ca să cunoști până la ce dată sunt valabili banii cash și unde îi poți schimba

Cardul internațional

Americanii preferă cardul de debit

Un român care în SUA a căutat să achiziționeze un apartament în New York, dar nu a putut face asta din cauza lipsei de bani lichizi. Așa că a optat pentru un card de debit.

Un român care în SUA a căutat să achiziționeze un apartament în New York, dar nu a putut face asta din cauza lipsei de bani lichizi. Așa că a optat pentru un card de debit.

Cardul în turism

Fascinația Croației

Cardul în România

Banca Turco Română pregătește lansarea cardului

Un român care în România a căutat să achiziționeze un apartament în New York, dar nu a putut face asta din cauza lipsei de bani lichizi. Așa că a optat pentru un card de debit.

Un român care în România a căutat să achiziționeze un apartament în New York, dar nu a putut face asta din cauza lipsei de bani lichizi. Așa că a optat pentru un card de debit.

Revista utilizatorilor de Carduri
CARDMAGAZINE

REVISTA CARE ÎȚI ADUCE VIITORUL MAI APROAPE

Se distribuie gratuit în medii bancare, hoteluri și restaurante selecte, aeroporturi, agenții de turism și de ticketing, centre de afaceri.

Tel: 093.297.145, 093.294.984

Dezvăluirile lui Marian Mierlă (II):

„BRUCAN A FOST FOARTE DEZAMĂGIT CĂ RUȘII NU AU VRUT SĂ TRIMITĂ OAMENI...”

Text: TOMA ROMAN jr. ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și ROMPRES ■

După ce, în numărul trecut al revistei Flacăra, Marian Mierlă a dezvăluit cum a fost racolat de un personaj misterios – Adrian – în vederea organizării unei rețele care trebuia să-l dea jos pe Ceaușescu, acum, fostul membru al CFSN mărturisește alte episoade, unele șocante, altele inedite sau picante, petrecute în zilele de după 22 decembrie '89. Autorii acestor întâmplări, din păcate încă neelucidate, sunt aceiași Brucan, Mazilu, Petre Roman, Ion Iliescu...

– Cum a fost în dimineața zilei de 22 decembrie?

– Când s-a luminat am ieșit pe stradă și m-am lipit de un masiv grup de muncitori care o luau spre centru. Fiind obosit, am oprit un taxi. La radioul taximetristului am auzit că s-a sinucis Milea. Taximetristul, până atunci rezervat, a scos un chiot, a răcnit „S-a terminat!” și a pornit într-o cursă nebunească spre centru. Cred că am traversat de 10 ori centrul cu taximetristul claxonând. Până la urmă m-a lăsat în fața Teatrului Național. Am ajuns

automacara. Nu mi-am dat seama că automacaru mergea la televiziune, unde erau deja câteva mii de oameni. Am vrut să plec, dar am rămas datorită unor megafoane prin care se transmitea ce se întâmpla în Studioul 4. Chiar când voiam să merg acasă, prin megafoane s-a făcut apel să nu plece nimeni, să apărăm Televiziunea.

– Ați prins toată nebunia cu teroriștii acolo, în fața TVR?

– Da, prin megafoane se auzea tot mai des cuvântul „terorist”. Ca și ceilalți de acolo, cuprins de un avânt patriotic am rămas să mă lupt cu „teroriștii”. Încet-încet, ajunsesem aproape de una dintre intrările în TVR, un loc unde ni se promisese că se vor distribui arme. Țin minte că-și doreau arme (și uneori chiar căpătau) copii, bătrâne, un val necontrolat de oameni se împingeau spre „arme”. Eu împreună cu câțiva tineri am format un cordon și am încercat să controlăm accesul în TVR, fiindcă mulțimea, din prea multă dragoste de revoluție, era să o înăbușe la propriu. S-a înserat, a început să se tragă intens. Lumina a fost aprinsă puternic deasupra intrării unde ne aflam și noi

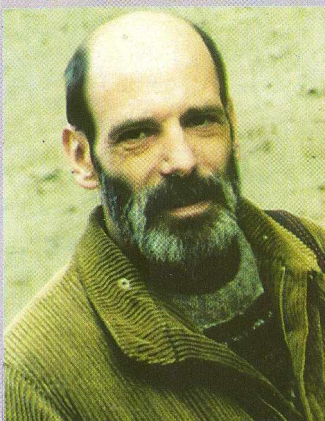
am devenit ținte sigure. Ne-au dat niște banderole albe din cearceaf, urmând ca în schimbul lor să primim arme. A apărut la un moment dat și vestitul general Tudor, auto-proclamat comandant al TVR. Noi i-am sugerat, normal, să trimită soldați să curețe clădirile din jur, de unde aveam impresia că se trage. El a preferat să le lase să fie doborâte cu tunul de pe tanc, căci între timp apăruseră un tanc și un TAB. S-a tras și asupra noastră, iar cei din interior ne cereau să păzim intrarea în locul puternic luminat, foarte expuși. Aveam o provizie de țigări „Carpați”, împărțeam la toată lumea.

– Cum ați ajuns în CFSN?

„NU ȘTIU CUM AM AJUNS ÎN CFSN”

– La un moment dat, doi băieți se interesau cine-i Mierlă. Eu am crezut că vor să facă rost de țigări sau că prietenii mei au auzit că sunt prin zonă și i-au rugat să mă caute. Mi-au spus doar să vin cu ei, m-au băgat în TVR și m-au dat pe mâna unui domn pe care-l cunosc, profesorul Valeriu Bucurescu. Dl Bucurescu a început să-mi ceară

documentele de identitate, și au fost ceva probleme fiindcă nu aveam barbă în poza de buletin. Până la urmă am descoperit o legitimație de bibliotecă unde aveam și barbă... Apoi, m-au interogat asupra propriilor mele date. Când s-au convins că eu sunt Marian Mierlă, m-au condus în fața unui tip athletic, care mi-a întins mâna și mi-a spus: „Vă felicităm, sunteți membru al Guvernului României!” Ulterior l-am întrebat pe profesorul Bucurescu, cum am ajuns membru în CFSN, iar dânsul mi-a răspuns vag că aveau nevoie de un student și i-au întrebat pe cei de la intrare cine e studentul care poate fi cooptat. Aici intervin

într-o mare de oameni la CC, am văzut un TAB arzând, lume care dădea foc la cărți cu Ceaușescu. Am vrut să văd mai mult, m-am suit pe o

două mari semne de întrebare. Eu nu mă recomandasem nimănui cu numele întreg, iar cei doi îl căutau pe Marian Mierlă, și acolo colcăia de studenți, mulți dintre ei aflați chiar în interior sau chiar lipiți de poartă. M-am mirat de ce mi-au verificat așa de minuțios identitatea. Omul înalt care mă felicitase, împreună cu Bucurescu și cu doi

tipi cu înfățișare securistică (bine făcuți, tunși regulamentar, la costum), m-au condus la etajul XI. Am intrat într-o sedință unde un grup de oameni primea indicații de la trei persoane. Iliescu, Brucan și Mazilu. Mazilu redactase un document, iar acum Iliescu și Brucan încercau să-i aducă modificări înainte de a-l declara drept proclamația FSN. În cameră mai era Mihai Lupoi, cu un A.K.M. atârnat de umăr, cu cască. Culmea, mie Lupoi în uniformă cu arma pe umăr mi-a dat încredere. Eram epuizat și m-a apucat un fel de leșin. După ce am băut apă minerală mi-am mai revenit și am devenit atent. Mi s-a părut că Iliescu și Brucan vor să „înmoaie” documentul lui Mazilu. Între timp au mai apărut Nicolaescu, Caramitru (a intrat teatral în cameră și s-a așezat în capul mesei), Roman.

„SILVIU BRUCAN A CĂUTAT MOSCOVA TOATĂ NOAPTEA”

Caramitru își tot turna apă minerală pe cap.

– Ați avut vreo participare la redactarea proclamației FSN?

– Am vrut să se adauge două puncte. I-am rugat pe cei strânși acolo, pe care eu îi socoteam niște eroi, să includă un paragraf care să prevadă liberul acces la informație și dreptul de a călători peste graniță, și un al doilea privind garantarea proprietății și retrocedarea bunurilor confiscate abuziv de comuniști. M-am simțit ca Gâgă fiindcă Brucan mi-a zis: „Las-o, dragă, pe asta cu proprietatea, acum avem alte priorități”. Regret enorm că nu m-am luptat pentru acel paragraf. Asta ar fi putut grăbi, de exemplu, apariția unor legi cum ar fi cea a fondului funciar.

La un moment dat ne-a fost adus Nicu Ceaușescu, flancat de militari. Era ud de la brâu în jos, nu era sânge, ori urinare ori fusese stropit cu apă.

Iliescu l-a întrebat de ce a venit la București, iar Nicu i-a spus „Am venit să vorbesc cu dumneavoastră”. Iliescu nu l-a băgat în seamă și l-a lăsat sub paza armatei. Proclamația a fost terminată pripit după ce am fost avertizați că se va trage asupra camerei unde ne aflam. Am mers cu toții spre Studioul 4. Mi-a fost foarte frică prin pasarela perfect luminată, fiind sigur că ne vor împușca. Iliescu era foarte calm, nu părea deloc speriat. După proclamație a făcut o afirmație căreia atunci nu i-am dat importanță: „Tovarăși, să salvăm ce se mai poate salva”.

– Dintre militari cine v-a frapat?

– După ce ne-am întors în Studioul 4, Iliescu a vehiculat ideea ajutorului sovietic. Gușă s-a opus cu violență și a spus că avem mijloace să ținem

situația sub control. După episodul ăsta am fost speriați că vine un elicopter să atace special etajul XI.

– Vedeți vreo legătură între „Adrian” și primirea dv. bruscă în CFSN?

– Cred că e o posibilitate să fi ajuns acolo la recomandarea lui. Altfel nu îmi explic cum m-au cooptat tocmai pe mine.

– Să revenim la elicopter...

– Nu a apărut nici un elicopter inamic... În schimb au dispărut majoritatea membrilor CFSN. A rămas doar Silviu Brucan. Toată noaptea el a încercat să ia legătura cu Moscova, cu persoane din anturajul lui Gorbaciov. A avut două convorbiri telefonice în rusă, limbă pe care eu nu o cunosc. După a doua convorbire a fost foarte dezamăgit și a spus: „Nu vor veni!” Ne-a spus că rușii nu vor să trimită oameni, ci numai logistică. Mai era cu el un fost director-adjunct al TVR pe vremea lui Paul Everac.

Foto document: Marian Mierla alături de Ion Iliescu în Studioul 4 al TVR

– Cum se adresau unul altuia?

– Cu tovarășe. Încet-încet, mi-am dat seama că am nimerit între niște comuniști notorii și am vrut să plec. Pe 23 decembrie, într-o pauză de foc, am reușit să ies din TVR. Am plecat spre Universitate, dorind să-mi informez colegii că s-ar putea să fie o cacealma, doar o schimbare de echipe ale PCR. Acolo deja l-am găsit instalat ca lider pe fostul secretar UASCR Marian Munteanu. Cu toate că un profesor mă avertizase că nu-i prea nimerit să preia șefia acolo, l-am susținut fiindcă avea un discurs virulent. Lucian Mihai, actualul șef al Curții Constituționale, a redactat Carta de Principii a Ligii Studenților. Cred că el era mai nimerit să devină președinte al LS. M-au propus pe mine să fiu lider al LS, dar am refuzat spunând că nu pot fi și lider al LS, și membru al CFSN.

– Ce s-a întâmplat cu dv. în primele zile de după căderea lui Ceaușescu? Noi ne-am cunoscut pe 6 ianuarie 1990 la sediul PNȚ...

– După ce mi-am dat seama că există pericolul ca schimbarea să fie doar una cosmetică, am dorit să mă alătur unei mișcări realmente anticomuniste. Așa am ajuns pe 6 ianuarie la PNȚCD, unde m-am și înscris în partid. Mi-au propus să preiau președinția TUNȚ. Acolo era un haos generalizat. Veneau tot felul de oameni, unii dintre ei erau provocatori, infractori de drept comun ori persoane

senile. Eu am fost un timp și membru PNȚCD și membru CFSN.

– Cum a fost pe 12 ianuarie 1990?

– Aflasem că este un miting la care participă persoane ostile structurilor comuniste. Am fugit în Piața Victoriei unde se desfășura mitingul. Am intrat în sediul guvernului încercând să fac presiuni asupra „cole-

Silviu Brucan –
un viitor analist politic

gilor” din CFSN pentru a legitima una dintre dorințele manifestanților, scoaterea în afara legii a PCR. Am dat peste Dumitru Mazilu, care părea împăciuitor. Mi-a zis chiar că el personal e de acord cu punctul meu de vedere, „dar tu nu vezi că nu vor ăștia?” Atunci am cerut insistent să-l văd pe Iliescu. Mazilu mi-a spus că nu se poate fiindcă tocmai are discuții cu o delegație a PNȚCD. Eu nu l-am crezut, dar, datorită haosului din PNȚCD, o delegație a partidului chiar plecase la Iliescu fără ca eu să aflu. Am intrat în sala unde avea loc

întâlnirea tocmai când Iliescu îl întreba pe Coposu: „Cum credeți că o să fie bine?”, iar Coposu, calm, i-a răspuns: „După cum gândiți dv., cred că nu o să fie bine niciodată.” Între timp afară situația se deteriorase. Mulțimea devenise agitată. Iliescu, galben la față,

„MAZILU S-A PIERDUT CU FIREA”

a întrerupt întâlnirea cu persoanele din conducerea PNTCD. Pe mine m-au luat în primire niște indivizi brutali care au țipat: „Vezi, mă, ce-ai făcut tu și ai tăi afară? Pleacă imediat să liniștești situația!” Am ieșit împreună cu Mazilu. Eu l-am rugat să facă o declarație prin care să garanteze că România se va transforma într-o democrație adevărată. Mazilu era panicat, lumea voia să dea buzna în clădire. Când am ieșit, oamenii au început să arunce cu bucăți de gheață în Mazilu, care s-a panicat și mai tare. Am urcat pe un TAB, unde Mazilu s-a pierdut cu firea și nu a făcut decât să repete ce strigau oamenii: „Jos Iliescu!”, „Moarte pentru moarte!”, „Moarte securiștilor!” Și eu am întreținut starea lui Mazilu. Întrebam oamenii: „Vreți jos Iliescu?” Ei ziceau da, iar Mazilu le prelua sloganele. După aceea Mazilu, știți, și-a dat demisia. Eu cred că Iliescu s-a folosit de acest moment pentru a se debarasa de el, fiindcă Mazilu doar s-a pierdut cu firea, nu a vrut să facă un puci sau ceva în genul ăsta. După ce a promis mulțimii că îi va îndeplini revendicările, se părea că regretă enorm afirmațiile făcute de pe TAB. Țin minte tot de atunci că, la un moment dat, Petre Roman, ieșit și el să calmeze spiritele, era să fie linșat de mulțime. A fost o busculadă, cineva scosese un cuțit, dar Roman a fost salvat de doi ofițeri, luat pe sus, și și-a pierdut pantofii în zăpadă.

— Ce vi s-a mai întâmplat?

— Am fost arestat. Doi indivizi cu pistoale m-au oprit pe holul de la Palatul Victoria, mi-au luat legitimația de membru CFSN, mi-au spus că sunt dușmanul poporului, că au ordin să mă rețină și că mă vor împușca dacă plec. Nu m-au brutalizat, m-au ținut câteva

ore pe un scaun, mi-au dat legitimația înapoi spunându-mi să revin a doua zi, că e un ordin. Nu știu cărei structuri aparțineau cei doi, căci securitatea se desființase, iar SRI nu apăruse.

„PETRE ROMAN ERA SĂ FIE LINȘAT...”

— Cum a fost a doua zi?

— M-a primit N.S. Dumitru, viitorul șef al FSN. Acesta a fost „împăciuitor”. A avut un discurs continuu, egal, „ca un cântec de leagăn. Din discurs rezulta că eu sunt un băiat bun, de-al lor, dar că am greșit și ei mă iartă. Mi-a propus să-mi cer scuze și să intru în Front, să-i susțin și nu voi avea decât de câștigat, o să am un viitor mare. Mă luase somnul: I-am spus că am alte convingeri decât ei și nu vreau să le reneg. Atunci, N.S. Dumitru m-a dus să discut cu Voican.

— Voican, pe atunci vice-prim-ministru, părea un tip tare misterios...

— M-a condus în birou la Voican, unde acesta a luat o atitudine dură. A fost sobru și funest-amenințător. El credea că sunt omul cuiva, fapt care m-a avantajat. De fapt, cu câteva zile înainte îl văzusem pe Brucan ținând o conferință de presă. Am văzut că-i simplu să comunic cu ziariștii și, în calitatea mea de membru CFSN luasem legătura cu majoritatea ziariștilor străini cazați la „Intercontinental” cărora le spuneam exact inversul celor declarate de Iliescu și Brucan. Fiind foarte mediatizat, Voican credea că sunt susținut din afară. Apărusem la televiziune până și în Australia și el era

curios să vadă ce „agenturi” am în spate. Apărusem în mass-media străină mai des ca Iliescu. El a fost convins că am o legătură puternică afară.

împacă cu Iliescu. M-am mirat, am crezut că nu-i în toate mințile. La sfârșit m-a avertizat: „Stai cât mai departe de noi”.

— Dar presa română cum v-a tratat?

— Groaznic. Pe 13 ianuarie „România liberă” scria că sunt șeful trupelor de șoc ale lui Mazilu, „Adevărul” că sunt dușmanul de moarte al poporului. Maică-mea a fost anunțată telefonic că am fost spânzurat și că trebuie să mă ia de la morgă. Noaptea, cineva îi lipise pe ușă niște oase umane. Eu nu aveam telefon, așa că ea a fost foarte speriată. Tata a avut un șoc groaznic din cauza „telefonistilor”.

— La PNT ce se întâmpla?

— Era haos. Veneau hoți dovediți și spuneau că au fost deținuți politici, oameni din provincie care spuneau că vor să facă filiale și plecau cu bani, după care dispăreau, apăreau complexați, submediocri, incoerenți. În afară de Corneliu Coposu și de Ticu

ASTROLOGUL VOICAN

La un moment dat m-a întrebat ce anume vreau ca să mă calmez. Când i-am spus că nu vreau avantaje materiale s-a pleoștit. M-a întrebat când m-am născut. Am crezut că vrea să mă verifice, dar m-a întrebat și ora nașterii. Mi-a spus că sunt leu combinat cu tigrul de apă, zodie care nu se

Dumitrescu nu am văzut oameni morali prea mulți în acele zile la PNT. Pe 29 ianuarie eram în sediu și aproape am avut un șoc. Contramanifestația aia oribilă a FSN m-a făcut să înnebunesc. Ei ne credeau bine organizați, un fel de structură malefică, dar, de fapt, la noi era haos.

12 ianuarie 1990 — Iliescu era să cadă

Prin preoții care mușcă momeala politică PNR,

MĂGUREANU ÎI FACE CONCURENȚĂ LUI DUMNEZEU

Text: LILIANA PETRUȘ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și ROMPRES ■

Din patru în patru ani, preț de o campanie pentru alegeri,
Biserica este pețită de partidele politice,
cărora le tropăie hormonii electorali prin teritoriu.

Înainte de campania electorală politicienii își aduc brusc aminte că Biserica, alături de Armată, gestionează o bună parte din capitalul de încredere al românilor, conform sondajelor de opinie. Este limpede, așadar, că ofertele electorale se înmulțesc și că fețele bisericesti care mușcă momeala vor trage după ele, în sus, un partid sau altul.

Prea bine informat cum este, prin al său președinte Virgil Măgureanu, Partidul Național Român (PNR) a dat „dezlegare la preoți”, cu mult înainte de-a începe „postul

viața cetății”, și cu toate că Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și-a reînnoit, recent, recomandarea ca preoții să se abțină de la o politică militantă, în cadrul partidelor, multe fețe bisericesti din zonele Cluj, Maramureș, Alba, Harghita și Covasna au preocupări de-a dreptul electorale. Din Maramureș, preotul-primar Emil Hossu, de inspirație peneristă, a lansat chiar ideea că un episcop ar fi numai potrivit pentru a candida la Președinția țării, pe motiv că „asistăm la cea mai mare criză politică, din ultimii

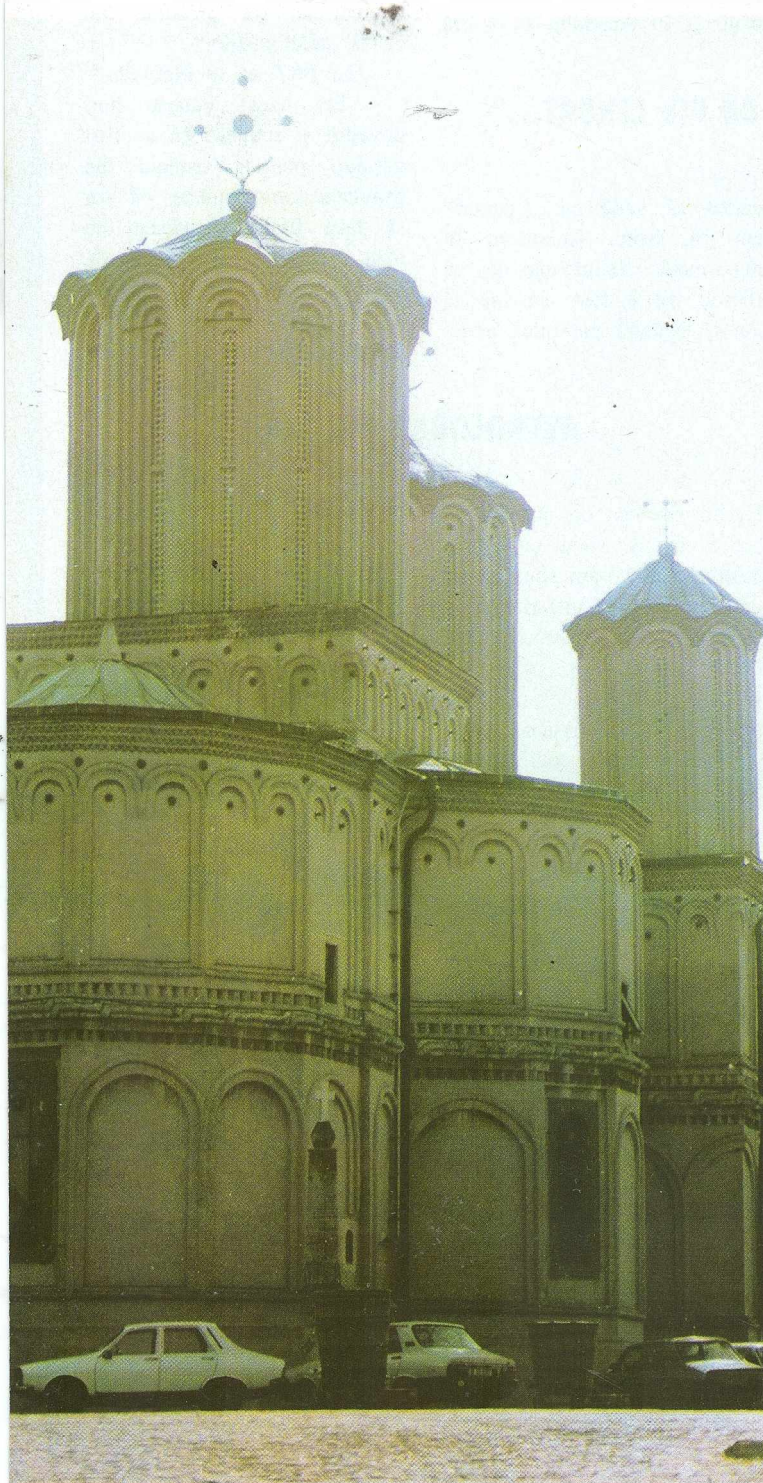
PNR A DAT DEZLEGARE LA PREOȚI

electoral”. Și iacă că cum ideea cu pricina a scos pui, din rasa gât golaș de Transilvania, mulți preoți din Ardeal arătându-se dornici să încerce politica, în special prin PNR. Părintele Stoica, de la Biroul de presă * al Patriarhiei Române, explică această situație printr-o dezamăgire profundă a ardelenilor față de clasa politică actuală și prin „spiritul civic preoțesc, mult mai dezvoltat în Transilvania, față de alte regiuni ale țării, aici existând și o tradiție privind implicarea preoților în politică.”

Chiar dacă Biserica se declară, din 1990 încoace, „neutră în ce privește viața politică, dar nu indiferentă la

zece ani, când, din nou, politicienii de tot felul apelează prin preoți la a fi susținut un partid sau altul pentru preluarea puterii în Stat.” Așa stând lucrurile, preotul ajuns primar consideră că „numai o gândire inspirată de lucrarea Sfântului Duh, numai o viziune înțeleaptă și de ansamblu este în stare să ofere poporului român o personalitate care să preia Președinția României.” Astfel, singurul președinte capabil să reinstaureze echilibrul mioritic ar fi „un episcop trimis în gura lupului”, ca „o jertfă a Bisericii, aflată mereu lângă acest popor.”

Astă idee măreață, sub acoperirea căreia unele fețe

bisericești nu s-ar sfîi să fie și cu mâinile până la cot în miera politicii, și cu sufletul în rai, a fost respinsă de

drie, că reprezentanții bisericii aproape că se înghesuie spre PNR, întrecându-se unii pe alții în a-și convinge eno-

CÂND DE SUB HAINA PREOTEASCĂ SE VEDE CAMPANIA ELECTORALĂ

Sfântul Sinod, încă din fașă, adică înainte de-a începe campania electorală. Chiar și așa, însă, „agregatul PNR” de atragere a preoților în politică huruie destul de tare pe ulițele patriei. Și destul de cu folos, pentru partidul domnului profesor, desigur.

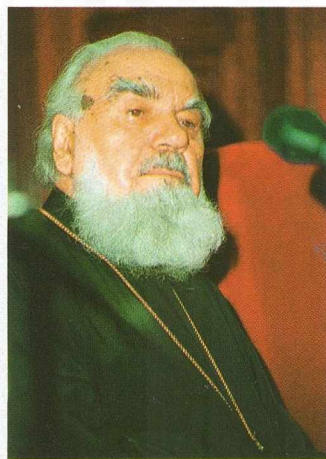
Ca și veșnicia (iertată ne fie parafrizarea unui scriitor aproape sacru în legătură cu un subiect profan), ispitirea reprezentanților Bisericii, prin politică, s-a născut la sat. Dorin Iacob, vicepreședinte PNR, susține că acest fenomen urcă acum, de la nivelul comunelor, spre mediul urban, zona Ardealului fiind frunzașă. Liderul PNR nu vede nici o „nepotrivire de caracter” între activitatea de preot și cea de politician, afirmând că implicarea trimișilor Domnului în lupta politică se înscrie în tradiția românească și este chiar oportună, în condițiile în care preoții cunosc cel mai bine realitățile și nevoile comunităților păstorite.

Ca reprezentant de vârf al unei formațiuni politice cu marca Măgureanu, ceea ce înseamnă, o recunosc și prietenii și dușmanii, „informație pe pâine”, Dorin Iacob este chiar simpatizat atunci când susține că în PNR nu există evidențe exacte despre preoții înscriși. Cică numărul acestora se ridică, deocamdată, la câteva zeci, în timp ce semnalele din teritoriu indică o

riașii că acest partid este „calea, adevărul și viața”. Preoții peneriști se regăsesc, cum să nu, și pe listele electorale pentru alegerile locale, numai că, vedeți dumneavoastră, iar nu i-a numărat nimeni. În legătură cu fețele bisericești care fac naveta între liturghii și ședințe de partid, Dorin Iacob nu

Română consideră că nu se poate să fii și preot și membru al unui partid politic, în același timp, pentru că „divizezi turma” și te spurci cu obiceiurile politice, care sunt mai puțin ortodoxe, că de morale nu prea poate fi vorba: „Vom rămâne, în continuare, pe aceeași poziție față de lumea politică. Nu cred că preoții ar fi favorabili unei asemenea idei, considerând că înscrierea în cursele electorale este responsabilitatea laicilor. Biserica Ortodoxă Română își îndeamnă, însă, credincioșii să fie foarte atenți și să voteze în cunoștință de cauză”, a precizat PS Teofan Sinaitul,

triarhiei. Cu toate acestea, soborul de preoți care propteste jucăria politică telecomandată de fostul șef SRI este din ce în ce mai numeros. Fără să fie impresionați de suspendarea bisericească, unii preoți aleg, pur și simplu, între Dumnezeu și Măgureanu, în favoarea acestuia din urmă. Alții apelează la tehnici mult mai rafinate, în buna tradiție SRI a jocului dublu, respectiv se lipsesc de PNR în secret, ca să-și păstreze și haina preotească, sub acoperirea căreia e cald și bine, chiar și în campanie electorală. Și preoții care candidează în alegerile locale au o soluție onorabilă, pentru

1. Mai nou, Virgil Măgureanu își trimite petitori prin „Grădina Domnului” 2. IPS Bartolomeu Anania, arhiepiscopul ortodox al Vadului, Feleacului și Clujului, consideră că angajarea preoților în cursa electorală este „o diversiune și un act de indisciplina bisericească, asta ca să nu spun prostie.” 3. PF Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, se arată îngrijorat de implicarea preoților în jocurile politice

excluse folosirea enoriașilor pentru a face propagandă doctrinei Măgureanu: „În fiecare domeniu, nu numai în Biserică, oamenii se folosesc de unele pârghii, pentru a-și promova interesele.”

Așa să lă ajute Dumnezeu!

După ce a examinat poziția Bisericii în perspectiva alegerilor locale și generale

Mai pe față ori mai pe dos, și în biserici se poate face propagandă electorală

DE LA LITURGHIE LA ȘEDINȚĂ DE PARTID

creștere continuă: „În unele județe avem doar câte patru-cinci preoți, în altele sunt, deja, de ordinul zecilor.” Dar, ca să vezi, surprize-surprize, Iacob mărturisește, cu mân-

din anul 2000, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât că toți clericii care se înregistrează politic vor fi suspendați din activitatea preotească. Biserica Ortodoxă

secretarul Sfântului Sinod.

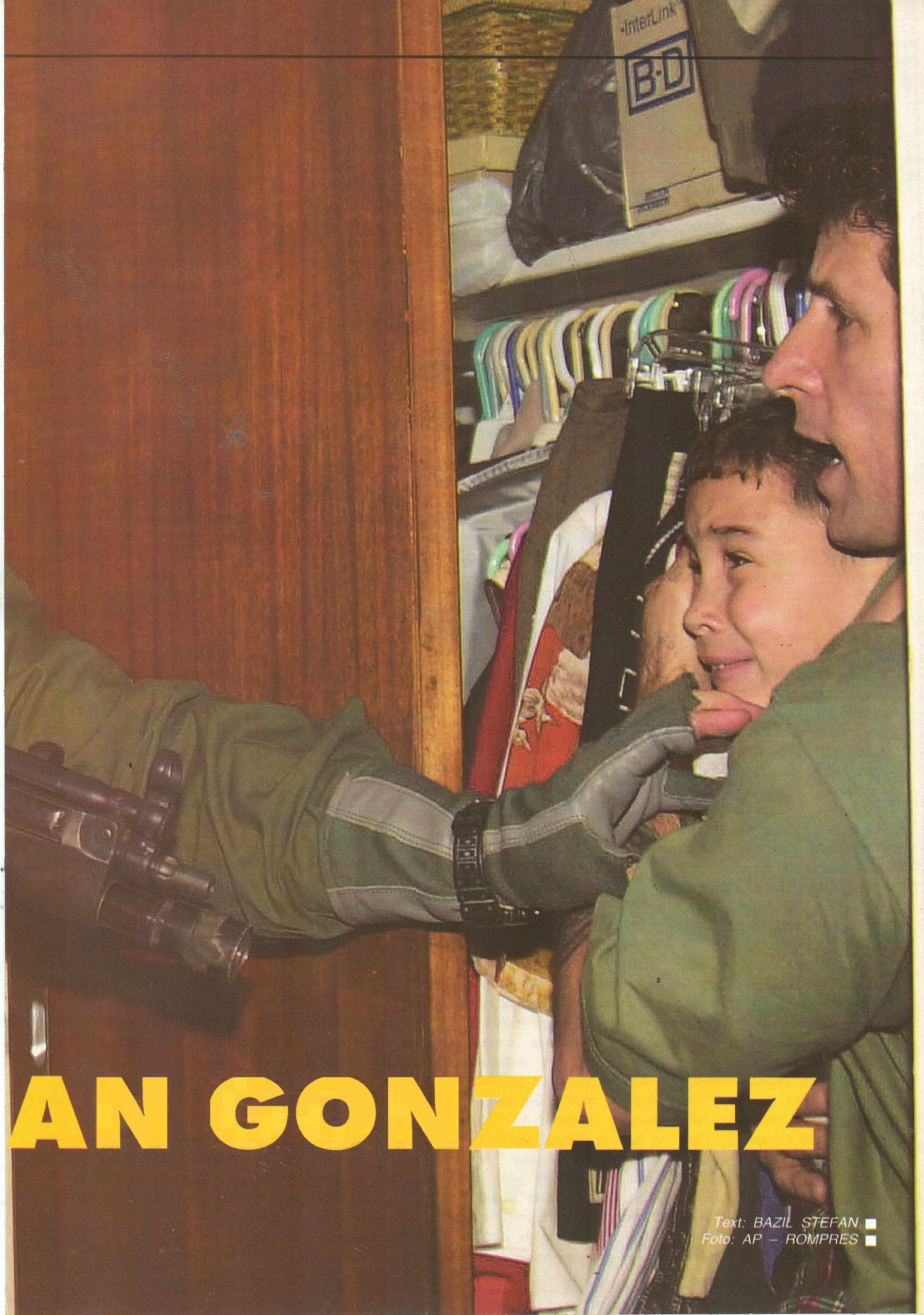
Greu de crezut că fețele bisericești înfrățite cu PNR și liderii partidului cu pricina nu cunosc reglementările Pa-

a împăca și capra PNR și varza din grădina parohială. Ce, n-ați mai văzut candidați independenți?

● EXTERNE

Prea mic pentru un război juridic atât de mare

ODISEEA LUI ELI

AN GONZALEZ

Text: BAZIL STEFAN ■
Foto: AP - RÔMPRES ■

„Jos! Jos! Dă-ne băiatul!“ Cu pistolul automat îndreptat spre Donato Dalrymple, care-l ținea în brațe pe micuțul cubanez, agenții federali, năvăliți ca la asaltul unui bastion militar în casa rudelor din Miami, l-au capturat pe Elian Gonzalez, redându-l tatălui său, Juan Miguel, venit din Havana pentru a-și recupera copilul. Toate acestea se petreceau în zorii zilei de sâmbătă 22 aprilie. „Cazul Elian Gonzalez“, care nu încetase să agite spiritele timp de mai bine de cinci luni, de când puștiul cubanez de șase ani fusese salvat miraculos din naufragiul în care mama lui pierise, părea astfel să fie o afacere încheiată și clasată. În pofida emoțiilor tari stârnite în America de acțiunea în forță a agenților federali, ca să nu mai vorbim de sperietura zdravănă trasă de copil, odiseea lui Elian e departe de a fi luat sfârșit.

E drept, la Centrul de conferințe de la Wye River, statul Maryland, unde a fost dus Elian, atmosfera nu mai este nici pe departe atât de tensionată ca în ultimele săptămâni petrecute în Florida când, în așteptarea datei limită a ultimatumului dat de autoritățile americane rudelor din Florida ale copilului pentru predarea acestuia, circa o sută de agenți federali sosiți la Miami pregăteau deja asaltul relatat mai sus, iar rudele lui Elian organizau apărarea. Centrul din Wye River, unde s-a încheiat și unul din acordurile de pace dintre Israel și palestinieni, pare foarte prielnic regăsirii dintre tată și fiu și depășirii traumei pe care i-au produs-o circumstanțele „eliberării“ sale din mâinile rudelor din Florida, a căror dragoste — pentru el — și ură — pentru Fidel Castro — îl transformaseră aproape în ostatic. La Wye River, Elian și-a întâlnit tatăl,

venit din Cuba împreună cu a doua sa soție și fratele vitreg. O dată cu aceștia au sosit și patru colegi de clasă ai lui Elian, autorizați să petreacă aici câteva săptămâni.

Chinuită, pe de o parte, de gândul traumelor pe care le-a avut de suferit copilul, dar pe de altă parte și bucu-

dreptului internațional, un copil nu poate fi dat în custodie altcuiva dacă părinții trăiesc și dacă nu li se poate reproșa nimic din punct de vedere al grijii față de copil. Or, lui Juan Miguel Gonzalez, tatăl lui Elian, nu i se poate reproșa nimic, ca tată. Nici rudele din Miami nu au

22 aprilie, Baza aeriană Andrews: Una dintre primele fotografii ale lui Elian, în brațele tatălui său după olnel luni de calvar

roasă că, deocamdată cel puțin, problema pare să ia o întorsătură bună. America oficială s-a străduit să-i creeze lui Elian condiții cât mai apropiate de ceea ce credeau că-și dorește, probabil, acesta: un cadru natural splendid, în care domnește liniștea și siguranța, prezența tatălui și fratelui mai mic, a colegilor de școală din Cuba și confort la nivel american.

Cu asta, esențialul conflictului juridic din jurul lui Elian Gonzalez este lămurit. Potrivit atât legii americane cât și celei cubaneze, dar și

nimic împotriva sa. Ei au ceva împotriva lui Castro și a regimului din Cuba. Sigur, este de înțeles durerea lor la gândul că Elian, salvat miraculos din naufragiu, ar trebui să se întoarcă în Cuba și să trăiască în condițiile dictaturii, când ar putea trăi liber în S.U.A. De aceea s-au opus cu înverșunare predării lui Elian, argumentând că trebuie respectată voința mamei lui Elian, care și-a pierdut viața pentru a ajunge cu fiul ei într-o țară liberă. Acesta este și motivul pentru care Elian nu a ajuns încă în

Cuba. Trei judecători federali urmează să decidă, începând din 11 mai, dacă este sau nu posibil să-i acorde lui Elian, în pofida vârstei sale de numai 6 ani, ca și împotriva voinței tatălui său, azil politic. Dar chiar dacă ei vor decide că nu are acest drept, odiseea lui Elian nu se va încheia, pentru că Lazaro Gonzalez, unchiul său din Miami, și întreaga comunitate a imigranților cubanezi din Florida sunt hotărâți să meargă până în pânzele albe. Adică până la Curtea Supremă. Și tot acest proces poate dura, căci efectiv este foarte greu de stabilit care este cu adevărat voința unui copil de 6 ani — și dacă aceasta poate fi acceptată de un tribunal. În plus, s-ar putea ca judecătorii să considere (există un precedent din 1980, cu un minor ucrainean de 12 ani) că dreptul părinților nu este absolut când în joc e libertatea copilului.

Revista franceză *L'Express* vede trei consecințe posibile în cazul întoarcerii lui Elian în Cuba:

- 1) o pierdere de influență politică pentru comunitatea cubaneză din S.U.A.;
- 2) întărirea puterii lui Castro;
- 3) un curent de opinie favorabil, la Washington, încălzirii relațiilor americano-cubaneze.

În schimb, dacă Elian ar exprima dorința de a rămâne în Statele Unite, iar justiția i-ar da curs, scenariul ar fi cu totul altul: comunitatea cubaneză din S.U.A. și-ar întări coeziunea, iar Castro ar fi, politicește vorbind, castrat.

Miza politică a „cazului Elian“ este, deci, în total contrast cu fragilitatea acestui puști. Adică, ținând cont și de faptul că America se află într-un an electoral, enormă.

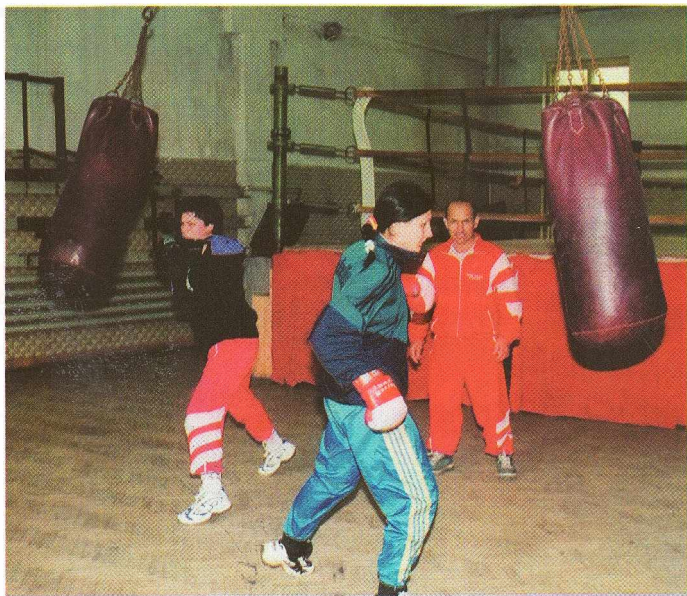
Româncele se apucă de boxat:

PUMNI

ÎN CAP DE 200.000 DE LEI

În străinătate, mai ales în S.U.A., galele de box feminin sunt în mare vogă. Sunt televizate, se fac pariuri pe sume fabuloase și fetele câștigă sute de mii de dolari. Fata lui Muhammad Ali și cea a lui George Foreman au făcut carieră urmându-și tații pe drumul boxului profesionist. Și în România multe femei s-au apucat de acest sport dur, dar condițiile sunt cu totul altele.

Text: TOMA ROMAN jr. ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Marian Ivana era un antrenor de box ca toți ceilalți. Maestrul își vedea liniștit de băieții săi. Acum un an și jumătate s-a trezit că-i vine la sală o fostă caiacistă de la Dinamo, Geanina Șerban, care-i spune sec că vrea să se apuce de box. „Maistru Ivana” tocmai văzuse o gală de box feminin pe Eurosport, așa că a percutat imediat și i-a venit ideea să fondeze primul club

torul lui Vancea a organizat trei show-uri demonstrative și a făcut rost de ceva sprijinitori financiari. În luna iunie, fetele de la „Ivana Club” au fost invitate la Campionatul European de Box feminin iar Marian Ivana își stoarce acum creierii să facă rost de bani de deplasare și de cazare. El crede că „fetele din țară se cunosc între ele și nu le prea vine să-și rupă capul în ring.

LA NOI EXISTĂ 120 DE FETE CARE BOXEAZĂ

de box feminin din România. „Ivana Club” a organizat până acum peste 30 de meciuri și 7 turnee demonstrative prin țară. Marian Ivana și-a antrenat fetele la fel de dur ca și pe băieți, cu aceeași normă de exerciții de rezistență fizică. S-au perindat pe la sală multe amatoare de box dar au rămas numai cele, decise să se apuce serios de dat cu pumnul. În momentul de față se antrenează la „Ivana Club” 10 fete, dintre care 4 sunt legitimate la Federația Română de Box. Cele legitimate au intrat în ring pentru meciuri demonstrative la mai multe gale importante cum ar fi „Centura de Aur”.

Fetele lui Ivana visează la un campionat național de box feminin. Patronul lor a căutat și caută sponsori, sprijin la Federația Română de Box și la oameni bogați. De multe ori i se râde în nas iar la Federație se lovește de nepăsare. S-a interesat în țară și la alte cluburi și a constatat că în România există 120 de fete care fac box cu acte în regulă. Numărul de practicante este îndeajuns de mare pentru organizarea unui campionat național, dar cei de la Federație au ridicat din umeri. De ajutorat l-a ajutat puțin M.I.-ul prin maestrul de box Jenel Vancea. Cu aju-

Ca să se formeze, le-ar trebui niște parteneri de afară care au mai boxat în condiții de competiție internațională”. El speră acum mult într-o eventuală fuziune a clubului său cu „Clubul Sportiv Patrik – Universitatea Dacia” care are o dotare tehnică ceva mai bună. Până una-alta, o fată care boxează riscă să-și spargă nasul sau arcada pe sume între 200.000 – 600.000 de lei și acestea obținute cu greu de la sponsori.

Una peste alta, nici mass-media din România nu se prea dă în vânt să mediatizeze boxul feminin.

La 18 ani, Sonia Iordan a avut deja 7 meciuri oficiale. Visează să facă box profesionist, să câștige mulți bani. Din toate cele 7 meciuri a scăpat cu nasul întreg. Cea de-a doua stea a „Clubului Ivana”, Mihaela Cireș, s-a apucat de box datorită unchiului ei, care era antrenor. Nu-i e frică să se bată cu membrele unor cluburi mult mai titrate din exterior. Cu toate astea e și studentă la Management. E mândră că a reușit să o învingă pe mult mai experimentata Geanina Șerban. Cine știe, dacă boxul feminin va prinde, Mihaela ar putea chiar să conducă o afacere legată de acest sport.

Dinozaurii au luat cu asalt Castelul Corvineștilor din Hunedoara

Text: VICTOR NIȚĂ ■

Oase. Oase pietrificate. Oase întregi. Dar și sfărâmate, de parcă le-ar fi călecat tancurile. Chiar și așa, sfărâmate și zdrențuite, sunt extrem de prețioase. Așezate în vitrine de sticlă. Protejate și luminate, de parcă ar fi bijuterii. Vrei să știi ce e cu oasele astea, apeși pe un buton și pe ecranul unui televizor cu circuit închis apar tot felul de explicații.

Privești oasele, citești ce scrie pe ecran și intri în lumea de-acum 60–70 de milioane de ani a dinozaurilor din perioada Maastrichtiană. Aproximația asta, de numai 10 milioane de ani, s-a făcut, de bună seamă, ținându-se cont de valoarea leului româ-

nesc. Ce mai înseamnă azi 10 milioane de lei? Suntem cu toții niște milionari săraci! Dar nu despre politică e vorba în aceste rânduri, ci despre o expoziție de dinozauri, o expoziție pe care Douwe Th. de Graaf, directorul Muzeului de Științele

Naturii din Maastricht, a inaugurat-o cu o propoziție năucitoare: „Acum 60–70 de milioane de ani s-a întâmplat ceva groaznic“. Și tot el a adăugat: „Poate că era o zi de marți, când sunt trei ceasuri rele. Poate că era o zi de 13, când ghinionul cade pe

capul nostru ca o ghilotină. Poate că era primăvară, sau toamnă. Nu se știe. Ceea ce se știe este că acum 60–70 de milioane de ani un imens asteroid a lovit Pământul și, în urma aceluia impact, minunata lume a dinozaurilor, care trăiau în liniște și pace de

peste 150 de milioane de ani, a dispărut aproape brusc. Dar să revenim la vremurile noastre. Acum un secol și jumătate, în apropierea orașului Maastricht au fost scoase la iveală o sumedenie de fosile ale unor dinozauri care au dispărut în urma aceluiași impact. De-atunci și până în zilele noastre, toate fosilele din acea vreme au fost plasate în Maastrichtian, o perioadă aflată între Cretacic și Terțiar. Acum, aici, la Hunedoara, în România, în acest

până în luna iunie, este găzduită în fastuoasa Sală a Cavalerilor, în fapt o sală de recepții construită acum mai bine de 500 de ani, o vârstă care, sigur că da, nici nu se poate compara cu cea a fosilelor. Cu toate acestea vom nota, totuși, că puține erau castelele Europei care, la acea dată, 1452, să fi avut o astfel de sală: sobră, elegantă, impunătoare, adică o adevărată bijuterie arhitectonică. I-a fost dat, deci, Sălii Cavalerilor din Castelul lui

Nopcsa, care a trăit în prima jumătate a secolului al XIX-lea, este eroul, întrucâtva negativ, al unui roman dulceag, de capă și spadă, scris de Jókai Mór, un fel de Jules Verne al literaturii

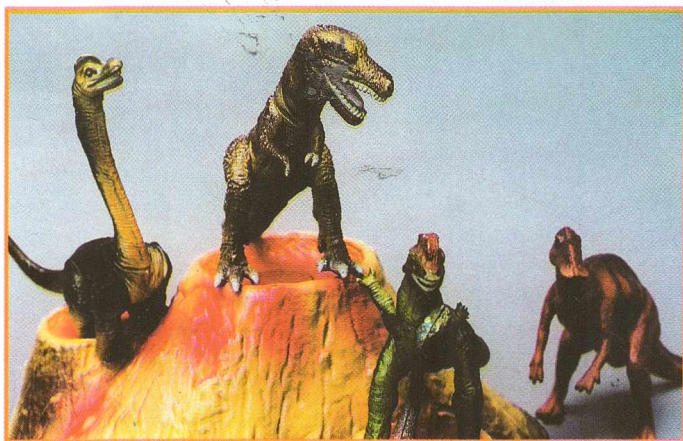
exemplu, dinozaurii din România erau cei mai mici din Europa!

Se bănuiește că, fără nici o legătură cu realitatea pe care o trăim cu oareșcare durere, dinozaurii din Româ-

ISTORIA SE REPETĂ, DAR MAI ALES SE MENȚINE!

maghiare. Romanul se intitula „Față întunecată” și povestea grozăveniile aceluia nobil care ziua era baron, iar noap-

nia erau mici, chiar foarte mici, de dimensiunile unor ponei, sau ale unor cerbi, din cauză că zona nu dispunea

minuat castel medieval, am adus o expoziție cu fosile maastrichtiene din toată lumea. Este o expoziție la organizarea căreia au colaborat un foarte mare număr de muzee din toată lumea, muzee care au în colecțiile lor fosi-

lancu de Hunedoara să găzduiască, pentru prima dată în România, o amplă expoziție internațională de dinozauri. Și nu întâmplător i s-a conferit această cinste. Nu întâmplător, pentru că, se știe, în imediata apropiere, în Țara

tea era tâlhar la drumul mare. Un astfel de baron nu putea fi, în opinia lui Jókai Mór, decât de origine română. Și chiar și așa era, pentru că numele său real era Noaptea, iar în pronunție bănățeană, grai dominant în Hațeg, el era Noapcea. De aici și până la maghiarul Nopcsa nu este decât un pas. Descendentul aceluia baron de tristă amintire a efectuat primele săpături la finele secolului al XIX-lea, ele fiind reluate acum aproximativ 20 de ani de un cercetător din Deva, Ioan Groza, și au fost continuate recent, în localitățile Sâmpetru, Ciula Mare, Ciula Mică și Vălioara, prilej cu care presa a făcut ample reportaje. Bineînțeles că majoritatea celor pasionați de lumea dinozaurilor sunt de mult în posesia acestor amănunte. Numai că rândurile de față nu se adresează numai acelor pasionați, ci și celor care încă nu știu că, de

de prea multă hrană. Cercetările au avansat ideea că, de fapt, zona era ruptă de Europa. Adică Țara Hațegului era un fel de insulă, cum este azi România, despre care încă nu se știe cu exactitate dacă face sau nu face parte din Europa. Cât despre foamea care continuă în România, ce să mai vorbim! O altă problemă neelucidată este cea a provenienței acelor dinozauri. Adică, altfel spus, cum au ajuns ei prin părțile noastre. Că erau cei mai mici dintre dinozauri, ne-am lămurit, treaba asta e ca și bătută în cuie. Dar cum au ajuns ei aici? Au venit de pe marile insule ale Europei, sau de pe alte uscaturi, mai îndepărtate, poate tocmai din Asia? Și dacă au venit și n-aveau ce să mănânce, de ce n-au plecat înapoi? Să nu li se mai fi dat vize de intrare în Europa?! Mai simplu și mai simplu ar fi să credem că, de-abia sosiți în

DESCENDENTUL BARONULUI NOPCSA ȘI DINOZAUURII DIN ȚARA HAȚEGULUI

le din Maastrichtian. Este vorba de muzee din Olanda, S.U.A., Belgia, Franța, Marea Britanie, Polonia, Germania, Mexic, Bolivia, Sultanatul Oman și, bineînțeles, România, prin Muzeul Civilizației Dacice și Romanice din Deva, care este prezent cu fosilele maastrichtiene descoperite în Bazinul Hațeg.

Așadar, intitulată „Dinozauri, amoniți și asteroizi”, dar având și un subtitlu care aduce parcă a roman polițist, „Viață și moarte în Maastrichtian”, expoziția, deschisă

Hațegului, au fost descoperite, încă de la finele secolului al XIX-lea, câteva importante depozite cu fosile de dinozauri, fosile care au fost plasate în Maastrichtian. Și pentru că despre toate expozitele din Sala Cavalerilor s-ar putea scrie sute de pagini, fie-ne permis să ne oprim doar asupra fosilelor descoperite în Țara Hațegului. Nu înainte, însă, de a vă pune în temă cu primele săpături din Țara Hațegului. Ele îi sunt atribuite unui descendent al baronului Nopcsa. Baronul

Țara Hațegului, pământurile s-au rupt, zona a devenit, într-adevăr, o insulă, iar ei au rămas aici să rabde de foame, până a venit imensul asteroid și a lovit Pământul, izbăvind-i de durere și chin. Gândindu-ne că, de fapt, istoria nu numai că se repetă, dar mai ales că se menține, aproape că merită să vărsăm o lacrimă pentru înfometajii și ostracizații dinozauri din Țara Hațegului. Dar, la urma urmelor, important este că am avut și noi niște dinoza-

latini de-ai noștri, micuțului nostru dinozaur i s-a dat un nume de care te-apucă râsul. Cum adică Magyarosaurus din România?! Întrebarea – absurdă până dincolo de Cretacic, adică până-n Juristic

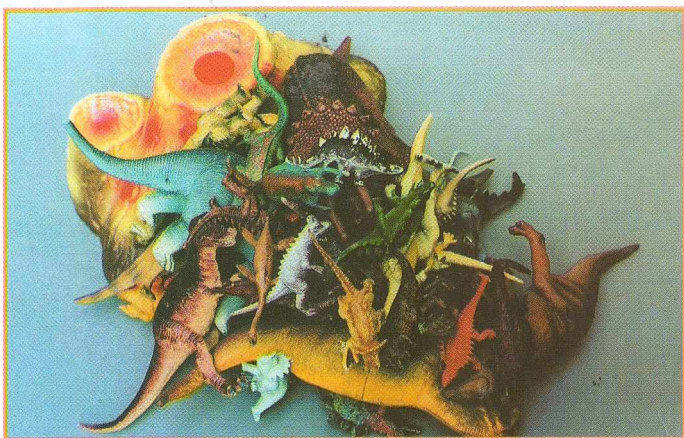
bivor foarte des întâlnit în Țara Hațegului, dar fosile de Rhabdodon au fost descoperite și în Franța, Spania și Austria. Cine știe cum obținuseră ei vize Schengen! O caracteristică a lui Rhab-

față nu se știe despre el suficient de multe lucruri pentru a i se putea da și un nume, chestiunea asta, cu botezarea lui, mai întârzie. Să sperăm că, la timpul potrivit, i se va da un nume adecvat, dar nicidecum Hungarosaurus, care să facă pereche cu deja ciudatul Magyarosaurus din România.

RHABDODON, DINOZAUROUL CARE A RĂBDAT DE FOAME

– nici nu-și merită vreun răspuns. Dar vom spune, totuși, că descendentul baro-

dodon era ciocul cornos, ca de papagal, ceea ce indică faptul că își selecta hrana. Ce să mai selecteze, când nu se prea găseau de-ale gurii?! Aflăm, din catalogul expoziției, că Rhabdodon, dinozaurul care răbda de foame, a fost reconstituit special pentru expoziția de la Hunedoara și că la reconstrucție au participat specialiști din România, S.U.A., Olanda și Franța. Dimensiunile sunt, cum am mai spus, clare, adică mici, conformația este aproximativ cea reală, dar despre culoarea sa e greu de spus că era cea pe care au dedus-o specialiștii. Oricum, fiind el un ierbivor de mici dimensiuni, e de presupus că avea o piele cu care să se poată ascunde în peisaj. De ce sau de cine să se ascundă? De dinozaurii carnivori, care, firește, n-aveau cum să lipsească din zonă. Specialiștii susțin că dinozaurii carnivori din Țara Hațegului erau și ei, la rândul lor, mici, mai mici chiar și decât Rhabdodon, sau Magyarosaurus, că așa e regula, carnivorii să fie mai mici decât ierbivorii. Dar, deși miți, despre carnivorii noștri specialiștii au numai și numai cuvinte de laudă. Erau foarte inteligenți și vicleni. Treaba asta se deduce din amprenta lăsată de creier pe partea inferioară a cutiei craniene. Deși doar de talia unui creier de pisică, acesta, raportat la creierele altor dinozauri, era uriaș! În concluzie, era un dromeosaurid inteligent. Dar pentru că până în clipa de

uri, fie ei mici și amărâți, ca vai de ei!

De la glumă și compasiune vom trece brusc, ca loviți de un asteroid, la supărare, la mânie chiar. De ce? Pentru că iată cum se numește unul dintre dinozaurii din Țara Hațegului: Magyarosaurus! Citez din catalogul

nului Nopcsa, cel cu primele săpături în Țara Hațegului, ar fi botezat primele exemplare cu nume mai adecvate locului în care au fost descoperite fosilele. El ar fi vrut să le boteze Carpatosaurus și Dacosaurus, dar cineva, nu se știe cine, s-a opus. Și așa am ajuns să avem un Magyaro-

MAGYAROSAURUS DIN ROMÂNIA!

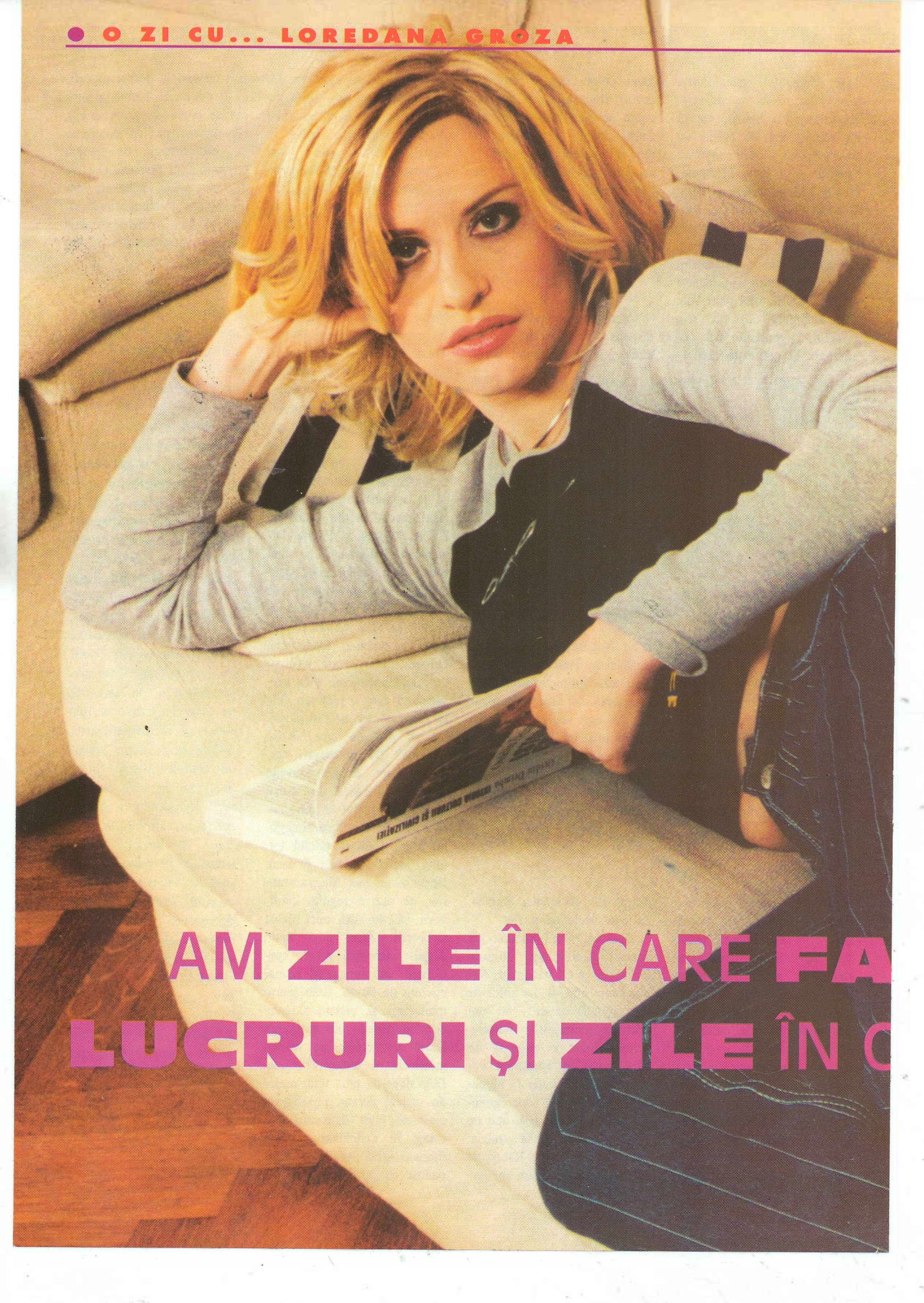
expoziției: „Acest dinozaur suaropod ierbivor din România – un titanosaurid numit Magyarosaurus – este construit ca marii Diplodocus sau Brachiosaurus din alte regiuni ale globului, doar că este mult mai mic, chiar mai mic decât verii săi din Franța sau din Spania...”. Chiar și așa mic cum era el, uită că niște indivizi care se mai dau și savanți, ni l-au furat! Deși se spune negru pe alb că Magyarosaurus avea veri în Franța și Spania, deci tot

saurus din România. Bravos, națiune! Halal să-ți fie!

Dar să trecem dincolo de aceste penibile și absurde ciudățenii și să vedem ce alți dinozauri mici – dar mici de tot, drăguții de ei – au mai trăit pe meleagurile noastre. Primul dintre ei pare să fie Rhabdodon, o adevărată vedetă a expoziției de la Hunedoara. De unde-i vine numele, care nume conține atât de vizibil cuvântul a răbda, numai savanții știu. Răbda de foame, sărăcuțul! Era un ier-

Ultima zi a Maastrichti-anului. Poate că era o zi de vară înăbușitoare. Poate că nu era chiar așa de cald. Nu avem de unde să știm, dar în acea zi s-a întâmplat ceva groaznic. O dată cu impactul Pământului cu un asteroid uriaș, epoca dinozaurilor a ajuns la un final brusc și definitiv. Împreună cu dinozaurii, mai mult de trei pătrimi dintre toate speciile de plante și animale au dispărut. Extincția de la sfârșitul Mezozoicului este unul dintre cele mai dramatice episoade din istoria Terrei. Cu o viteză de multe zeci de kilometri pe secundă, un asteroid uriaș, cu diametrul de zeci de kilometri, izbește apele puțin adânci ale Golfului Mexic. Tot ce întâlnește în cale această rocă gigantică este spulberat, topit, zdrobit. În jurul zonei de impact, valuri uriașe de tip tsunami se ridică din mare și invadează uscatul. Radiația fierbinte transformă zona într-un cuptor supraîncălzit. Are loc o încălzire globală a climei. Temperatura crește brusc cu peste 30 de grade Celsius. Incendiile și ploaia acidă, inclusiv radioactivă, sunt efectele acestui impact care aproape că ucide viața pe Pământ. Atunci au dispărut și dinozaurii care au trăit pe Pământ timp de peste 150 de milioane de ani.

● O ZI CU... LOREDANA GROZA

AM ZILE ÎN CARE FA
LUCRURI ȘI ZILE ÎN C

Loredana a simțit gustul succesului încă de la 14 ani. Acum se apropie de 30, deci mai bine din jumătate de viață și-a dedicat-o muzicii. E un om plin de contradicții. Uneori încearcă să fie în umbră, să nu spună atât de mult din ceea ce face. Alteori evadează de pe tărâmul celor opt note muzicale într-unul care ține de imagistică. Și, atunci, face stilism, la un nivel profesionist.

C UN MILION DE ARE NU FAC NIMIC

Text: CARLA MIHAILA ■
Foto: FLORIN IONITĂ și DANA IRIMIA ■

Viața nu e bătută în cuie nici pentru oamenii simpli și cu atât mai puțin pentru vedete. Cu toții avem și zile bune și zile rele. „Important este, spune Loredana, să te străduiești să ieși din rutină și să înțelegi care este rostul tău pe lume. Nu e ușor să trăiești în lumea de azi. Trebuie să găsești «balsamurile» care să te facă să-ți păstrezi energia sau să ți-o multiplice. Balsamurile astea nu sunt multe. De pildă, cărțile, prin filosofia lor, prin variantele și deschiderile lor,

uneori alături de cei dragi, alteori singură, în situații absurde dacă m-aș transpune în lumea reală. Visele mele sunt foarte complicate, sublimе, cu niște decoruri fantastice, cu niște culori și lumini indescriptibile. N-am coșmaruri sau visuri care să se repete.“

Când ajunge la finalul visului, Loredana se trezește în lumea reală, unde încearcă să ia fiecare zi ca pe o minune. „Numai simplul fapt că respir este absolut fantastic, iar oamenii trec cu prea mare ușurință peste lucrurile fi-

UISELE MELE SUNT COMPLICATE

ți oferă de multe ori răspunsuri sau semirăspunsuri. Este esențial să crezi în tine, să fii tolerant. Eu încerc să mă mențin pe o linie ascendentă, pe o linie de plutire, să-mi păstrez mintea deschisă tot timpul. Am zile în care fac un milion de lucruri, și zile în care nu-mi iese nimic.“ De obicei, Loredana nu se trezește foarte devreme, pentru că se culcă târziu – pe la 2.00–3.00. Noaptea preferă să citească, să se uite la filme sau să se plimbe. Are impresia că, dacă s-ar culca mai devreme, ar pierde ceva absolut important sau interesant. Dacă a avut o zi epuizantă, doarme până pe la 11.30. Iubește somnul dintre

rești.“ Dacă la fereastra din colțul dormitorului se vede soarele, ziua este pe gustul ei. Dacă nu, se îmbărbătează, spunându-și că avea nevoie și de o zi mai „rezervată“. Începe să vorbească la telefon, pentru a-și schița traseele pentru ziua respectivă. Nu-și face planuri pe perioade mai îndelungate, pentru că a învățat că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg și pentru că, de multe ori, intervine factorul întâmplare. După ce vorbește cu „tovarășii“ de lucru de la studio, cu ziariști, cu fotografi, prieteni etc., navighează în realitatea cotidiană. Cu mașina. Nu pentru că n-ar suporta să meargă pe jos, ci din

IMI PLACE SĂ MĂ SIMT UTILĂ

orele 8.00 și 9.00, pentru că atunci visează. „Am niște vise extrem de complicate, cu multe acțiuni, personaje, simboluri. De multe ori mă trezesc obosită, pentru că dorința de a reține visele în absolut toate fotografiile lor, mă epuizează. Se spune că toți oamenii sunt artiști, iar acest lucru se vede în visele lor. Visele sunt filmele noastre, pe care le rulăm și le regizăm singuri. Eu mă visez

cauza aglomerației și a indispoziției pe care i-o provoacă praful și mormanele de gunoaie care sălășluiesc în locuri unde prea puțin s-ar gândi. Când nu-și întâlnește colegii, încearcă să evadeze din sfera muzicală în stilism. „Îmi place să potrivesc hainele cu părul și cu machiajul, să creez atitudini speciale. Ador să găsesc unei fețe o expresie interesantă prin make-up-ul pe care-l

Pianul este prietenul meu

Când am timp, alerg cu bicicleta... statică

aplic. O fac pe alte persoane. De obicei lucrez cu Janine, când are lansări de modă sau sesiuni de fotografie. Mă implic foarte tare. E o muncă

Pianul e un instrument temperat, cu treptele lui de dificultate. Timp de aproape 10 ani, în copilărie, am studiat vioara, deși pianul m-a atras

Îmi place să mă uit pe fotografi

de care sunt mulțumită. Mai am o prietenă fotograf, Dana Irimia. Ea mă roagă să o ajut când pozează diverse personaje. O fac din plăcere și fără intenția de a obține vreun profit. Mă relaxează terribil. Mă ajută să mă exprim și altfel decât prin muzică.

mai tare. Dar niciodată nu e prea târziu. Învăț să cânt la pian ca să mă apropiu cât mai mult de muzică, nu doar prin voce. Când eram mai mică și începusem să cânt, făceam totul instinctual. Parcă eram băgată într-o priză de cineva nevăzut.

N-AM OBSESIA CALORIILOR

Una dintre filosofii mele de viață este să mă simt utilă. Am ținut întotdeauna ca în fiecare zi să fac ceva bun."

De câțva timp, printre preocupările aproape zilnice ale Loredanei se înscrie studiul pianului, ajutată fiind de un coleg de-al ei, care, culmea, este saxofonist. Solista a realizat, în timp, că muzica e o lume în care trebuie să intri cu totul. „Nu-ți poți băga doar nasul, un pic, după care să ieși. Trebuie să te dăruiești în totalitate, ca să simți cu adevărat forța ei.

Cântam despre niște lucruri care nu mi se întâmplaseră."

Dincolo de muzică, Loredana are și o fațetă casnică. Îi place să gătească pentru soțul ei tot felul de mâncăruri cu iz exotic, combinații speciale din care nu lipsesc condimentele. Atât ea cât și Andrei sunt înnebuniți după fructele de mare, pe care le găsesc ușoare, deosebite și sănătoase. „La tot ceea ce fac pun și altceva decât în clasică rețetă. Asta nu înseamnă că nu-mi plac rețetele obișnuite. Dar ador foarte mult condimentele, care dau

● O ZI CU... LOREDANA GROZA

un gust deosebit și te inspiră. Îmi place ficatul de găscă, gătit cu mere coapte. Sau bananele cu pesmet, prăjite în unt – o rețetă foarte gustoasă, de sorginte sud-americană. Iubesc și mâncarea italienească. Uneori gătesc în fiecare zi, alteori la două-trei

nu mă plictisesc, să-mi pun tot timpul întrebări și să caut răspunsuri. Pentru fiecare vine o clipă când începe să se întreb: de ce?, pentru ce?, pentru cine? Important este ca atunci când îți pui întrebările astea să nu te simți vinovat că ai fost ple-

să aibă grijă de Elena. „Fără ei nu știu ce m-aș fi făcut. Nu e ușor să crești un copil. Pe lângă responsabilitate, îți ia foarte multă energie dar ți-o și multiplică. Trebuie să fii tot timpul atent, să-i explici ce nu înțelege, să încerci să-l faci să nu simtă niciodată că ești departe de el. E fascinant. Te descoperi și pe tine încercând să-i afli gesturile, obiceiurile și te corectezi. Încerc să fiu o mamă cât mai deschisă.” Dar Elena nu este singura persoană care i-a redat Loredanei echilibrul de zi cu zi. Un rol uriaș în

existența sa este jucat de Andrei Boncea, bărbatul pe care solista îl consideră întâlnirea vieții ei. „Andrei a venit în momentul în care nu mai credeam că-mi voi găsi jumătatea. Suntem și zodii compatibile – el este Vărsător, eu sunt în Gemeni – dar nu asta a fost hotărâtor în relația noastră. Dragostea lui îmi umple toate golurile, îmi șterge tristețea, îmi alină durerea și dă un sens lumii în care trăiesc!”

ÎNCERC SĂ FIU O MAMĂ CÂT MAI DESCHISĂ

zile”. Din '93, nu mai ține nici un fel de regim. Asta pentru că o perioadă de 2-3 ani s-a aflat într-o prelungită cură de slăbire, încercând toate rețetele stricte posibile și imposibile. S-a transformat astfel într-o persoană stresată, plină de complexe, care trăia cu motoarele la jumătate. „Mi-era teamă și să mă uit la un baton de ciocolată, darămite să mă gândesc că l-aș putea mânca. Curele de slăbire provoacă un stres incredibil, datorită căruia nici rezultatele nu sunt cele dorite. De fapt, totul pleacă de la creier, de la comenzile pe care acesta ți le dă. E important să le decodifici. Nu mai am obsesii cu privire la numărul calorieiilor.”

Loredana nu respectă niciodată cele trei mese zilnice. „Sunt un om plin de contradicții. Asta mă ajută să

cat în altă parte sau că ușile pe care trebuia să le deschizi, le-ai evitat și-ai preferat să joci în alte locuri.” Deși a făcut foarte mult sport (schi, aerobic – vreo trei ani, trezindu-se cu niște mușchi ca mama Dolores –, călărie, jogging), în momentul de față nu mai are timp și stare pentru asta. Se simte însă bine în pielea ei, iar acest lucru se vede și cu ochiul liber. Pe primul loc în viața ei se află cei dragi. Aceștia sunt pentru ea inspirația, credința, puterea, absolut tot ce ține de adaptare. „A marcat-o teribil maternitatea, capacitatea ei de a da naștere unui copil. Nu se consideră o mamă perfectă și are o viziune mai deschisă în ceea ce privește creșterea copiilor. Se lovește de concepțiile puțin mai rigide ale părinților ei, care o ajută însă foarte mult

Elena are camera plină cu jucării

Familia Boncea împreună cu nașii Elenoi, Janino și Florin Călinescu

GOYA LA ROMA

Muzeul Barberini din Roma găzduiește, din martie până în iunie, o expoziție reprezentativă cu lucrări de Francisco Goya, considerat de mulți – alături de Velasquez – unul dintre cei mai „spanioli” dintre pictorii iberici din toate timpurile. La inaugurare a ținut să participe Regele

Juan Carlos și Regina Sofia, suveranul spaniol fiind foarte legat de Cetatea Eternă unde s-a și născut și a petrecut o parte din copilărie.

Expoziția cuprinde 31 de picturi și peste 50 de desene și acuarele care ilustrează itinerariul artistic al lui Goya după ce a părăsit Roma, în 1711, în urma unor aventuri periculoase.

Unii dintre comentatori au găsit că lucrările expuse reprezintă doar în parte vigoarea marelui artist, despre care se spune că a anticipat expresionismul și impresionismul prin anumite pânze ale sale. Chiar dacă în parte acești critici au dreptate, cel puțin 10 tablouri sunt emblematice pentru forța imaginativă și inventivitatea picturală a artistului. Între aceste reușite cităm celebrul „Colos”, portretul lui Francisco Bayeu, de o mare profunzime psihologică, „Zborul vrăjitoarelor”, amintind

cumva de levitația trupurilor la Chagall, „Contesa Chinchon” sau „Umbrela de soare”, foarte apropiat, stilistic, de impresioniști.

În cadrul unui schimb între muzeul Barberini și Muzeul Prado, câteva tablouri de Caravaggio sunt prezentate tot în acest an în muzeul madrilen.

ENNIO MORICONE DIRIJOR

Faimosul compozitor Ennio Moricone, cunoscut mai cu seamă pentru muzica din numeroase filme, a dirijat de curând un concert cu o creație a sa pentru un film special. Este vorba de pelicula „Legenda pianistului pe Ocean”, creație a regizorului Tornatore. Filmul este „special”

pentru că de astă dată muzica nu mai reprezintă doar un fundal sonor sau acompaniament al acțiunii, ci devine, într-un fel, substanța filmului. Subiectul este povestea unui copil născut pe un vas care traversa Oceanul spre America. Abandonat pe transatlantic, copilul crește și își formează caracterul, descoperind pasiunea pentru muzică. În timpul călătoriilor transoceanice el va oferi concerte de pian cu muzică de... Moricone.

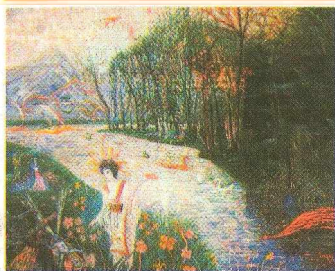
O BOMBĂ SEXY DIN AFRICA DE SUD

Charlize Theron, o blondă explozivă de 24 de ani, una dintre ultimele stele apărute pe cerul Hollywood-ului, s-a născut în Africa de Sud. După o copilărie nu tocmai fericită (un tată alcoolic și o mamă depresivă), ajunge la Milano unde figurează printre prezentatoarele unei case de mode. Apoi pleacă în

S.U.A., la Hollywood, atrasă de dorința de a deveni vedetă. La început nu prea are succes, dar șansa îi surâde într-o zi când își manifestă toată gama furiei sale în fața unui ghișeu de bancă unde nu fusese bine servită. Noroc că acolo se afla și un agent al unei case de filme, care i-a și propus un contract. Au urmat câteva filme tot mai izbutite: „Music Graffiti” în regia lui Tom Hanks, apoi în „Avocatul Diavolului”, unde a jucat rolul soției lui Keanu Reeves, rolul unei nimfomane în „Celebrity” de Woody Allen și „Soția astronautului”, unde joacă alături de Johnny Depp. Regizorul Lasse Hallstrom a definit-o scurt: „Este chintesența vitaminelor de la A la F”.

REMEMBER ENSOR

Excentric, genial, feroce, imprevizibil, arogant. Dar mai cu seamă plin de talent. Acesta este portretul pictorului belgian James Ensor, evocat acum când se împlinesc 50 de ani de la moartea sa. Comparat de mulți cu Bruegel sau Bosh pentru forța expresivă și crudă a figurilor pictate, Ensor – unul dintre protagoniștii de frunte ai artei moderne – este pe cale de a fi recuperat pentru prezent printr-o serie de expoziții, simpozioane, lucrări publicate.

Mai întâi va avea loc o cuprinzătoare retrospectivă la Bruxelles, care parțial va fi mutată la Lugano și apoi la Ostende. A apărut apoi o carte despre acest pictor scrisă de scriitorul Verhaeren, precum și câteva cataloage profesionale despre opera sa. În sfârșit, este așteptată cu mare interes o ediție completă a corespondenței sale pe alocuri bizară (în care poetul își manifesta violent idiosincraziile și își schița portretul de artist damnat) cu muza lui, Emma Lambotte.

UN TURIST EMINENT: STENDHAL

Dintre personalitățile care au vizitat și au scris despre Italia în vremurile moderne, numele cele mai citate – și respectate – sunt cele ale lui Goethe și Stendhal. În acest an ambii scriitori sunt evocați în cadrul unor expoziții interesante. Autorul lui „Faust” are în Roma, pe via Corso, un muzeu care-i poartă numele exact în clădirea în care a locuit atunci când a făcut prima sa călătorie în Italia, unde a ajuns incognito. Această expoziție are un caracter cvasi-permanent.

În schimb, autorul „Mănăstirii din Parma” este readus atenției publice printr-o expoziție deschisă la Milano. Henri Beyle (numele adevărat al lui Stendhal) a ajuns pentru prima dată pe pământ italian exact acum 200 de ani, urmând armatele lui Napoleon. S-a îndrăgostit de Italia (interesant este că Roma nu i-a plăcut), ajungând să fie consul în Civitavecchia, dar a locuit pentru scurte perioade la Milano și Veneția. Expoziția deschisă în capitala lombardă cuprinde tablouri, sculpturi, lucrări de grafică executate de artiști contemporani cu scriitorul francez, sau la care el s-a referit în însemnările sale. Nu lipsesc din expoziție și câteva capodopere cum ar fi „Napoleon trecând Alpii” de David, tablouri de Van Dyck, Correggio, Guido Reni, Michelangelo, Canova.

ANDY WARHOL ȘI LEONARDO

Maestrul Pop-Art-ului american, Andy Warhol, și-a câștigat faima prin tehnica serializării unor portrete, sau prin „stâlcierea” unor capodopere pe care le-a prelucrat prin tehnica colajului. Una dintre lucrările lui care au stârnit un vârtej de critici a fost *Cina cea de Taină*, în care celebrul tablou al lui Leonardo da Vinci a fost supus unui mixaj socotit de mulți o blasfemie. Într-o expoziție recent organizată în S.U.A. la Muzeul Guggenheim, după moartea artistului (în 1987), efortul organizatorilor a fost de a arăta că atitudinea lui Warhol nu a fost desacralizantă, ci una prin care a dorit să ofere o replică modernă a celebrei picturi. Același tablou, privit cu ochi diferiți, este adevărat, însă cu mentalitatea omului modern care tinde să vadă în același mod o reclamă pentru detergenți și o capodoperă clasică.

Discutabil, dar adevărat. **Nota bene:** Când s-a apucat să picteze acest tablou, Warhol nu văzuse originalul de la Milano.

PENTRU UN PUMN DE DOLARI

Atracția către lumea filmului se explică atât prin nevoia de celebritate a

unor tinere și tineri care cred că au talentul și datele fizice necesare pentru aceasta, dar și pentru că este un domeniu în care se câștigă imens. Julia Roberts și Tom Hanks bunăoară nu mai acceptă nici un rol dacă sunt plătiți sub 20 milioane dolari (și trebuie să recunoaștem că, în cazul lor, chiar merită), dar și alte stele mai mari sau mai mici ajung repede în topul bogătașilor. Într-o recentă anchetă internațională câteva dintre numele mari ale cinematografului au fost întrebat ce au primit pentru primul rol și ce au făcut cu banii câștigați. Aceeași Julia Roberts spune că a primit 25 de dolari într-o mică reprezentație, iar din banii câștigați pentru al doilea rol într-un serial abia a putut să-și cumpere câteva lucruri de îmbrăcat. Kevin Spacey, ultimul laureat Oscar pentru rolul principal din „American Beauty”, a câștigat tot 25 de dolari la 12 ani când a jucat într-o montare teatrală școlară cu „Romeo și Julieta”, și păstrează și acum acei bani. Doar 20 de dolari, dar tot într-un spectacol cu aceeași piesă shakespeariană, a primit Mel Gibson la Sydney și i-a cheltuit dând de băut bere la toți prietenii.

Bere și benzină pentru motocicletă... a cumpărat Michael Douglas după prima sa săptămână de filmare într-un rol de debut, alături de Dany de Vito.

Grupaj realizat de
STEFAN NICOLAE

MAȘINA DE SCRIS

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

Un imn înălțat femeii

Un autor pe care nu-l cunosc, Ioan Drăgoi, din București, mi-a lăsat la redacția revistei *Flacăra* un plic alb, conținând acest text. Textul nu era însoțit de nici o explicație.

Mă grăbesc să-l public, înainte de a afla ce vârstă are autorul, cu ce se ocupă etc., pentru că vreau ca și cititorii revistei *Flacăra* să simtă, neîntarziat, emoția pe care am simțit-o eu citindu-l.

În cuvinte simple și răscolitoare, fără teama că patetismul său va fi ironizat, autorul înalță un imn femeii și dorinței ei (eroice) de a aduce pe lume alte ființe omenești.

În Regatul Norilor Albaștri, ofrandă leneșă, moartea

Iubita mea se numește Terra. Are-n ea sânge de ungueroaică și fibră de român, e șatenă, rotunjimile trupului ei îmi dau ameteți când nu-i cu mine și fierbînteli când o văd, Terra e femeia ce se mulțumește cu puțină fericire și o respinge din instinct când e prea multă. Mă venerează pentru simplul fapt că sunt bărbat și îi e milă de mine din aceeași cauză.

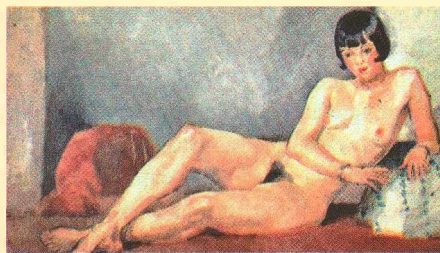
— În curând împlinești 35 de ani fără să ai copii, din atâtea femei câte ai avut n-a fost nici una în stare să-ți facă unul. Când te voi iubi îndeajuns îți voi naște eu!

Fără să pierd nici una din vorbele ei, mă prefac că n-o aud și o acopăr cu îmbrățișări! Amețită de fuga buzelor mele pe pielea-i marmoreeană, mi se abandonează, gemând de plăcere și, din ce în ce mai excitată, începe să se dezbrace mecanic.

— Dacă mă părăsești, ție îți vor crește solzi de șarpe, să te târăști toată viața cerșind căldura soarelui și ascunzându-te pe sub pietre, de teamă să nu fii strivit. Iar mie aripi albe, ca să mă înalț cu ele sus, sus, în Regatul Norilor Albaștri, de unde o să vă privesc curioasă pe toți pământenii. Doamne, cât sunteți de mici și neajutorați, o să vă strig, ce caraghioasă-i toată zbaterea asta disperată pe care voi o numiți viață! De-acolo, din înalturi, vă fac semne vouă. Oamenilor Fără Aripi, iar voi, unii de invidie, alții de frică, o să mă chemați cu disperare înapoi. Eu o să stau pe gânduri, o să-mi întorc câteva clipe fața în altă parte, o să fac pe supărata, dar asta numai așa, ca să vă sperii puțin, o meritați din plin, dar până la urmă am să mă întorc, totuși, pe Pământ. De mila voastră. Căci mi-e o imensă milă de voi! Prea sunteți mici și neajutorați și n-are cine să vă iubească, să vă alinte, să vă ierte. Dar trebuie să-mi promiteți că veți fi mai buni, că nu vă veți război decât pentru dragoste, e singurul vis pentru care merita să-ți dai

viața! Uite, de exemplu, acum, când mă învelești cu îmbrățișările tale, mi-ar fi foarte ușor să mor. Dar moartea e un privilegiu de care oamenii fug îngroziți. Până atunci, hai, străpunge-mi trupul cu însemnele masculinității tale, du-mă în Valea Dragostei măcar pentru acele nedrept de puține clipe cu care ne-a dăruit ori ne-a pedepsit Dumnezeu să-i fim alături!

Trupul iubitei mele se arcuiește absorbindu-mă, mă lasă purtat de spasmele lui sacadate, mă agăț de el ca de-o corabie cuprinsă de flăcări ce nu pot și nici nu vreau să le sting, cu toate că în jur e atâta apă! Valea Dragostei reia ca un ecou sîdefat șuieratul răsuflărilor noastre și împânzește cu ele văzduhul. Strigătul simțurilor anunță implozia de dragoste ce o năpădește pe iubita mea și în care mă abandonez la rându-mi, căci e singurul moment când femeia de lângă mine mă ia cu ea în Regatul Norilor Albaștri. Mă simt mic și umilit de favoarea ce mi se face,

Pictură de Ana Tzigara – Samuroaș (1908-1967)

dar nici prin gând nu-mi trece să o refuz. Înceșterea corpurilor noastre atinge paroxismul oceanului în flux și apoi destinderea firului de apă ce se scurge prin crăpătura pământului zbărcit de secetă.

Terra se teme de dragostea mea năvalnică și mă avertizează neîncetat:

— Dacă Dumnezeu ne binecuvântează dragostea, am să-ți fac un băiat frumos ca un înger ce doarme în Grădina Raiului și e trezit de-o albină ce-l bâzâie pe la nas. Să te leg cu el de veșnicie!

La asemenea vorbe din partea Femeii sale, Bărbatul nu poate decât să plonjeze în lumina ochilor ei și să-și sădească în creștet un măr cu roade de aur.

Hotărâtă să-mi facă un copil, ea știe cât de mult mi-l doresc, dar, când îmi spune asta, nu-mi cere acordul, pentru ea e de-ajuns să facem dragoste, să-mi depun ofrandă bărbăției în trupul ei primitiv, restul e treaba ei, eu nu mai contez.

— Aș fi în stare să-i nasc câte un prunc frumos fiecărui bărbat de pe Pământ care și l-a dorit măcar în vis. Asta e răsplata mea pentru bărbăția ce tânjesc după prunci zămisiți din sămânța lor, eu îi iubesc pe toți.

Dorința de-a face să rodească trupul unei femei e adevărată dovadă de bărbăție. Primul pe care-l voi răsplăti ești tu. Cam peste vreo opt luni și jumătate va veni, pregătește-te, bărbate, sper să te țină puterile să înduri atâta fericire.

Eu încă mai cred că glumește, dar nici nu am putere să zic ceva. Despărțit de două femei, din care una nu voia să facă copii, iar cealaltă nu putea, mă las în voia sortii, nu mai am putere să mă opun, nu mai pot lupta cu ea. De aceea, vestea că va naște peste opt luni nu mă cutremură. Prea multele eșecuri de până atunci nu mă mai lasă să mă bucur în voie de marea veste. Stau la pândă cu inima strânsă, nu mai pot da drumul chingilor bucuriei prea multă vreme strunite.

De teamă să nu se întâmple ceva în lipsă, mă sustrag sub diverse motive de la drumurile prin țară, unde te izbești direct de evenimente și fără de care gazetăria, meseria asta ca o cătușă de aur, nu se poate face.

Nu reușesc mult timp și prin septembrie trebuie să plec în Valea Jiului, acolo se pun la cale greve ce pot schimba rosturile țării, așa că trebuie să lipsesc o săptămână.

De cum ajung în Gara de Nord o sun pe Terra acasă, dar îmi răspunde bunica ei, venită de vreo două zile de la Satu Mare:

— Ioai, tulai doamne, Terryke îi foarte bolnav. Totă zua întreabă de dumnevoastră, merjeți iute, iute la spital!

Plecata de acasă cu niște bașale dureri abdominale, Terra fusese tratată de apendicită, ca pe urmă să i se depisteze că infecția ce-i invadase trupul provenea de la sarcina extrauterină.

Iubita mea e în reanimare. Cu mai multe drene ce-i sfărtecă trupul și conectată la o mulțime de aparate de control. Nu știu dacă mă simte, nu-mi dă nici un semn. Privește în tavan, e palidă, are cearcăne vineții și-mi pare resemnată. O privesc tremurând, nu știu ce să-i spun, nu știu ce să fac, pe Terra nu știu decât s-o iubesc, s-o îmbrățișez, s-o mângâi, acum nu pot face nimic din toate acestea, bolborosesc ceva banal, te doare, iubito, ceva mai prostesc nu se putea, mă simt caraghios, eu sănătos și fără dureri, iar ea, Femeia Vieții Mele, depinzând de niște ecrane cu cristale, ce dau semne că viața i se scurge încet, fără întoarcere. Doctorul îmi amintește că la salonul de reanimare vizitele sunt foarte scurte, bolnava nu are nevoie de nimic, doar de o privire și atât, cu atât o mai pot ajuta, cu o privire și cu o rugămintă:

— Nu muri, iubita mea, ce mă fac eu fără tine în Împărăția Oamenilor Fără Aripi?

O binecuvântează murmurând o rugăciune și pare a-mi răspunde sau mi se năzare:

— Regatul Norilor Albaștri nu ne mai

vrea, dragul meu! Valea Dragostei și-a închis porțile înaintea noastră. Fiul tău n-a mai avut răbdare, s-a grăbit, știa că-l aștepti demult.

Afară îl rog pe doctor să-mi explice ce poate provoca o sarcină pe trompă.

— Mai multe cauze, dar nici una nu a fost în cazul prietenei dumneavoastră.

— Atunci?

— Atunci rămâne una singură, pe care noi, medicii, doar o bănuim. Dumneavoastră, amândoi, o puteți diagnostica sigur: **Din prea multă dragoste!**

Îl privești nedumerit, chiar intrigat, vede cât colo că nu-mi arde de poezie:

— În termeni tehnici, asta înseamnă că, din cauza excitației prea mari, canalul

trompei s-a dilatat până la obturare, iar ovulul fecundat n-a putut trece mai departe, spre uter, și s-a fixat pe trompă. Aici s-a dezvoltat până a rupt-o, provocând hemoragia. Cam asta ar fi... Îmi pare rău!

Să mori din prea multă dragoste! Oare unde ajung, după moarte, oamenii preaplinați de iubire față de semenii lor? Or avea ei rezervat vreun loc privilegiat sau cu darul acesta neprețuit n-au făcut decât să-și ispășească o vină dintr-o viață anterioară?

Noptile singurătății sunt cazane de smoolă fierbinte ce-ți ard și-ți învălmășesc gândurile până în pragul cenușiu al demenței. Realitatea te năpădește cum

deschizi ochii, ba se dilată, ba se reduce la o singură dimensiune ce te absoarbe. Apoi egoismul, acest monstru protector, te aduce cu picioarele pe pământ. Ea e moartă, Tu trăiești, Ea plutește în splendorile Văii Dragostei, Tu ești agățat de meschinăriile vieții ăsteia, n-ai de ales, supune-o, trăiește-o. Trăiește-o, caută-ți altă Femeie, așterne-l-te la picioare și stăpânește-O, fă-O să rodească, închină-l ode, primește-l copilul ca pe fiul risipitor, iubește-O, da, iubește-O, chiar dacă n-a respirat niciodată aerul din Regatul Norilor Albaștri, caută-l sublimul din ungherele-l nici de EA știute, e Femeia Ta!

IOAN DRĂGOI – București

CEA MAI ORIGINALĂ SCRISOARE

2 aprilie 2000

Craiova

Domnului Alex. Ștefănescu

„Ei, suflă, iată că vibrezi din nou! Ce cauți tu aici, la masa de lucru? Parcă renunțaseși la scris...”

Da, are dreptate sufletul ăsta al meu. Ce caut aici? Nici eu nu știu încă, dar dacă tot sunt aici, hai să-mi las gândul să hoinărească puțin!

Aș minți, dragă domnule Alex. Ștefănescu, dacă aș spune că vă scriu dintr-o dorință anume. Nu; nu este dorință, ci este o curiozitate, mai precis un ghiveci de sentimente: curiozitate, uimire, bucurie. Mai întâi, constatarea că există (încă!!!) la noi în țară preocuparea pentru cultură, pentru artă, că mai există oameni tineri sau de alte vârste pentru care poezia nu a murit.

Azi împlinesc nouăsprezece ani. Aș fi vrut să mă „sară” anul acesta, căci nu am deloc chef să-mi amintesc că m-am născut. Uite-așa îmbătrânesc, în floarea vârstei. Ce bine ar fi ca din timp în timp să mai lipsim de la numărătoarea anilor! Hm... absurdități! Timpul trece oricum. Poate nici nu am ști că se duce, dacă nu l-am percepe în schimbările din noi și din jur. Totuși, nu mă simt cu nimic altfel decât ieri, sunt aceeași. Că am optsprezece sau nouăsprezece ani, azi e la fel...

Am pus punct tentativelor de poezie în urmă cu doi ani, din cauza unui singur om. Mai scriu uneori scrisori, celui mai bun prieten. Locuim în același oraș, ne întâlnim rar, nu vorbim mult, dar

trăim și simțim prin scrisorile dintre noi. A devenit un alt fel de a vorbi, de a fi.

Sunteți primul căruia îi spun aceasta, poate tocmai datorită faptului că nu v-am întâlnit, iar dumneavoastră abia ați luat cunoștință de existența mea.

Adevărul e că nu sunt un bun mănunchior al cuvintelor, pentru că nu îmi plac. Am descoperit că dor, cuvintele dor... și de atunci le port pică, iar ca o mică răzbunare – nici ele nu mă plac.

Probabil nu aveți timp liber la dispoziție, de-aceia sper ca scrisoarea mea să nu vă rețină mult. Vă invidiez și vă admir dacă sunteți un om foarte ocupat și activ. Se spune că „Time is money”, dar eu cred că „Time is life”, iar omul s-a născut să câștige, nu să piardă timpul.

Nu am ceva captivant de spus despre mine. Marea mea iubire (dacă se poate ierarhiza în vreun fel Iubirea) o reprezintă cărțile; mai am o iubire – un om care m-a fascinat prin adâncimea sufletului și a minții sale și am și o grămadă de iubiri mai mici – începând cu pomul din fața ferestrei mele și terminând cu discuțiile despre literatura română, cu o ceașcă de ciocolată caldă sau o plimbare cu prietenii. A! Îmi mai place grozav să merg cu bicicleta. Ați încercat vreodată senzația unui apus agrest, când aerul răcoros vă izbește în plenitudinea gândurilor și trăirilor?! Este extraordinar!

Știți, cred, că se întâmplă ca uneori să ne înșelăm propriul suflet, mai mult decât pe celelalte. Îi explicăm ce e bine și ce e rău, ce trebuie să creadă, să facă

și brusc descoperim că ne-am înșelat în aprecieri. Nu cred în noroc sau în ghinion, cred însă că există o explicație plauzibilă pentru orice întâmplare, un lanț de reacții cauză-efect, un aspect peremptoriu al vieții.

Vis-à-vis de „înșelăciunile” omenești: vă scriu acum, deși mi-am propus cândva că nu se va repeta, considerând aceasta varianta optimă, la momentul respectiv.

Azi am fost tristă. Așa e viața – murim pentru toate nimicurile clipei și uităm esențialul vieții. O planetă din mii de planete, mii de constelații, mii de galaxii, mii de infinituri, iar noi murim pentru o secundă, pentru o idee. Într-un timp mi-a plăcut Cioran foarte mult. Nu mă mai regăsesc în scrierile sale, nici pe oameni în general și m-am îndepărtat de el. Mai cred însă în ideea că viața are sens pentru fiecare om în măsura în care respectivul încearcă să dea un sens vieții sale, prin fapte și gânduri.

Sunt încă la vârsta când îmi fixezi principiile, convingerile; sunt încă vis și speranță. Curând voi deveni din cuvânt – buze. Anul acesta am de susținut examenul de BAC, apoi pe cel de la facultate. Sunt și eu doar un om, același și altul cu fiecare clipă trecătoare.

Aștept observațiile dumneavoastră, pe marginea scrisorii mele. Poate nu v-am spus prea mult, dar este suficient. Acum mă cunoașteți. Sunt... eu.

Poezii nu v-am trimis, acum. Într-o viitoare scrisoare, dacă „mașina” dumneavoastră „de scris” acceptă jocul cuvintelor mele.†

Cu sinceritate,

CRISTINA MORARU – Craiova

RĂSPUNS: Aștept poeziile. Aveți farmec. (Și mai adaug ceva, ca să vă amuz: Unei domnișoare de vârsta dumneavoastră i-am spus recent: „Aveți charismă.” Iar ea... s-a supărat: „Mă jigniți. Sunt perfect sănătoasă!”)

Vești despre corespondenții noștri

MIHAIL VLAD, Târgoviște.

Pregătește o ediție bilingvă româno-sârbă a volumului său de versuri *Aproape iubire* (Çak, ljubav). În acest scop a mobilizat două edituri: „Macarie” din Târgoviște și „Tibiscus” din Uzdin, Iugoslavia.

MIHAI MERTICARU, Piatra Neamț.

A devenit membru al Uniunii Scriitorilor din România. Caută editori care să-i publice al patrulea volum de versuri (după *Vânătoare princiară*, 1992, *Catedrală de azur*, 1994, *Scriere cuneiformă*, 1997) și o culegere de aforisme.

IOANA LAURA DAMASCHIN,

Câmpulung-Muscel. Termină anul acesta *Facultatea de Litere și Istorie* (secția franceză-română) a Universității din Pitești. Scrie de la vârsta de 7 ani, iar acum, la 24 de ani, se consideră o autoare experimentată.

BLAGA,

poetul și filosoful plaiului

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

La 25 martie 1966 (**Bunăvestirea**) însemnam în Jurnalul meu cele trăite în după-amiaza acelei zile. Mă afluam la Cluj. Ieșeam tocmai de la librăria din coasta statuii lui Matei Corvinul, unde cumpărasem **Istoria logicii** a lui Hegel, în traducerea fostului meu dascăl de filosofie, D.D. Roșca. Mi se spusese acolo că se dăduse, cu vreo jumătate de oră înainte, o adevărată bătălie pentru volumul nou apărut al **Poeziilor** lui Lucian Blaga. Ceva mai târziu, traversând strada spre Poșta centrală, doi studenți mă opreau înfrigurați: „Unde ați găsit **Poeziile** lui Blaga?” Văzuseră pachetul cu cărți din mâna mea. Alergau înnebuniți de la o librărie la alta. În fața Poștei, îmi iese în cale Liviu Rusu, bătrânul meu profesor de estetică, rubicond și exuberant, care mă informează că au sosit la Cluj nouă sute de exemplare din cartea lui Blaga și că au dispărut într-o jumătate de oră.

Astfel apărea, după două decenii de interdicție, o parte din opera lirică a celui ce nu mai ajunsese să vadă scrierile sale mai vechi republicate, nici cele din ultimul deceniu al vieții sale, în care, umilit și obidit, urmărit, supravegheat de Securitate, lucrase în umbră.

S-a născut și a murit în frumoasa lună Mai. Întors cu țărâna trupului în plaiul natal din Lancrăm, satul care poartă în nume sunetele lacrimii, Lucian Blaga nu mai este demult decât o voce care ne vorbește din întuneric. Una dintre acele voci grave, pe care cei vechi le numeau profetice, nu pentru că ar fi tălmăcit viitorul, ci pentru că, în clipe de grea cumpănă, au încercat să-și lumineze poporul asupra rosturilor sale.

Multă vreme întârziind pe meleaguri străine — lângă Dunărea vieneză, printre Alpii Elveției, pe malurile portugheze ale Atlanticului — Blaga a purtat cu sine, ca pe o merinde sufletească, dorul plaiului românesc; adevărată nostalgie a unei îndepărtate guri de rai. De aceea, atunci când au început anii tulburi, premergători celui de-al Doilea război mondial, și apoi ai teribilei încercări prelungite a tiraniei

comuniste, a ajuns să se întrebe, ca filosof al culturii, asupra substraturilor spirituale ale culturii române, el s-a oprit în explorările sale, înainte de toate, la **plaiul** înalt, ondulat, indefinit, ritmic alcătuit din deal și vale, pe care metaforic l-a denumit: **spațiul mioritic**. Dorul sufletului care vrea să treacă dealul, ca pe un obstacol al sorții, melancolia deloc tenebroasă a celui care circulă sub zodiile unui destin ce-și are sușul și coborâșul, Blaga le recunoștea în inflexiunile doinei, în ritmurile populare, în duhul baladelor noastre.

Gânditori, etnologi, istorici ai artelor din școala morfologică a filosofilor culturii — un Spengler, un Frobenius, un Alois Riegl — încetățeniseră încă din primele decenii ale secolului al XX-lea ideea unui sentiment al spațiului care ar juca un rol determinant în formarea culturilor. Cultura faustică, occidentală, ar avea la bază un sentiment al spațiului infinit tridimensional. Blaga a adâncit mult perspectiva filosofică privitoare la matricea originară a unei culturi. Orizontul spațial nu reprezintă pentru el decât una din coordonatele ce determină o spiritualitate. Un complex întreg de factori alcătuind o matcă stilistică imprimă creațiilor spiritului caracterele sale specifice.

Procedând, printr-o psihologie abisală, la o analiză în adâncime a sufletului românesc, aplecându-se îndeosebi asupra plâsmuirilor artei populare, dar și asupra etapelor mari ale istoriei poporului nostru, Blaga caută să descifreze acele determinante care alcătuiesc patrimoniul stilistic al culturii române. Plaiul înalt, ondulat, orizontul spațial mioritic, nu este doar un peisaj preferat, ci e cadrul cu care se simte solidar ancestralul suflet românesc.

În universul organic al culturii române, Blaga descoperă o năzuință formativă ce se realizează atât în arta populară (de la scoarțe la ceramică, de la vers la cântarea înaltă), cât și în operele cele mai autentice literar-artistice ale geniului național. Pe tărâmul artelor decorative,

această năzuință formativă se orientează îndeosebi spre formele geometrice și stilizate-elementare. O irezistibilă aplecare spre pitoresc, dar și un vădit simț al măsurii și al întregului se pot distinge, deopotrivă, în arhitectura tradițională a unei case țărănești și în sistemul lirico-sculptural al lui Brâncuși. Fără să cadă în abstracțiunea sterilă, fără să degenereze în clișee hieratice, arta noastră respiră, am putea spune, un duh al măsurii, un patos echilibrat. „Euclid corectat de zvâcnirile sângelui” — iată definiția blagiană a acestui spirit clasic al ornamenticii românești.

Spațiul mioritic, lucrare ce face parte din trilogia blagiană a culturii, e una din acele încercări de a pătrunde în sufletul unui popor, în labirintul unei culturi, de a surprinde — pentru a folosi o expresie a lui Goethe — fenomenul ei original, care ispitesc uneori pe câte un filosof ori un scriitor. Nietzsche, pentru sufletul german, Dostoievski pentru cel rus, au izbutit să aducă în conștiința publică anumite adevăruri ce zăceau latente, dar putând fi neîncetat activate. Desigur, tentativa de a revela cifra secretă al unei culturi, urmărind documentele limbii, ale istoriei, ale creațiilor artistice, ale unei sensibilități, este foarte temerară, căci universul culturii, atât de divers, cu atâtea orizonturi, nu se lasă descifrat cu ușurință. Poetul ca și gânditorul Blaga era pe deplin conștient că imaginea pe care și-a făurit-o el despre ceea ce numea „românismul spiritual” este o viziune care se cere adăugită, împlinită. Dar meritul mare al celui ce vrea să constituie simp-tomatologia unei culturi, căutând tâlcul fenomenelor ce i se oferă, este acela al exploratorului care pătrunde într-un continent nou. Acestui continent, Blaga i-a dat numele pe care însuși plaiul său original i-l oferea. I-a spus **spațiul mioritic**. În cuvintele filosofului-poet auzi vocea poetului-cioban necunoscut, geniul tutelar al spiritului românesc.

IONEL PERLEA,

ANUL 100

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Slobozia este, anul acesta, centrul unei aniversări centenare prestigioase. Aici se marchează, cu emoție și recunoștință mai de curând redescoperită, faima unui mare artist a cărui reputație internațională reprezintă, împreună cu George Enescu și Dinu Lipatti, ființa artei muzicale românești. Născut pe meleaguri ialomițene, la Ograda, având ca înzestrare un imens talent, Ionel Perlea ilustrează într-un chip strălucit însușirile artistice ale poporului nostru și vocația sa de universalitate. Cercetarea anilor copilăriei nu este de natură să explice modul în care un tânăr al familiei Perlea, citori de școală și biserică pe acele locuri, a ajuns să se supună poruncilor unui destin de excepție. Și, totuși, de la bun început, el avea să se remarce la München, unde a început studiile (cu Beer-Waldbrun și Kotana), desăvârșite apoi la *Leipziger Konservatorium für Musik*, cucerind treptat măiestria disciplinelor artistice care îl destinau componisticii sub îndrumarea lui Martin sen și Graener. Frecventarea clasei de dirijant, condusă de Otto Lohse, nu a lăsat, la acea vreme, semne premonitorii pentru o mare carieră. Destinul l-a îndreptat însă spre această cale, mai întâi încercată la București (1919), amânată un timp, cât a fost corepetitor al Operei din Leipzig și, apoi, reluată ca dirijor-corepetitor la Opera din Rostock (1923–1925). Ceva care nu se explică decât prin suflet l-a determinat să revină în România, unde foarte rapid se impune printr-o surprinzătoare prezență dirijorală, unanim prețuită. Într-un răstimp destul de scurt, cuprins în aproape două decenii, activitatea sa prodigioasă îl propulsează ca dirijor al Operei Române din Cluj (debut cu *Aida*), apoi ca dirijor (premierele românești cu *Maestrul cântăreți*, *Falstaff*, *Ariadna la Naxos*, *Cavalerul rozelor*) și, un timp director, al Operei Române din București, susținând în paralel concertele Filarmonicii, Orchestrei simfonice Radio și cursurile de dirijat la Academia regală de Muzică. Această perioadă, în care este invitat să dirijeze la Viena, Stuttgart, Berlin sau Paris, este pentru artistul român și timpul unor interesante acumulări ce sintetizează modele epocii, de la Arthur Nikisch, Felix Weingartner sau Bruno Walter la Wilhelm Furtwängler și Arturo Toscanini. Ceva îi era însă particular, în evoluțiile sale interpretative, critica muzicală remarcând opțiunile

extrem de juste ale tempourilor, claritatea dinamicii, adaptată expresiv la muzica simfonică sau spectacolul liric, cunoașterea stilurilor. Într-un fel, Ionel Perlea a reprezentat la noi, în perioada interbelică, acea personalitate capabilă să teaurizeze cele mai autentice tradiții interpretative. După încercările dramatice pe care le-a trăit la sfârșitul războiului, fiind internat într-un lagăr german, în ultima perioadă a vieții sale Ionel Perlea a cucerit marile scene de operă, fiind dirijor la teatrele lirice de faimă ale Italiei – Roma (1945–1947), Milano (Teatro alla Scala, debut în 1947 cu *Samson și Dalila*), realizând primele audiții italiene pentru

Capriccio (Genova 1953), *Boulevard Solitude* (Neapole 1954), *Mazeppa* (Florența 1954), *Fecioara din Orleans* (Florența 1956), prime audiții mondiale pentru creații de Rota, Bianchi, Bucci. În Statele Unite a debutat la Metropolitan cu *Tristan și Isolda*, conducând în aceeași stagiune (1949–1950) *Traviata*, *Rigoletto* și *Carmen*. Va fi, de asemenea, dirijor la Connecticut Symphony Orchestra, profesor și dirijor la Manhattan School of Music din New York), întreprinzând mai multe turnee de mare succes.

În lumea muzicală s-a vorbit mult despre excepționala sa memorie, despre capacitatea extraordinară de a urmări simultan evoluția membrilor orchestrei, deslușind infailibil cele mai mărunte abateri de la o redare ireproșabilă. Linia demersului său dirijoral era aceea a fidelității

față de litera partiturii, cu toate exigențele ei, fapt observabil și în minuția notațiilor sale pe partiturile de lucru sau în acuratețea înregistrărilor realizate. Totodată însă urmărea întregul arhitectonic, pentru a da viață muzicii sub gestul său. Prețuirea pentru muzica românească l-a determinat să talmăcească numeroase creații ale colegilor săi de crez și să fie un interpret enescian ideal. O discografie destul de bogată pentru vremurile tulburi ale apogeei carierei sale ne lasă câteva înregistrări de referință, cum ar fi *Lucrezia Borgia* de Donizetti (una dintre ultimele înregistrări), *Simfonia fantastică* de Berlioz, *Simfonia „Din lumea nouă”* de Dvorak și, bineînțeles, *Rapsodiile* și *Simfonia I* de George Enescu.

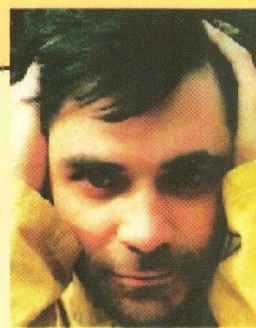
La cunoașterea personalității muzicianului trebuie adăugată și pasiunea dintâi, pentru compoziție, cu lucrări de muzică de cameră, o *Simfonie*, *Variațiuni simfonice*, *Simfonia concertantă pentru vioară și orchestră*, poemul „*Don Quichotte*”, lieduri și *Cvartetul de coarde* (distins cu premiul de compoziție „George Enescu” în 1926).

Din 1991, la Slobozia, numele lui Ionel Perlea a reînceput să fie un simbol de mândrie pentru ialomițeni, pentru cei care au refăcut casa natală, devenită muzeu, și au creat Centrul cultural „Ionel Perlea”. Aici, în fiecare început de lună mai, se desfășoară de atunci Concursul și Festivalul național de interpretarea liedului, „Ionel Perlea”, realizat în colaborare cu Uniunea Criticilor Muzicali din România. Cei mai de seamă artiști ai genului au susținut concerte, un imens repertoriu de muzică și poezie a luminat ambianța elită a acestei manifestări care se aliniază cu onoare prestigiului marelui artist, devenind rampa de lansare a noi și noi nume de tineri interpreți și un semn de merită neuitare față de moștenirea lăsată nouă.

Ionel Perlea, artistul al cărui nume este înscris cu majuscule în hrisovul muzicii secolului XX, a păstrat mereu vie iubirea pentru țara sa, de care a fost silit să se despartă la vârsta deplinei maturități. În ultimii ani de viață, trecând peste orice opreliști, a revenit acasă, câteva scurte frânturi de timp, căci dorea să revadă locurile și oamenii pentru care inima sa nu a încetat să bată. A fost un gest de iubire supremă, ultimul, pe drumul Nemuririi...

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

LA CAFENEUA lui GOLDONI

Text: REMUS ANDREI ION ■
Foto: MIHAI MUSCELEANU, Teatrul Odeon ■

Subiectul piesei mi l-am luat din burghezie; locul acțiunii, care nu se schimbă, e vrednic de oarecare luare-aminte: e o răspântie de drumuri din Veneția...lată o unitate de loc foarte precisă. De data asta, rigoriștii vor fi foarte mulțumiți de mine, dar fi-vor oare și de unitatea de acțiune? Nu vor găsi că subiectul piesei e complicat, că interesul e împărțit?

O NOUĂ PREMIERĂ LA ODEON

Întrebările de mai sus și le punea Carlo Goldoni, avocat venețian, când lansa comedia **La Bottega del Caffé**, sau **Le Café**, pe franțuzește. Acum piesa este montată la Teatrul Odeon de regizorul **Dragoș Galgoțiu** și întrebările persistă alături de multe altele lansate de regizor.

„Comedia a avut un succes strălucit; adunarea la un loc și contrastul carac-

secade abia așteaptă să întâlnească publicul, și... și Consiliul Municipiului București subvenționează în continuare Teatrul Odeon.

CUM SE PREZINTĂ PERSONAJELE

Goldoni, pe vremea căruia teatrele erau o afacere profitabilă la Veneția, a avut bucuria să își vadă piesa pe scenă în 1750. **La Bottega del Caffé** a fost una

parcă, ceva de ascuns.

Dragoș Galgoțiu pune măști personajelor, dar le dezvăluie mult mai direct firea: prin vorbă, costum, mers... De la prima apariție pe scenă, fiecare personaj are ceva care îl deosebește evident, teatral, de ceilalți. Ceva din înfățișare și atitudine îi dezvăluie slăbiciunea de caracter. Gentilomul napolitan, îmbrăcat în manta militară oranj are vorba fermă, dar

Duelul misterios: Constantin Cojocaru – cafegiul (aniversat pe scenă în sâmbăta premierei) și Cdrnel Scripcaru – Don Marzio

terelor nu putea să nu placă; cel al clevetitorului se putea potrivi mai multor persoane cunoscute. Printre altele, una mi-a purtat pică; am fost amenințat; se vorbea de încrucișări de spade, de pumnal, de pistol; dar, poate din curiozitatea de a vedea șaisprezece piese într-un an, îmi dădură răgazul să le scriu.“ — așa încheie Goldoni episodul Cafeneaua din memoriile sale. Ce soartă va avea spectacolul lui Galgoțiu? Goldoni, chiar dacă nu mai este dramaturgul favorit, a rămas un preferat, comedia placă frunților încrețite și spiritelor blazate, actorii cum-

dintre cele 12 piese pe care s-a angajat să le scrie prin contract. Este o comedie cu personaje deocheate și false, bânuite de gustul trădării imediate și de viciul înșelătoriei. Trișorul își face treaba acoperit de patronul de tripou. Negustorul vicios se ruinează înfrigurat și este aprins de gândul de a-și înșela nevasta. Gentilomul cu toane de om cultivat nu este decât un fățarnic clevetitor, care răspândește bârfe. La fel ca în toate comediiile din epocă, conflictul mocnește la tot pasul, majoritatea acțiunilor sunt urmărite de frica de scandal. Toată lumea are,

cântă pe la geamuri, cu falsă pasiune de curtezan, poate, poate, pică ceva. În contrast, cafegiul Ridolfo este îmbrăcat în negru, ținută călugărească, este primitor, refuză bârfele și este atent să nu fie furat. Patronul de tripou, filfizon, gătit cu joben și costum în dungii, de culori tari, este primul care își arată gustul pentru escrocherie când apare cu masca grobiană, de spumă, pregătită de bărbier. Îl are ca aliat pe craiul mincinos, trișor, cu nume fals — își zice conte — îmbrăcat cu veston cu fireturi aurite, dar despre care nu se

pomenește decât când vine vorba de jocurile de cărți. Victima, falitul, viciosul, apare gata dezbrăcat... la pocher. E negustor, se ferește de nevastă și trage cu ochiul la doamna căreia îi place să fie întreținută. Mai apar trei personaje feminine: întreținuta, balerină care stă misterioasă în colivia ei cu perdele roz și ușă prin dos, nevasta negustorului vicios, gospodină hotărâtă să își salveze familia, și soața așa-zisului conte, care plânge, umilă și nenorocită, după bărbatul ei care a dispărut.

CINE DĂ TONUL

Cu această primă imagine, plastică, a personajelor începe întâlnirea cu Goldoni și Galgoțiu. Regia are idei și ambiții mari. Goldoni poate fi jucat și cu o anume poezie a personajelor, fără tonuri ridicate, de tip „macaronar“, ca să zic așa, cu un gând bun spre calm, cu o isterie a uimirii și nu a scandalului. Actorii sunt aleși anume. Tonul îl dau: Constantin Cojocaru — cafegiul Ridolfo, și Cornel Scripcaru (invitat de la Bulandra) — gentilomul Don Marzio. Scripcaru dictează o anumită sobrietate a fățarniciei, iar Cojocaru răspunde cu sinceritate iscusită și educată. Mantalei militare i se opune veșmântul călugăresc, o ranjul puțin obraznic primește replică de la negrul calm. Acest dialog al actorilor, caracterelor și culorilor este una dintre căutările preferate ale regizorului Dragoș Galgoțiu, în echipă cu scenograful Vittorio Holtier.

„Spectacolul de teatru este un răspuns imediat la lumea în care trăim și la felul în care trăim în această lume. Sunt fascinat de o anumită substanță întunecată, de natură, să spunem, mitologică, cuprinsă în realitate, în istorii, uneori în textul dramatic, într-un fel mai complicat, într-o țesătură mai difuză, legată de esența actualui teatral, nu numai de povestea pe care o relatează.“

DINTR-O CARTE...

Am citat dintr-o carte esențială pentru direcțiile în care s-a dezvoltat regia de teatru în România după 1990: **Cinci divane ad hoc**, interviuri realizate de Miruna Runcan și C.C. Buricea-Mlinarcic, cu Mihai Măniușiu, Victor Ioan Frunză, Dragoș Galgoțiu, Alexandru Dabija și Tompa Gabor. Cartea, apărută în 1994, cred că ar trebui reeditată și completată.

Iată ce mai spunea Galgoțiu: „Teatrul nefiind pentru mine doar o modalitate poetică, e mai degrabă un instrument care facilitează limpezimea în relațiile mele cu lumea... Dacă reduc totul la văzut și auzit, în mod concret, îi micșorez respirația. Descriptivul există oricum, prin natura concretă, corporală a reprezentației. Din pricina asta eu am nevoie să demontez textul, să-l desfac ca pe un fruct, dându-i respirație în zonele mai puțin văzute, aparent mai puțin importante, dar care dezvăluie esența și magicul conținut... Genul de teatru pe care l-am practicat a avut nevoie, însă, mereu, de o contragreutate pentru ludic, de o anumită puritate, de o fascinație a absolutului. Din cauza asta am căutat perechi, cupluri, echipe în care să coexiste aceste două naturi de actori... Un actor logodit cu absolutul, care nu se lasă pradă întâlnirii accidentale cu el...“.

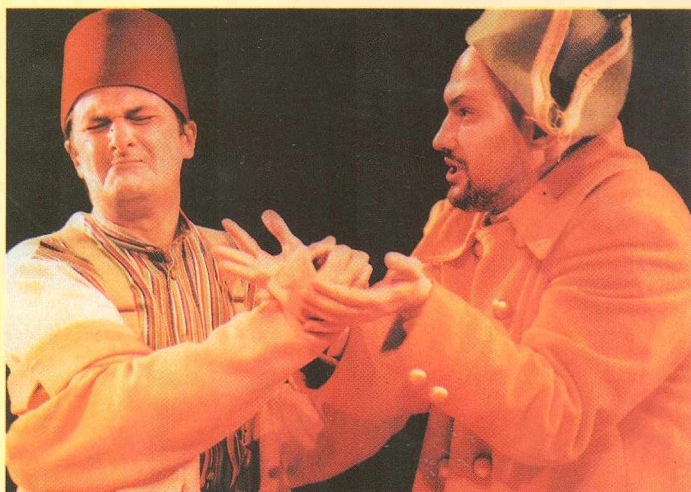
SE ZĂMBEȘTE CU PLĂCERE

Dragoș Galgoțiu, așa cum spune, are plăcerea lucrului în echipă. La un moment dat, îi plăcea chiar ca și fotograf să facă parte din echipă. Pe actori i-a cules încă din facultate, apoi de la Ploiești și, în cele din urmă, din trupa de la Odeon. Îi place ca de fiecare dată să creeze un tot plastic, care include și starea de spirit a trupei. (Se aseamănă cu Ducu Darie, și el plastician ca formație de adolescență, pe care Galgoțiu l-a susținut mereu, ca pe un coleg mai tânăr.) Echipa i-a rămas constantă în

ultimii zece ani... Scenograful Vittorio Holtier l-a însoțit mai peste tot. Lui Galgoțiu îi plac decorurile — a vrut inițial să fie sculptor — lui Holtier îi plac, la nebulie așa spune, culorile și lemnul. Încă se mai vorbește despre motocicletă lui Galgoțiu (păcat de tinerețe, la Ploiești, **Copiii lui Kennedy**), de enorma cămilă din **Neînțelegerea**, de instalația scenică din **Troilus și Clesidra** (Teatrul de Comedie) sau de scena cu plăpumi din Molière-ul de la Odeon. Acum un pic de roz liniștit pus în avanscenă amintește de pontoanele Veneției, iar undeva aproape de pântecul scenei este ridicată o colivie de sticlă, cu perdele roz, unde se află râvnitul budoar al balerinei, curtată de toți. Colivia este obiectul interzis, totul se învârtă în jurul ei, iar spre final devine scenă, loc unde sunt izolați protagoniștii micilor catastrofe sentimentale care se consumă. Varianta galgoțiană a cafenelei goldoniene nu prea poate fi povestită sau explicată în câteva cuvinte: trebuie văzută, cu gândul liniștit că nu se râde în hohote, ci se zămbește cu plăcere.

ACT

Nu vreau să închid aceste pagini fără a pomeni despre un alt teatru de pe Calea Victoriei: Teatrul Act. Este teatrul deschis de Marcel Iureș, care de ceva vreme are o altă deschidere: acceptă experimentul și tinerii. Spațiul mic cere spectacole pe măsură, dar foarte bune. S-a redus prețul biletelor, s-a schimbat și ceva în management, iar repertoriul este chiar mai bogat decât al unor teatre subvenționate. **Chelnerul mut** cu Florin Piersic jr., **O zi de vară, Și cu violoncelul ce facem?**, **Caleidoscop** — un spectacol de teatru-muzică, sau **Cum se face...**, un spectacol despre cum se face un spectacol de teatru. Toate aceste producții sunt colaborări ale Teatrului Act cu fundații sau companii particulare. Ceva se întâmplă la teatrul lui Marcel.

Un alt personaj cheie: Trappola, sluga de la prăvălie, costumat în turo, dar și un actor de tip Galgoțiu: Ionel Mihailescu

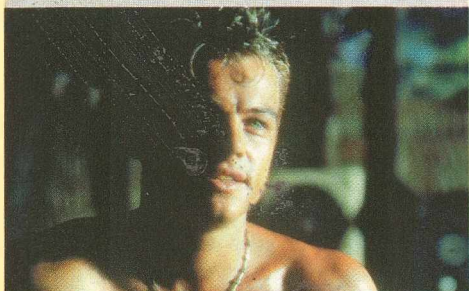
Se socotesc la o cafea escrocul Pandolfo și falitul negustor Eugenio — Mircea Constantinescu și Marius Stănescu. Mediază bunul Ridolfo — tacticos Constantin Cojocaru

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

THE BEACH

SUA, 2000 – 115 minute

... Cu tânărul **LEONARDO DiCAPRIO** (Super-vedetă, Super-sex-simbol etc. etc.), cred că intrăm în zona unui fenomen psiho-social de **anvergură**: celebritatea sa **incontestabilă** (mai ales după „Titanic“, în care

deține rolul principal), a dus la aspecte cel puțin stranii; mii de tineri, dar în special tinere, își fac un punct de onoare în a colecționa fotografii, insigne, brelocuri purtând chipul său – fără a fi văzut **măcar un singur film în care joacă acesta...**! (un fenomen asemănător s-a mai consumat, poate, doar prin anii '40-'50, fiind legat de personalitatea unui alt tânăr interpret, un tânăr „furios și incomunicabil cu lumea adulților“, sfârșit într-un tragic accident de automobil în care nu a fost exclusă varianta sinuciderii, pe numele său: **JAMES DEAN**).

Debutând pe marele ecran la 15 ani (**DiCAPRIO** s-a născut în 11 noiembrie 1974), fermecătorul actor s-a făcut cunoscut publicului nostru mai întâi prin „**Romeo și Julieta**“ (o adaptare modernă și foarte reușită a celebrei piese), apoi

prin „**Titanic**“ (pe care nu mai este cazul să-l comentăm!), iar și mai apoi prin „**Masca de fier**“ (o catastrofă!)... Mult mai important e faptul că posturile TV au transmis, pe rând, câteva dintre filmele sale anterioare – unde DiCaprio **este absolut genial...**! Chiar și doar rolurile „drogatului“, sau „handicapatului“ din aceste filme – precum și cel de partener al lui De Niro – pe care, culmea!, aproape că îl eclipsează! – îi puteau aduce, **pe drept**, un „**OSCAR**“... Și iată-ne, acum, în fața acestui

CARTER, ZIS «URAGANUL»

Rubin **HURRICANE Carter**, S.U.A., 2000 – 143 minute

– O nominalizare la **OSCAR** pentru „Cel mai bun actor“ (**DENZEL WASHINGTON**)

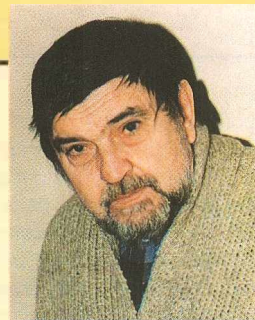
– Premiul **GLOBUL DE AUR** pentru „Cel mai bun actor“ (**DENZEL WASHINGTON**)

– „**URSUL DE ARGINT**“, Berlin, pentru „Cel mai bun actor“ – **DENZEL WASHINGTON**

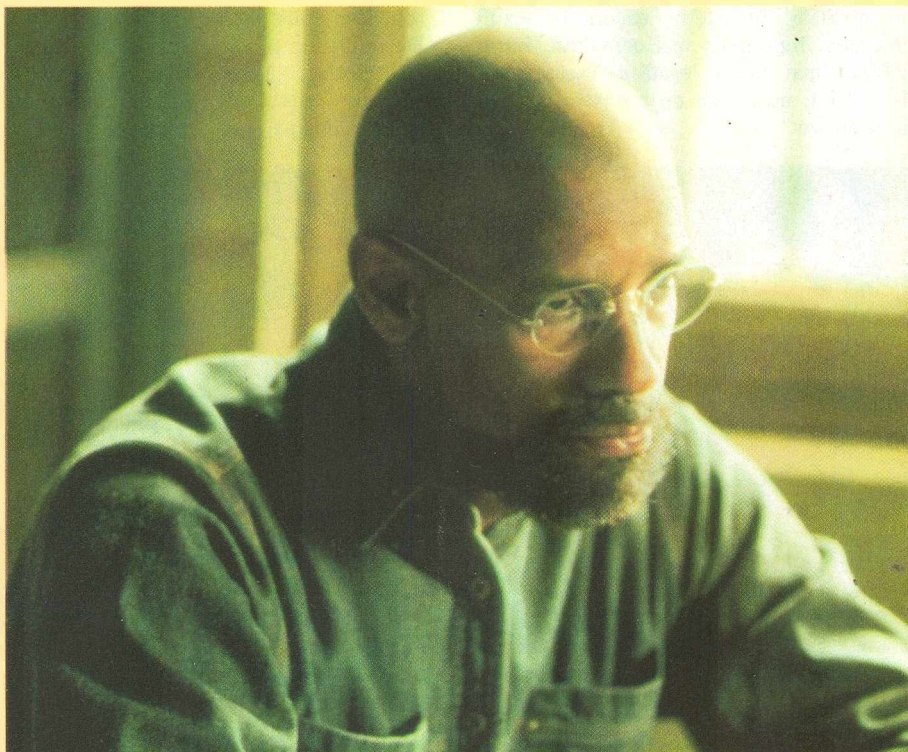
Cazul REAL: celebrul boxer de culoare **Rubin Carter** – zis „Uraganul“ – pregătindu-se a deveni campion mondial la categoria mijlocie, este arestat și acuzat pe nedrept pentru uciderea a trei persoane într-un bar din New Jersey; este condamnat de trei ori la închisoare pe viață; în celulă, se decide să-și scrie propria poveste... cartea sa autobiografică „**A șaisprezecea rundă**“ vede lumina tiparului, totuși Rubin rămâne în spatele gratiilor; printre susținătorii săi se numără **Bob Dylan, Muhammad Ali - Cassius Clay**... Peste mai mulți ani, un

tânăr american stabilit în Canada, **Lesra Martin**, citind cartea lui Carter și convins de nevinovăția acestuia, pornește o veritabilă campanie pentru eliberarea acestuia; între timp, „Uraganul“ se izolează de toată lumea, inclusiv de cei mai apropiați: îi cere soției, **Mae Thelma**, să divorțeze și să nu-l mai viziteze... refuză să-și mai vadă fetița... se retrage în izolarea celulei și în credință: „Ura m-a adus în închisoare, iubirea mă va elibera!“; coșmarul acesta are loc între anii 1949-1985, când, în sfârșit... este eliberat!

... Cu șase ani în urmă, când **Armyan Bernstein** preluase drepturile de ecranizare a poveștii lui Rubin, **DENZEL WASHINGTON** s-a prezentat la acesta dorind să interpreteze rolul boxerului. În momentul în care scenariul a fost gata, Denzel l-a citit într-o noapte și a semnat imediat contractul. Rezultatul este cel pe care îl vedem,

HORIA PĂTRAȘCU ■

acum, pe ecrane...!

Filmul „**CARTER, ZIS «URAGANUL»**“ este unul lung (durează aproape două ore și jumătate), dar mai ales unul **GREU**...! Greu, în sensul că abordează, la modul dureros, dar și cu o minuțioasă detașare, meandrele justiției americane, până nu demult nefast influențată de anumite aspecte rasiale, dar și corupția poliției din anii respectivi. Crunta realitate pe care ne-o oferă prin intermediul peliculei regizată de **NORMAN JEWISON** – posibil a se repeta oricând! – un pronunțat sentiment de neliniște...!?! Oare chiar în acest hal a decăzut civilizația contemporană, încât **un adevăr evident** să ducă – din interese obscur-politice – la **NEGAREA**, cu maxim tupeu, a acestuia...?!

În rolul „Uraganului“, Denzel este aproape de nerecunoscut, prin nenumăratele „înfățișări“ în care apare pe par-

cursul anilor consemnați de povestea reală (după un an de antrenamente și repetiții ale scenelor de box, slăbise cu 25 de kilograme devenind capabil să lupte pe ring: meciul Rubin Carter – Emile Griffith, incluzând 90 de lovituri, a fost filmat **într-un minut și 40 de secunde** (informație din caietul de presă – **n.a.**).

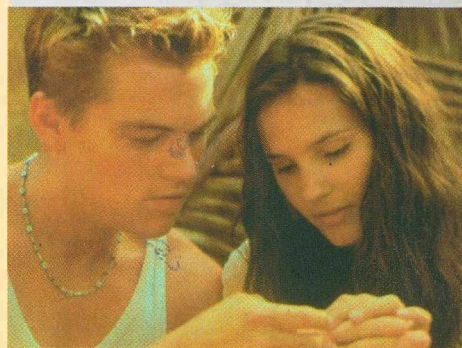
Însăși „celula de detenție“ (reconstituită pe platou de către scenograful **Philip Rosenberg**, vizitată în timpul filmărilor de către realul și astăzi vârstnicul Rubin Carter, l-a făcut pe acesta să exclame: „Totul era atât de real încât m-a înfiorat. M-a adus înapoi în timp exact în locul unde mi-am petrecut peste 20 de ani la nivelul cel mai de jos al existenței umane pe care și-l poate închipui cineva.“ Un film dur – deși non-violent! – care nu se poate să nu te pună pe gânduri!

„**THE BEACH**“ („**Plaja**“), în care **Leonardo DiCAPRIO** – acest actor care **nu are nici un fel de studii de specialitate într-ale actoriei?! –** deține rolul principal.

Ei bine, prezența sa pe ecran cred că este acel colac de salvare ce poate face ca filmul în cauză să nu fie taxat drept: **IMBECIL...!** Totalmente, **imbecil**.

Având la bază primul roman al scriitorului englez **Alex Garland**, cu titlul omonim și care s-a bucurat de mare succes la public; trecând prin „pana“ cu totul neinspirată a scenaristului **John Hodge** și regizat de către **DANNY BOYLE** (care ori a dat-o pe bani, ori s-a scrântit la cap după imensul succes al filmului „**TRAINSPOTTING**“), „**THE BEACH**“ este un film de aventuri, cu pretenții metafizice (adică, vezi Doamne: Raiul nu mai poate fi găsit decât **în afara civilizației contemporane – lucru adevărat, în sine!** – **n.a.** – adică izolându-te complet de restul lumii),

pretenții din care se alege un fââssss... cinematografic, cu secvențe întregi absolut stupide (vezi cele cu mercenarii-plantatori de droguri)... sau de-a dreptul ilare... (chestia cu fericitele băi în laguna albastră, în care fericii neo-hippy se îmbăiază... spre „**fericirea**“ rechinilor ce intervin, **doar la momentul propice!**, spre a hali consistent din trupurile umane – prilej de a ne oferi, pe ecran, o cantitate de sânge cât în cinci westernuri, luate la un loc...!).

Filmat în niște superbe peisaje din Thailanda, oferind imagini uneori de neuitat (operator: **Darius Khondji**, nominalizat la OSCAR pentru „**Evita**“), beneficiind de muzica unui **Angelo Badalamenti** (celebru după **Twin Peaks!**), – ba chiar provocând un scandal diplomatic între autoritățile locale și producătorul filmului din pricina comportamentului incalificabil al echipei ce „a poluat o rezervație naturală“... etc., acest ultim film al lui **Leonardo DiCaprio** dezamăgește în cele din urmă profund! Ori a fost momit cu avantaje imens-financiare, ori Dracul și-a strecurat într-adevăr coada în destinul acestui – de altfel, mare! – actor...

Vom vedea.

**DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI**

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

THE INSIDER

S.U.A., 2000 – 157 minute

– Nominalizat la OSCAR pentru „Cel mai bun film“

– Nominalizat la OSCAR pentru „Cel mai bun actor“ (RUSSELL CROWE).

Încă un film realizat după UN CAZ REAL: „Ca urmare a evenimentelor prezentate în filmul de față, industria tutunului a plătit 246 miliarde dolari în urma proceselor ce i s-au intentat de către statul Mississippi și alte 49 de state americane...!“ (text post-generic, preluat din revista „Vanity Fair“).

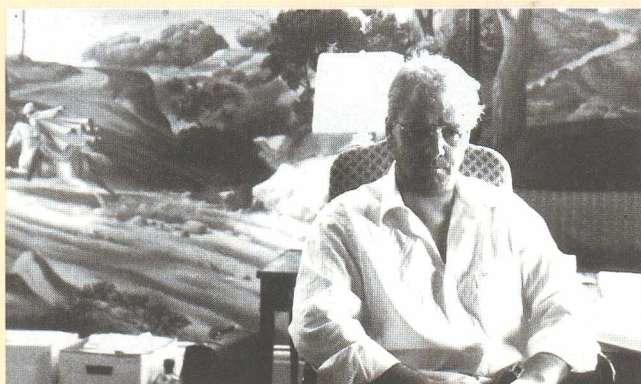
Regizat de către MICHAEL MANN, după un scenariu semnat ERICH ROTH (cel cu OSCAR pentru „Forrest Gump“!), filmul încearcă – și reușește, cu brio! – să dezvăluie dedesubturile într-un fel fascinante, dar totodată periculoase, ale proceselor ce au loc din ce în ce mai des pe teritoriul S.U.A. – și nu numai! – între marile companii producătoare de țigări și „victimele“ acestora, pândiți de boli cancerigene...! (n.a. – acum fie-ne iertată intervenția, dar acest aspect al problemei „scapă“ din punct de vedere logic – precum cel

al consumului de droguri! – la urma urmei, cine îi obligă pe oameni să fumeze... sau să-și introducă otravă în vene?!).

De fapt, pelicula – acoperită, juridic, de o sentință judecătorească – desfășoară, la modul absolut excepțional, relația născută între un martor-cheie al procesului (RUSSELL CROWE) și un reporter TV devenit celebru prin emisiunile-anchetă „60 Minutes“, ale CBS (AL PACINO). Amândoi se pomenesc în vârtejul unui carusel și vor avea de suferit fiecare în parte (martorul e amenințat cu moartea, reporterului i se suspendă, fără vreun motiv aparent, celebra emisiune... etc; urmează un șir de procese – admirabil realizate din punct de vedere cinematografic, și care te țin cu sufletul la gură!).

În fond, filmul rezistă prin interpretarea celor doi „mamuți“ ai actoriei: RUSSELL CROWE și AL PACINO: este un dublu-recital de zile mari, prezența celor doi, pe întreg parcursul peliculei fiind absolut fascinantă!

(Este un film atât de bun, încât – abia ieșit din sala de spectacol – îți poți aprinde cu nonșalanță o țigară... chiar dacă degetele încep să-ți tremure... fără a ști, exact, de ce anume... – n.a.).

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FILM

- Exceptional** AMERICAN BEAUTY (S.U.A. – reluare)
- Remarcabil** CARTER, ZIS „URAGANUL“ (S.U.A. – dramă)
- THE INSIDER (S.U.A. – dramă)
- Doar cu Extraverbal** THE BEACH (S.U.A. – aventuri)

TEATRU

VEȚI AVEA SATISFACȚII

- CAFENEUA, regia Dragoș Galgoțiu, Teatrul Odeon
- DOI GEMENI VENETIENI, regia Vlad Mugur, Teatrul Nottara
- ILUZIA COMICĂ, regia Alexandru Darie, Teatrul de Comedie
- TOUJOURS L'AMOUR, regia Dan Puric, Teatrul Național București

CINEVA ARE CEVA DE SPUS

- CUM SE FACE..., regia Teodora Herghelegiu, Teatrul ACT
- VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ, regia Andreea Vulpe, Teatrul Tineretului Piatra Neamț
- O SCRISOARE PIERDUTĂ, regia Alexandru Tocilescu, Teatrul Național București
- PODU', regia Horațiu Mălăele, Teatrul Național București

Comedii, comedii...

- PĂLĂRIA, regia Horațiu Mălăele, Teatrul de Comedie
- NOAPTEA ÎNCURCĂTURILOR, regia Petru Vutcărau, Teatrul Mic
- REVISTA ÎN FRAC, Teatrul Constantin Tănase

CONCURS

Premiu:

**Cărți în valoare de
350.000 lei**

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
10 iunie 2000, data poștei

**Concurs sponsorizat
de Editura „NEMIRA“**

George Genoiu,

„Dramele decăderii“,

Editura „Rampa și ecranul“,
București, 2000,
448 pagini.

Unul dintre dramaturgii noștri harnici, care nu renunță la scris, deși regizorii nu se îngheșuie să monteze piese românești, este George Genoiu. Volumul său recent apărut, *Dramele decăderii*, cuprinde șase piese scrise în perioada 1994-2000. Într-un „preambul“ plin de farmec autorul ne invită să-i vizităm „așezământul din vis“, „o să aflați întâmplări despre seducție și manipulare, despre vieți destrămate sau atracții ciudate; despre tristeți ascunse, Cu alte cuvinte, viața pentru puțină vreme.“

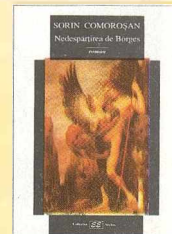

Sorin Comoroșan,

„Nedespărțirea de Borges“,

Editura Eminescu,
București, 242 pagini

Având o sursă de inspirație deși livrescă, foarte fertilă, Sorin Comoroșan pomește de la marele Borges pe care l-a și cunoscut. Deși autorul își numește cartea roman, în virtutea proteismului genului, ea este rudă de sânge cu jurnalul. E un jurnal de călătorie la zi prin eul unui om viu până la durere, om care își permite să viseze mult și des nu pentru a sfida realitatea sau a o înlocui, ci pentru a o acutiza și a-i palpa forma. „În această carte îl falsific pe Borges. El m-a învățat s-o fac, falsificând în poveștile sale legende nordului scandinav. (...) Falsificarea unei povești este o recitare într-un alt unde, într-un alt când, într-un alt cum“, spune Sorin Comoroșan.

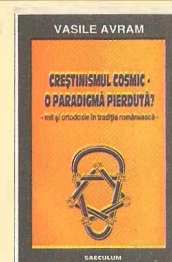

Vasile Avram,

**„Creștinismul cosmic –
o paradigmă pierdută?“,**

Editura Saeculum, Sibiu, 1999,
504 pagini.

O încercare de hermeneutică a straturilor adânci ale tradiției mito-religioase specifice spațiului sud-est european – și cu deosebire celui românesc –, o arie culturală extrem de bogată în mituri originare, credințe și simboluri statornicite în imaginarul arhetipal al locuitorilor săi încă în neolitic, în contextul *Vechii Civilizații Europene*, și dezvoltate apoi în culturile istorice care i-au succedat, ca și în principalele creații ritologice ale ortodoxiei creștine.

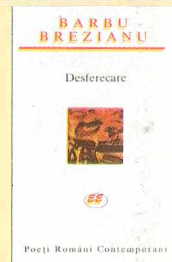

Barbu Brezianu,

„Desferecare“,

Editura Eminescu,
București, 160 pagini.

Desferecare, cartea lui Barbu Brezianu este o remarcabilă apariție editorială. Ea cuprinde volumele de versuri *Nod ars* (1928) și *Zăvor fermecat* (1947) precum și un grupaj de versuri ce sunt la prima publicare în volum. De asemenea, Barbu Brezianu se dovedește un excepțional traducător din lirica universală afirmat în versiunile românești din Villon, Ronsard, Shakespeare, Elisabeth Browning, Kipling, Karol Wojtyła (Papa Ioan Paul al II-lea) etc. Tot aici se află splendida traducere a *Kalevalei* (Runa I, Fragment). Barbu Brezianu este – cum spunea Petru Comarnescu – „un poet pur“.

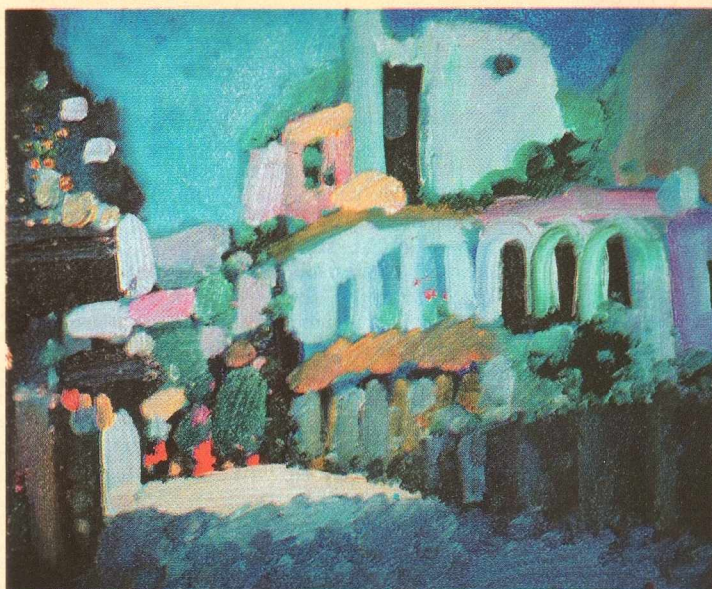
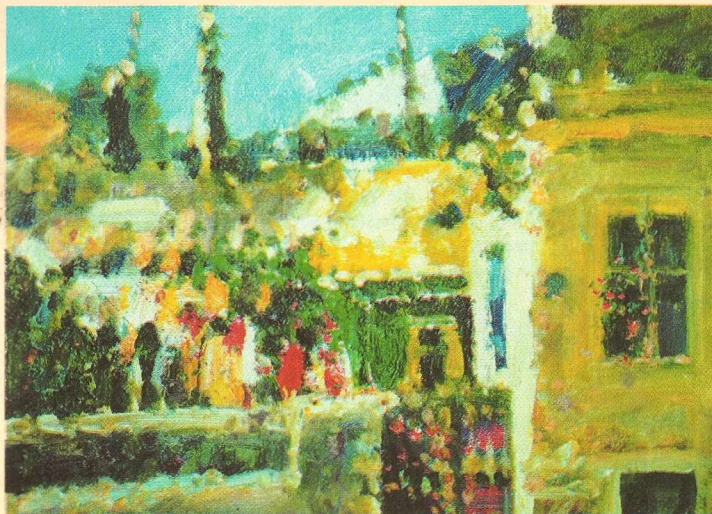

FLĂCĂRA pentru minte, inimă și literatură

Concurs NEMIRA

ACOPERIȘURI ROȘII

Text: ANA BARTON ■

Când am văzut prima dată tablourile lui Constantin Daradici m-au frapat cele numite „Acoperișuri roșii”. În conceptul acelei expuneri ele ocupau certe poziții „de forță”. Părea că totul gravitează în jurul lor. Culorile pure, păstoase, calde, lumina care parcă izbucnea în afară erau dovezi ale unui vitalism ieșit din comun. Acest prim impact s-a menținut vreme îndelungată, apoi le-am „simțit” și pe celelalte. Brusc, m-am gândit la o operă în care autorul dezvăluie esența chiar în uvertură, ceea ce urmează fiind explicare, disecare, poate chiar diseminare. Daradici e un artist al stării genuine. Crede că încadrarea unui artist într-un curent e o etichetare prea rigidă. De asemenea, e convins de faptul că nu există modă în artă. Își amintește că maestrul Baba spunea că trebuie să recunoaștem valoarea și profesionalismul indiferent de manieră și tendință. Constantin Daradici se consideră „legat de impresionism și postimpresionism pentru că datorită structurii mele încerc să fiu spontan. Revenind, se pierde starea, emoția, prospețimea. Lucrurile devin artificiale, șarjate. De aceea vreau ca starea naturală, simțirea primă să fie cât mai puțin alterată. Asta nu înseamnă că mă las dominat de emoție; o stăpânesc printr-un control interior”. Sigur că artistul transfigurează estetic vibrația, emoția. Se simte în lucrările lui voluptatea de a trăi. Peisajele sunt exultante, pletorice. Pictorul are nostalgia orașului vechi în care a crescut și care îi oferă o gamă generoasă de subiecte. O stradă, o clădire ce amintesc de celălalt București, cel de altădată, se regăsesc adesea în lucrări reconfigurând imagini dispărute sau mutilate în realitate. „Simt în peisajul citadin o pulsație spirituală. În spatele acestor ziduri sunt drame, bucurii, secrete etc. Din cauza asta ele sunt vii, intră într-o relație, într-un dialog cu noi înșine. Întotdeauna mă bucur când văd la o fereastră o floare. Simt că omul din acea casă e bun”. Dar tocmai fiindcă această altă lume s-a cam risipit, artistul a simțit nevoia unei evadări în „natura în care n-a intervenit omul”, descoperindu-i armonia. Așa s-au născut acele tablouri care generează privitorului impresii contrare (exaltare, liniște, reverie, tumult), acest fapt demonstrând extraordinara lor bogăție semantică și, firește, rafinamentul plastic al autorului. Daradici e un mare admirator al picturii românești interbelice și un continuator al ei. „Nu încerc să fac experimente plastice acum, am trecut prin asta pentru a mă cunoaște, pentru a vedea unde mă aflu. Am încercat să-mi păstrez o identitate morală și rămân credincios picturii pe care o fac”. Foarte prolifică s-a dovedit preferința lui pentru anotimpuri. Lumina caracteristică fiecăruia este punctul forte, creând o splendidă senzație de autenticitate. La început m-a surprins faptul că într-o pictură dedicată aș putea spune vieții, în toată varietatea sensurilor ei, reprezentările umanului sunt rare. Dar Constantin Daradici reușește să integreze în mod fericit omenescul în arta sa. El se află dincolo de „prima lectură” a tabloului, în spiritul lui. Artistul își „traduce” emoțiile pure cu o rară subtilitate plastică și este convins că „discursul estetic trebuie să se afle în lucrare”.

ILEANA STANA

NU AGREEAZĂ STATU

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: Arhiva personală ■

Ileana Stana Ionescu și-a dorit să ajungă ziaristă. A luat examenul, dar în urma verificării dosarului s-a considerat că nu are ce căuta în mijlocul breslei de jurnaliști. A descoperit însă teatrul, în mod cu totul întâmplător și fără nici un plan. A fost șansa ei.

Ileana Stana Ionescu s-a născut la Brad, Hunedoara. Întâmplător, spune ea, pentru că, de fapt, este olteancă din Severin. Tatăl său a fost

rile mai spectaculoase. Școala primară și liceul le-a făcut la Turnu-Severin, un oraș de care o leagă foarte multe amintiri. „Nu mai am acolo

COPIL NĂSTRUȘNIC

ofițer de carieră și, deci, nevoit să meargă dintr-un loc în altul. Copilă fiind, s-a pomenit îndrăgostită de lupte, biciclete, spade, cai, copaci, cățărători etc. „Am fost un copil năstrușnic și am avut parte de o societate pe măsură. Jocurile mele erau mai sportive, ca să nu spun mai băiețești. Mi-au plăcut și păpușile, și pisicile, și miorlăiturile, dar am preferat lucru-

familie, nu mai am nimic, dar sunt legată sentimental de Grădina rozelor, de vestigiile romane, de frumoasa mea adolescență. Fără doar și poate, am iubit școala. Și astăzi mă visez în ultimii ani de liceu, alături de colegele mele, căci am absolvit un liceu de fete.“ A fost singură la părinți, iar acum este de părere că nu-i bine să crești fără frați sau surori. „Eu

n-am suferit de lucrul ăsta când eram mică, deși am traversat o grămadă de vicisitudini, începând cu pierderea tatălui, la vârsta de 7 ani, în război și continuând cu tot ce a urmat după aceea: familii lovite de criză și de pierderea bunurilor, care nu erau multe, dar însemnau ceva. Când am terminat liceul, nu mi se părea nimic greu sau complicat. Toate lucrurile le vedeam deschise, luminoase și-am avut o încredere nemăsurată în ce va fi.“ Își definește tinerețea ca fiind superbă. Pe vremea aceea, diferențele sociale nu erau atât de însemnate ca azi. Nu conta dacă umblai în teniși sau cu fusta înădătită. Ceea ce se

întâmplă acum nu e bine. Lupta asta continuă pentru a aduna, a fi și a avea mi se pare degradantă. Nu putem să fim toți negustori.“

Nu-i face plăcere să vorbească despre perioada imediat următoare absolvirii liceului, când visa să devină ziaristă. N-a fost admisă, pentru că tatăl său a fost ofițer de Stat Major în armata lui Antonescu, iar mama sa avea origine italiană. „Am intrat, dar când s-a aflat adevărul n-am mai adăstat acolo. A trebuit să-mi găsesc un serviciu și am plecat la Reșița, unde se afla fratele tatălui meu. Acolo am cunoscut teatrul.“ A debutat cu rolul Agnès din piesa Școala

IONESCU

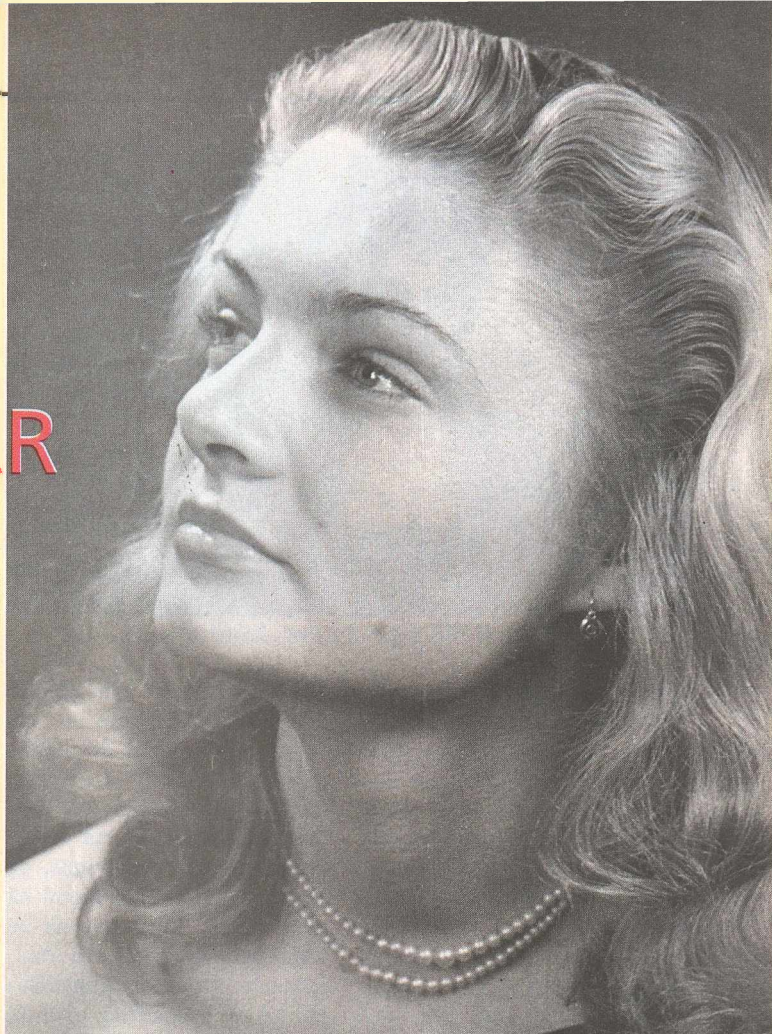
TUL DE PENSIONAR

19 ani și o țigară

femeilor de Molière. După trei ani a dat concurs la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț. A stat în inima Moldovei șase ani, superbi, după care, sfătuită de maestrul Radu Beligan, a venit la București cu intenția de a da un nou concurs, de astă-dată la Teatrul Național. L-a luat și pe acesta, la 26 de ani devenind angajata celei mai prestigioase instituții de teatru din țară. „Am venit aici, am rămas aici și, conservatoare fiind, uite că am ieșit la pensie tot de la Teatrul Național. Sigur, colaborez în continuare. Nu-mi convine deloc statutul de pensionară, sunt profund dezamăgită de

el. Socotesc că în anumite profesii, cum este a noastră, când ești în plină forță și când n-ai de ce să te oprești este nedrept să fii oprit prin lege. Un artist se oprește singur când nu mai poate, pentru că această meserie trebuie exercitată într-o deplină sănătate fizică și psihică.” Pentru această delicată doamnă, familia a fost și va rămâne o oază, un echilibru, o nădejde. Pe soțul său l-a cunoscut la Reșița, pe când jucau împreună în Școala femeilor, ea, tână domniță, el, amozul înflăcărat. S-au căsătorit la Starea civilă în 1957. „N-am avut nuntă, că eram destul de săraci și nici nu m-am

Făt-Frumos din „Înșir-te măgărite”, de Victor Eftimiu

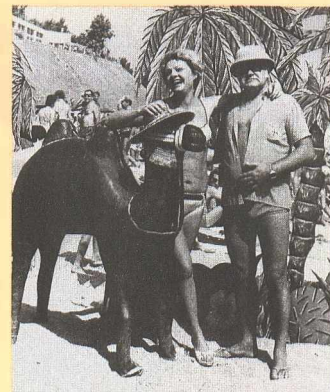
La Piatra-Neamț, în rolul Vulpica din piesa „Băiatul din banca a doua”

gândit că-i așa de important. După cununie, am mers în familie la masă. Era în mai, pentru că țin minte că am mâncat ciorbă de miel. Am demarat cu o iubire înflăcărată și adolescentină, care s-a transformat într-o dragoste caldă, într-o prietenie, cum este ideal.” Copilul cuplului Ionescu a venit destul de târziu, în '72. „Nu pentru că n-am fi vrut să avem copii, ci pentru că întotdeauna am fost atașați de câte un rol care nu tre-

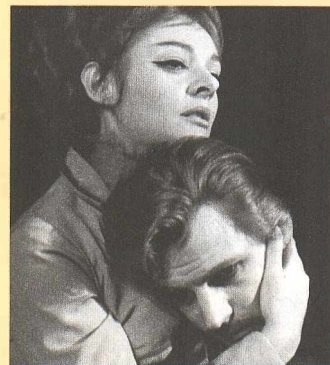
Marlon Brando în filmul **Don Juan de Marco** — «în prima zi a restului de viață», adică la pensie —, pentru restul ăsta de viață mă gândesc că trebuie să mă scutur puțin, cum fac vrăbiuțele, ca să nu mă întristeze faptul că viața curge. Nu putem să ne împăcăm chiar toți, cu înțelepciune, cu ideea îmbătrânirii și a dispariției. Nu-mi doresc altceva decât să fim sănătoși și să nu fim pentru băiatul nostru decât un prilej de bucurie. Când vine acasă să ne găsească veseli, să nu

În filmul „Serenadă la etajul XII”

Cu Dem Rădulescu, în filmul „Eu, tu și Ovidiu”

La 26 de ani, în „Idiotul”, cu Florin Piersic

În piesa lui Alex. Ștefănescu, „Căsătoria imposibilă”

ACTRIȚĂ DE SUCCES ȘI FAMILISTĂ ÎNRĂITĂ

buia lăsat. „Acum îmi pare rău că am numai un copil și cel mai rău îi pare lui, pentru că este singur.”

Andrei, fiul Ilenei Stana Ionescu este medic și-și face rezidențiatul la New York. A ajuns acolo printr-un concurs pe care l-a dat la Budapesta. „Sper să fie sănătos și să aibă parte de o existență precum sunt sufletul și inima lui. Este un copil generos, tandru, care n-are nimic din extravaganța și bezmeticeala unora dintre cei tineri. De fapt, eu îl judec ca pe un copil, deși el este acum un bărbat.” Artista spune că nu s-a ghidat în viață după o anumită filosofie. Lucrurile au venit, în general, de la sine, astfel că nu a fost nevoită să se întrebe ce va face în următoarea etapă. „Acum îmi pun o singură problemă. Așa cum spunea

ne găsească transformați, că de asta îmi este frică — să ne găsească îmbătrâniți și mici și amărâți — să nu observe procesul ăsta distrugător. El nu este căsătorit, dar are o iubită, Mihaela, colegă de facultate care l-a urmat în America. Aș vrea ca acest cuplu să izbândească, pentru că sunt unul pentru altul mână și cuțitul.”

Am rugat-o pe Ileana Stana Ionescu să se definească în câteva cuvinte. „Sunt o proastă, pentru că mi se rupe inima de tot ce, de fapt, nu mă privește. Dar nu pot să trec indiferentă pe lângă nimic. Am o structură spirituală foarte fragilă. Am superstiții tâmpite. Dacă-mi taie o picică drumul, îmi fac cruce cu limba, mă dau înapoi, mă port ca o... nu vreau să offensez pe nimeni. Mama îmi spunea că mă port ca o fată fără școală. Aș vrea

Cu soțul său, Andrei Ionescu

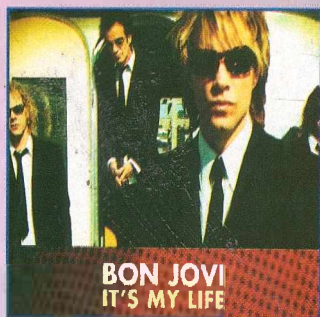

Fiul său, Andrei Manuel, este medic

PROPUNERI RADIO CONTACT

Text: RALUCA MOIANU ■

Jon Bon Jovi - It's My Life

It's My Life este primul extras pe single de pe noul album Bon Jovi. Albumul *Crush* apare la 5 ani distanță de precedentul LP al grupului – *These Days*. Jon Bon Jovi i-a anunțat deja pe fani că dacă sunt atrași de piese ca *Livin' On A Prayer*, atunci *Crush* îi va mulțumi pe deplin. Interesant este faptul că, inițial, ca prim extras pe single fusese aleasă o altă piesă, care urma de altfel să dea și titlul albumului. Este vorba despre *Sex Sells* – care în cele din urmă nici nu a mai apărut pe LP.

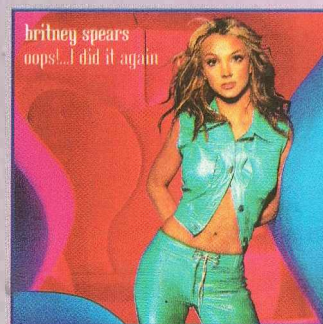
CD single/Polydor

Britney Spears - Oops!... I Did It Again

În prima săptămână de la lansarea lui *Oops!... I Did It Again* în Statele Unite, Britney Spears a mai doborât un record. *Oops!... I Did It Again* s-a cântat în mai puțin de 7 zile de la lansare la peste 150 de posturi de radio americane. Piesa i-a cucerit și pe britanici și nu a mirat pe nimeni faptul că *Oops!... I Did It Again* a intrat direct pe primul loc în clasamentul de single-uri din Marea Britanie. La realizarea albumului care poartă același nume ca acest prim extras pe single, alături de Britney Spears au fost câteva nume mari: Robert John Mutt Lange și soția acestuia Shania Twain, Max Martin sau Rodney Jerkins (care lucrează acum la producerea noului album Michael Jackson).

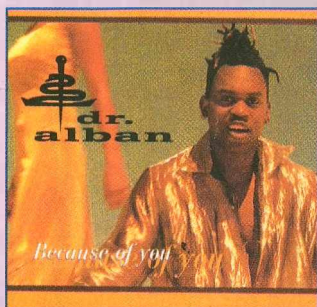
CD single/Zomba Records

Dr. Alban - Because Of You

În iulie se împlinesc 10 ani de la lansarea single-ului cu care a debutat Dr. Alban – *Hello Africa*. Iar de la primul album, apărut tot în '90, Dr. Alban a mai înregistrat încă 6. Cel mai recent se numește "Prescription" și reprezintă, așa cum spune Alban, rezultatul a doi ani de căutări în care a încercat să găsească din nou drumul spre inima fanilor. *Because Of You* este primul single extras de pe acest album.

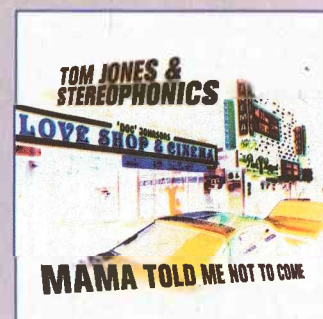
CD single/dr.records

Tom Jones & Stereophonics - Mama Told Me Not To Come

Acesta este cel mai nou single din albumul *Reload*, album dublu platinat în Marea Britanie. Versiunea originală a piesei a fost înregistrată în 1970 de trupa *Three Dog Night*. De menționat că Tom Jones nu a ales întâmplător să cânte cu Stereophonics, aceștia fiind catalogați drept „cea mai bine vândută formație rock britanică de anul trecut”, iar în plus ei sunt galezi ca și el.

CD single/Gut Records

= de ascultat foarte urgent
 = de ascultat fără întârziere
 = de ascultat

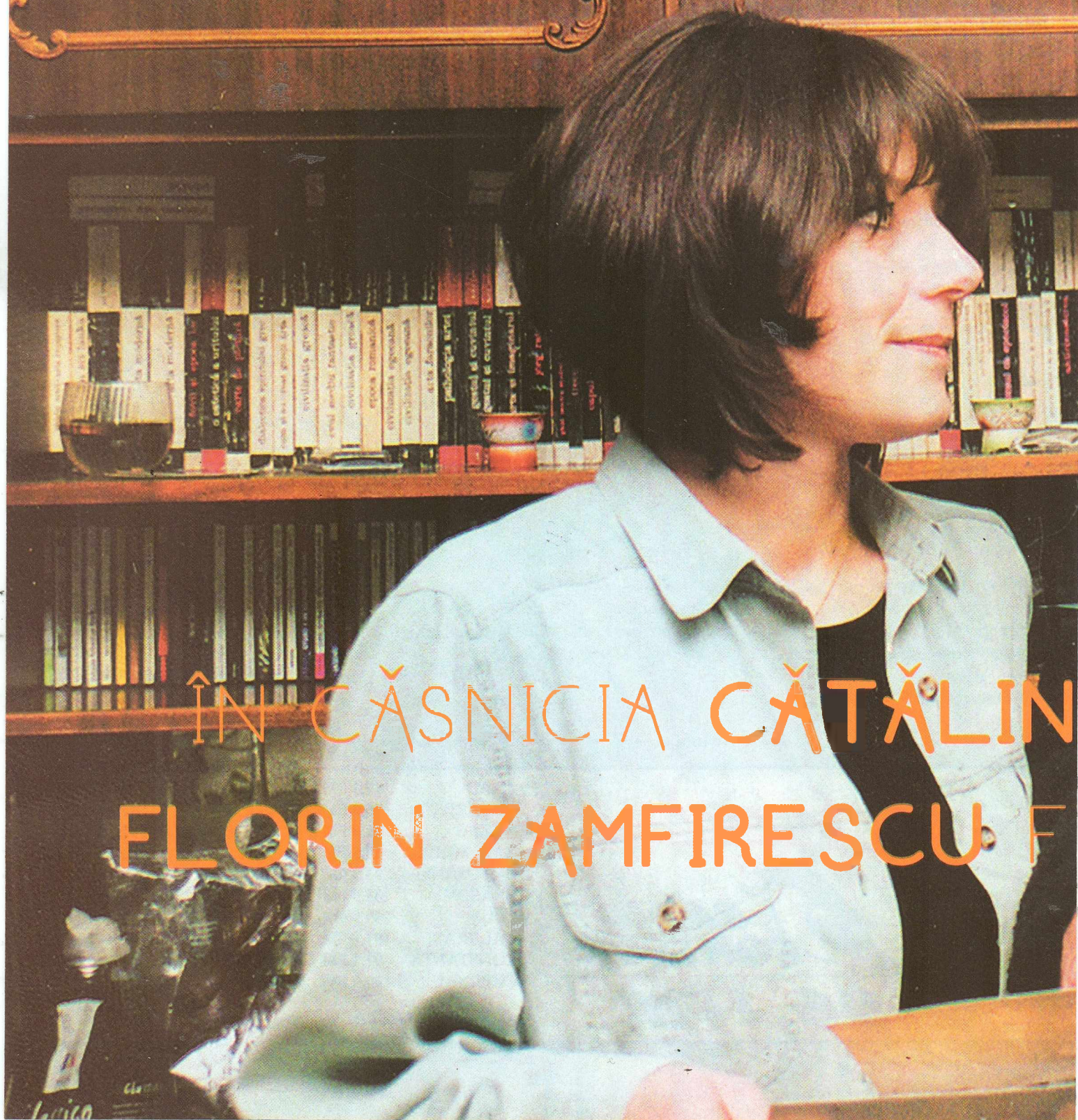
de 10 (zece)
ani
**RADIO
CONTACT**
96,1 FM

ARAD	99,1 FM	CRAIOVA	71,12 FM
BUCURESTI	96,1 FM	FOCSANI	95,4 FM
BUZAU	69,8 FM	HUNEDOARA	92,1 FM
BAIA MARE	88,5 FM	IASI	91,9 FM
BOTOSANI	93,1 FM	ORADEA	99,1 FM
BRASOV	105,5 FM	PITESTI	91,2 FM
CLUJ	89,8 FM	PLOIESTI	92,8 FM
CALARASI	101,8 FM	RM. VALCEA	66,14 FM
CONSTANTA	91,1 FM	RESITA	97,1 FM
CHISINAU	100,9 FM	SIBIU	91,8 FM
		TG. MURES	90,2 FM

<http://www.radiocontact.ro>

*Întâlnirea cu Florin Zamfirescu
și Catalina Mustățea nu te poate lăsa indiferent.
Cei doi actori (sot și soție) sunt hărăziți, pe lângă
talent cu carul, cu un umor plin de vervă, care-l
înveselește și pe cel mai posac dintre posaci.*

ÎN CĂSNICIA CĂTĂLIN FLORIN ZAMFIRESCU F

EI MUSTATĂ ȘI A LUI ECARE FACE CE VREA

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva personală ■

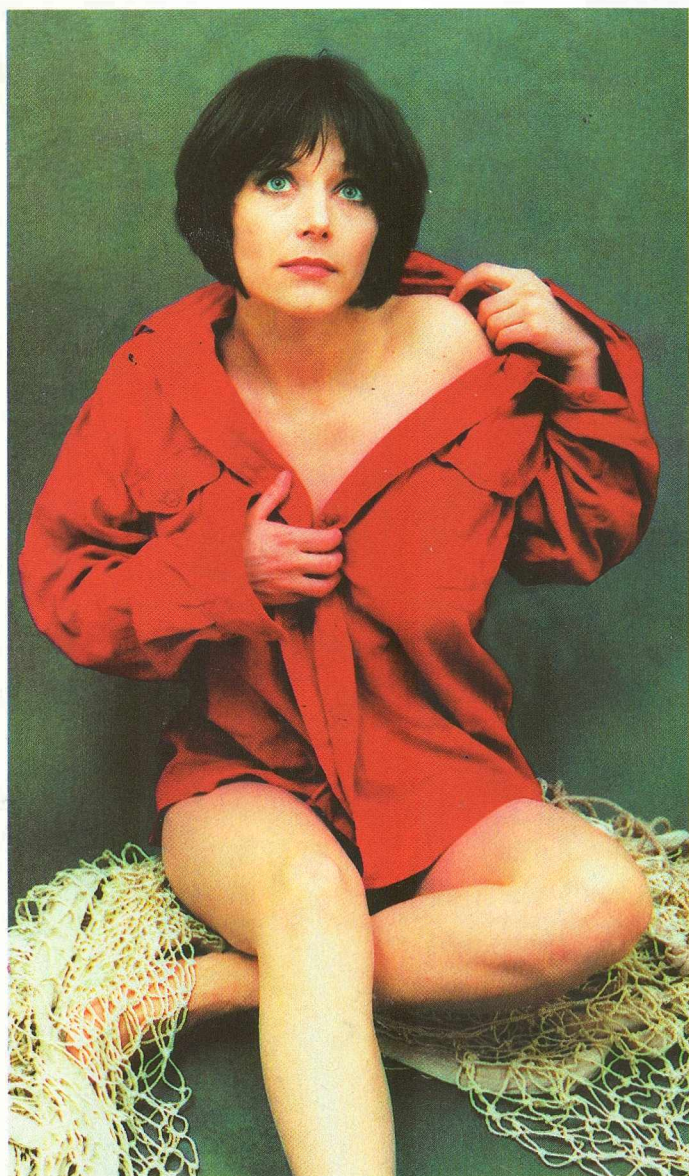
„Cătălina mă cunoștea dinainte, ne mărturisește Florin“. „Îl știam și nu-l plăceam, spune ea. Îl văzusem în câteva filme, ai mei îl plăceau ca actor...“. „E foarte important să te placă părinții“, intervine Florin. „Și pe urmă, continuă Cătălina, l-am

pe care le vedeam, le observam. De exemplu, am văzut cum îi făcea unul odată curte. Am auzit că țipă cineva la altcineva și m-am dus pe culoar să văd ce se întâmplă. Era un băiat, care-i spunea, cu o voce de femeie: «Ce, dragă, ce ți-am făcut?»

MI-AM FĂCUT NEVASTA REGINĂ

cunoscut la Institut. Era cu totul altfel decât mi-l imaginam, nu era deloc un dur.“ Când ea a ajuns în anul trei, Florin a cerut-o brusc de nevastă. Răspunsul a fost afirmativ și pe același ton. Florin: „Mi-a plăcut atât de mult, că știu multe întâmplări de-ale ei din timpul facultății,

Te-am invitat la o prăjitură. Ce, te-am omorât?» Mi-a mai zis, altădată, un student: «Dom' profesor, fata asta-i nenorocire, nu-i nimic de capul ei. Am încercat și eu să fac ceva, am ciupit-o de fund, dar nu merge. Asta moare fată mare.»“ Cătălina: „Când m-a cerut, i-am zis «da»

Imagini de la nuntă

urgent, fără să mă gândesc. După aceea mi-am dat seama că vreau să văd cum merge, dar n-am prea avut șanse, pentru că el s-a anunțat imediat la mama, la Brașov“. Florin: „Le-am luat foarte repede. Le-am dus la mama, la Călimănești, soacră-mea s-a crucit: «Ce caut eu aici?», iar mama la fel: «Nu crezi că e cazul să te mai gândești?». Ne-am mai gândit un an și când a terminat Cătălina anul IV, ne-am căsătorit.“

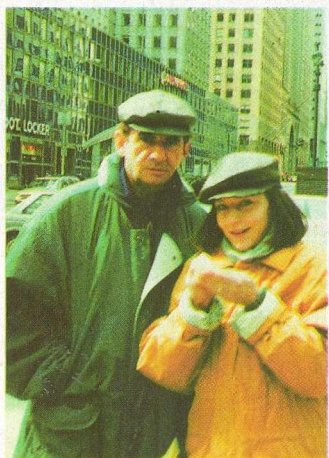
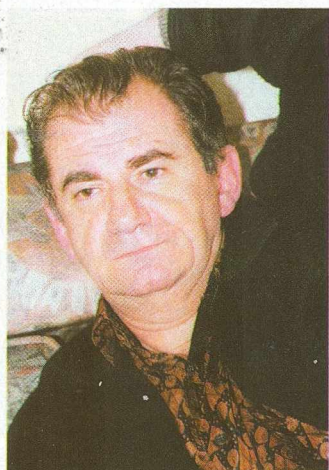
Nunta reprezintă o zi specială pentru toți cei care o trăiesc. Așa a fost și pentru Florin și Cătălina, care s-au căsătorit mai întâi la primărie, pentru ca după o zi, pe 28 iulie, să se cunune la biserică. „După ce am venit acasă de la primărie, a început să plouă atât de tare, că s-a făcut întuneric, își amintește Cătălina. S-au aprins luminile în gară (n.r. – cei doi locuiesc aproape de Gara de Nord), ca la eclipsă. Ne-am speriat, ce-i drept, dar am

mers mai departe. A doua zi am plecat spre biserică, eu mireasă lângă șofer (șoferul era mirele), iar în spate nașii. Și pentru că am plecat mult prea repede, ne-am plimbat prin oraș. Am luat-o pe un drum oarecare și-am ajuns pe lângă Arcul de Triumf. Spre deosebire de alte zile, lanțurile care-l îngrădesc erau lăsate, se aștepta probabil vreo delegație. Florin a pus o frână bruscă și a luat-o pe sub Arcul de Triumf, țipând în gura mare «Mi-am făcut

Cu finul și nepotul preferat, Alexandru Iulian

La New York

nevasta regină». În același timp, poliția fluiera pe margine, eu râdeam ca o isterică, nașul arăta că e mireasă în față, așa că polițiștii ne-au lăsat să trecem.“

Cununia religioasă a avut loc la biserica Sf. Gheorghe, cu ușile închise. „Preotul care ne-a cununat era tatăl nașei, Veronica, soția lui Alexa Visarion. Am avut foarte puțini invitați, vreo 15. Pentru că ușile erau închise, nu ne-am dat seama ce răpăială e afară. Afară era inundație, ceva de neimaginat, și-așa a durat până am ajuns la cârciumă. Ne-am făcut ciuciu-lete. Eu spun un lucru, și te previn, Cătă (se întoarce spre soția sa), că nu ți-am spus niciodată până acum: cum este la nuntă, așa este și la înmormântare. Și, cum în mod

am luat-o, avea 20 de ani, acum are 30, până terminăm de vorbit, face 40. Pe urmă, mă săcăie teribil obiceiul ei de a călca în toate gropile, drept care eu merg pentru amândoi, că ea ori se agață de ceva, ori își rupe tocurile. Aș zice că e puțin cam nătângă (n.r. – Cătălina râde copios), dar îmi face plăcere, asta dovedind că mai are nevoie de mine“. Amândoi sunt dezordonați. „Ce-i la noi în casă! Ce arunci într-o secundă, strângi în două zile. Suntem firi boeme. Nu ținem la liniuța exactă a mileului.“ De certat nu se ceartă. Au doar păreri diferite. Mai ales când e cazul să stabilească programul tv la care urmează să se uite. El vrea știri, ea vrea filme și telenovele (pe care, de altfel, le și prezintă

NU ȚINEM LA LINIUȚA EXACTĂ A MILEULUI

firesc eu o să mor înaintea ta, se va umple sicriul cu apă, dacă plouă la fel.“

După nouă ani de căsnicie, Cătălina și Florin au ajuns să-și cunoască toate ascunzișurile. Se iubesc și acum ca la început. Ba poate mai mult, pentru că își recunosc defectele și trec peste ele. Ea spune despre el că este cam impulsiv. Îi trece însă repede. El spune despre ea că este prea tânără. „Nici o problemă, se rezolvă. Când

la ACASĂ TV).

Fiecare are obiceiul de a sparge vase. Cu o mică mare diferență. El sparge o dată un serviciu, recuperând tot ce sparge ea pe bucățele. El ține la vesela din vitrină, ea nu, de aceea le și numește „cioburi“. „Moto-ul căsniciei lui Florin Zamfirescu și a Cătălinei Mustață: „În căsnicia noastră fiecare face ce vrea. Celălalt nu se supără. E de acord. Am dori tuturor să se bazeze pe încredere.“

„Iubesc floarea arie“, spune Cătălina

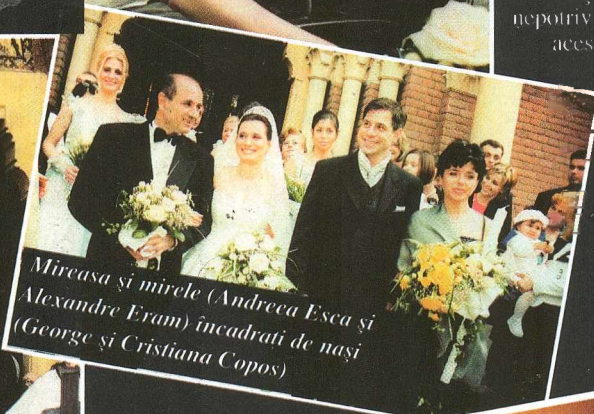
Cu OCHII p

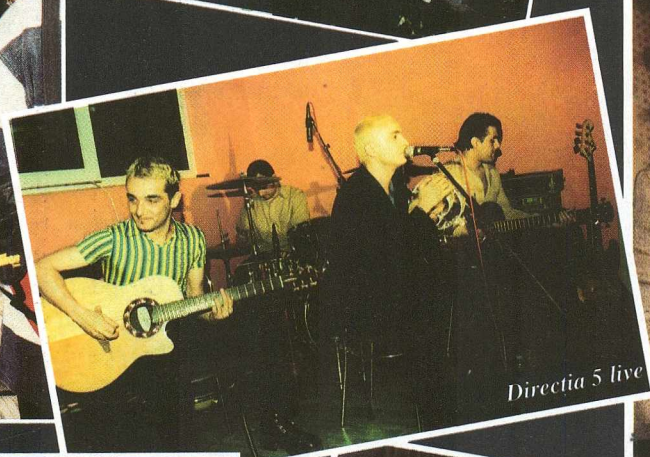
Andreea Esca aruncând buchetul

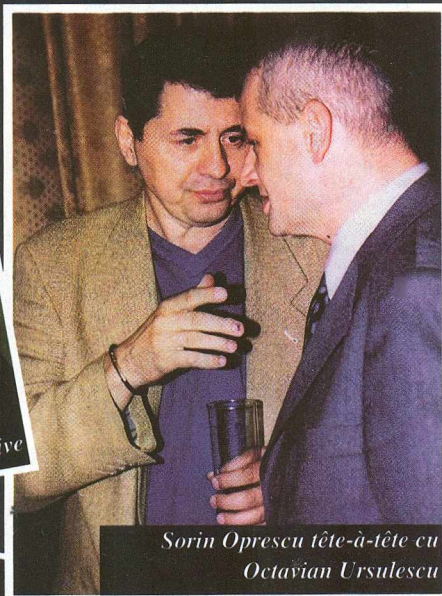
Oare nu calca cineva pe
lunga-mi trenă?

Mireasa și mirele (Andreea Esca și
Alexandre Eram) încadrați de nași
(George și Cristiana Copos)

Directia 5 live

Sorin Oprea tîte-à-tête cu
Octavian Ursulescu

Vama Veche și P. R.-ul de la Connex

George Pădure, cerându-i lui Cătălin
Botezatu informații despre ce se mai poartă

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și M. FELIX ■

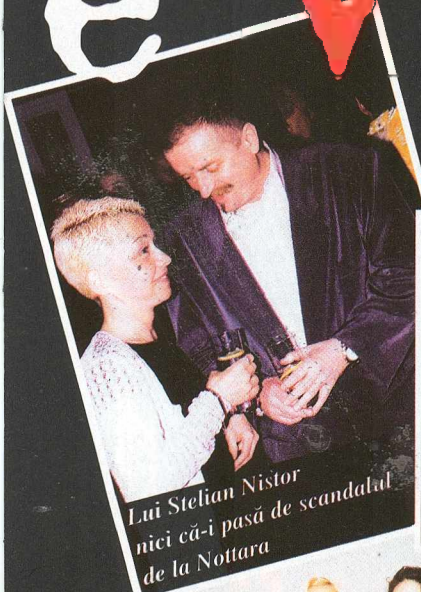
În luna care s-a scurs de la prima apariție a rubricii s-au derulat ceva evenimente mondene, spre deliciul nostru și al vostru. Au fost, de pildă, o groază de concerte, lansări de casete sau de CD-uri, unii s-au căsătorit, alora le-a venit barza etc. Peste toate acestea, creștinii au celebrat Paștele, la concurență oarecum cu zilele de 1 și 2 Mai.

● Andreea Esca a părăsit statutul de necăsătorită, pășind cu mare tam-tam în rândul nevestelor. Gurile rele spun că data nunții (29 aprilie) a fost aleasă cam în pripă, întrucât în seara acelei zile, ortodoșii erau absorbiți de Învierea lui Isus, părându-li-se cam nepotrivită o nuntă, chiar și în alt rit. Noi depășim acest aspect și-i urăm Andreei „Casă de piatră”.

● De 1 Mai, tineretul n-a mai asaltat, ca altădată, litoralul și nici nu s-a destrăbălat la nivelul înalt cu care ne obișnuise. În Club A, s-a organizat, totuși, o petrecere „tovărășească”, ai cărei prea puțini adepți au rămas tributari cravatei roșii de pionier, uniformelor U.T.C. și cântecelor patriotice.

● La 3 mai, Vama Veche, ajutată de

e VEDETE

Lui Stelian Nistor
nici că-i pasă de scandalul
de la Nottara

Mamă! Mi-au dat ceea ce cântam
de mult: un distonocalm

Viorel Lis și logodnica lui sunt
nelipsiți de la evenimentele mondene

Mondenistele de la
„Jurnalul Național”

Oana Sârbu a venit
la Vogart singură

Domnule Buhoiu, cred că pentru
televiziunea dv. corespund, că
pentru PRO TV ...

Connex și de Antena 1, a lansat „cel mai mare turneu-caravană din România”, dacă este să folosim cuvintele lor. Începând cu 5 mai, trupa concertează în 15 orașe, încheindu-și pelerinajul prin țară cu show-ul din București, ce va avea loc la 16 iunie. Toate concertele se desfășoară în aer liber și, foarte important, accesul este liber. Fanii trupei vor fi încântați să asculte piese de pe cele două albume, „Nu am chef azi” și „Vama Veche”, într-o interpretare live. Alături de cei patru membri ai formației, concertează șase instrumentiști.

● Media Services a scos pe piață un album Direcția 5, intitulat „Cântece noi cu Direcția 5”. La lansarea care a avut loc la Teatrul „Tândăriea”, cei patru membri ai formației au fost asaltați de dorința fanilor de a căpăta autografe. Îmbătați de succes sau poate obosiți de atâta semnat, băieții au lungit cât au putut momentul cu pricina, drept pentru care nouă ni s-au cam lungit urechile de așteptare. Iar răbdarea ne-a fost răsplătită cu o înghesuială de zile mari la recitalul care a urmat și la care, cu părere de rău, nu am participat.

● „Jurnalul Național”, mai precis secția Monden a respectivului cotidian, a organizat o petrecere la clubul Vogart, în spatele căreia s-a ascuns, de fapt, intenția de a acorda niște premii. Și astfel, am asistat cu mare haz la ideile trăsnete ale colegilor noștri mondeniști care, printre altele, i-au dat Danielei Györfy un distonocalm, pentru a-i calma aparițiile, lui Alexandru Sassu un gel de păr, ca să-și coafze problemele, sau surorilor Vlasov o cremă antiajenică, pentru a ieși din vârsta adolescenței, pe care, de altfel, au părăsit-o de ceva vreme.

Oare chiar aveam nevoie
de gel de păr?, se întreabă
Alexandru Sassu

Ingrid și Vanda Vlasov, gemenele care-au primit o cremă
antiajenică, au venit la petrecerea „Jurnalului Național”
însoțite de Cătălin Botezatu și trabucul său

Adrian Năstase și Sorin Oprea
agreează prezentele feminine

„Taxi”, deși a obținut locul 17 la
Stockholm (cel mai bun de până acum),
nu a calificat România pentru anul 2001

Text: CARLA MIHĂILĂ
Foto: FLORIN IONIȚA și arhiva Circului Globus

Cercul Globus din București se poate lăuda cu unul dintre cele mai spectaculoase numere de circ din lume, bazat pe exerciții la bară fixă. Există doar patru trupe ce execută un asemenea număr, dintre care două aparțin României, una este a rușilor, iar ultima lucrează la Las Vegas. La ora actuală, acrobații noștri sunt cei mai buni.

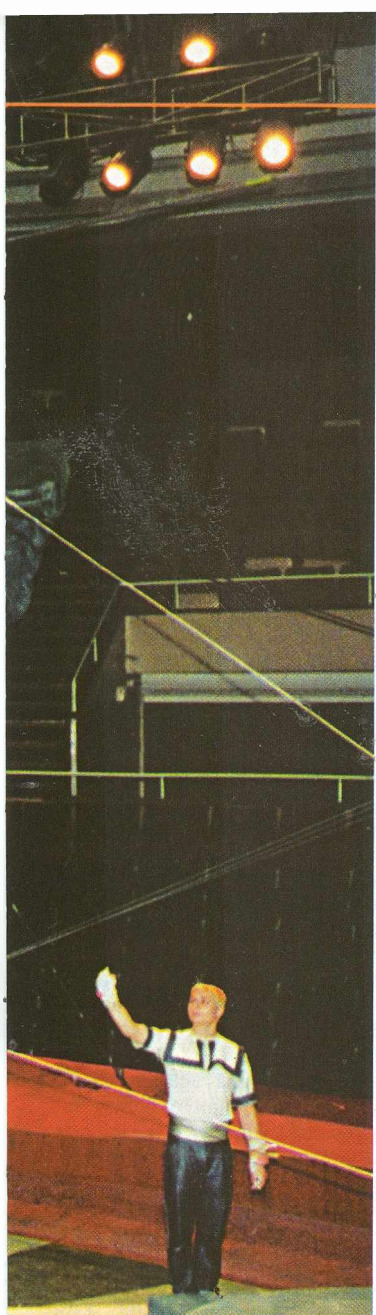
Cele două trupe românești care se ocupă de acrobații cu barele suspendate, captivând publicul atât în țară, cât și în străinătate, sunt conduse de Eugen Cârneanu jr. Tatăl său, unul dintre primii angajați ai Circului de Stat, a prezentat cel dintâi număr de bare fixe în 1950, executându-l până în 1984, când a ieșit la pensie. Din '80 până în '84, exercițiile acrobatice la bare au fost însuflețite de toată

familia Cârneanu: părinții și cei doi băieți. În '93, Eugen Cârneanu jr. a modificat tehnic aparatul cu cele trei bare egale, adăugând încă două la o înălțime de 5,60 m, ceea ce conferă un plus de spectaculozitate figurilor executate de acrobați. Ideea a fost imediat remarcată de un impresar american, astfel că prima lui trupă a prins un contract de un an și două luni în Las Vegas, orașul

celor mai faimoase cazinouri și localuri ce găzduiesc jocuri de noroc dintre cele mai trăs-nite. Contractul din America a fost o șansă pentru trupa Cârneanu, întrucât, pe lângă cei 50 de dolari de om pe spectacol (26 de zile pe lună), pe lângă masa și cazarea de lux, oferite gratis de impresar, acrobații români au putut să demonstreze că sunt cei mai buni. De altfel, patru băieți au rămas acolo și lu-

crează în prezent în trupa omonimă la „Cirque du Soleil” din Las Vegas, alături de alți șapte foști gimnaști ruși. Ei prezintă publicului american același gen de exerciții, la o înălțime de 14 m, dar cu o plasă elastică dedesubt.

„Numărul de bare fixe este unul dintre cele mai grele din circ, ne spune Eugen Cârneanu jr. Ca să poți să-l faci trebuie să fi practicat neapă-

rat gimnastică de performanță. Eu am învățat de la părinți. Prima oară am ieșit în public la 14 ani, la Sighetu Marmației, în celebrul cort, șapitou cum îi spunem noi". Mulți ani, Eugen Cârneanu jr. a susținut, pe lângă acrobații, și un număr de **jonglerie** pe care a învățat-o singur, prinzând câte ceva de la marii **artiști** ai lumii și impunându-și propriul stil. Acum se ocupă de instruirea celor două trupe de acrobați la bare, dintre care una se află în Spania pentru 10 luni de turnee cu cirul „Mondial”. Toți au vârste cuprinse între 17 ani (patru dintre ei) și 24 de ani, iar ca înălțime variază între 1,63 și 1,74

metri. Un acrobat poate rezista în acest număr cam 10 ani. „Depinde de conformația fiecăruia, spune Eugen

TRIPLU-SALT LA 5,60 M

Cârneanu jr. Tatăl meu a făcut acest lucru până a ieșit la pensie. În general, pentru numărul de bare fixe este necesară o înălțime mai mică, pe care băieții oricum o au pentru că sunt foști sportivi de performanță. Deși se lucrează în grup, fiecare exercițiu e individual. Chiar dacă sunt doi pe aparat, fiecare **jonglează** cu corpul lui. Este nevoie de o seriozitate extremă. Sportivii sunt obișnuiți cu un campionat sau două pe an. În circ, în fiecare zi e campionat și trebuie să-ți păstrezi performanțele. Tatăl meu a rezistat atât de mult pentru că nu erau cerințele de azi. Băieții mei din Spania, de exemplu, au câte două sau chiar trei spectacole pe zi”.

Figurile de rezistență ale trupe Cârneanu sunt executate de patru băieți, la bara de sus (5,60 m). Ei țin mereu publicul cu răsuflarea tăiată pentru că prezintă triplu-salturi, Tsukahara cu două șnururi, dublu întins etc. Riscurile sunt maxime, la acest număr neputându-se lucra cu loja de siguranță. La început, pentru a se obișnui cu înălțimea, băieții au avut parte totuși de un număr dublu de saltele. Accidentele „normale” (entorse) sunt aproape la ordinea zilei, dar ei trebuie să rămână pe baricade. Fiind foști gimnaști, au o **fragilitate** deosebită a oaselor acumulată în ani de aterizări, bune sau rele, căzături etc.

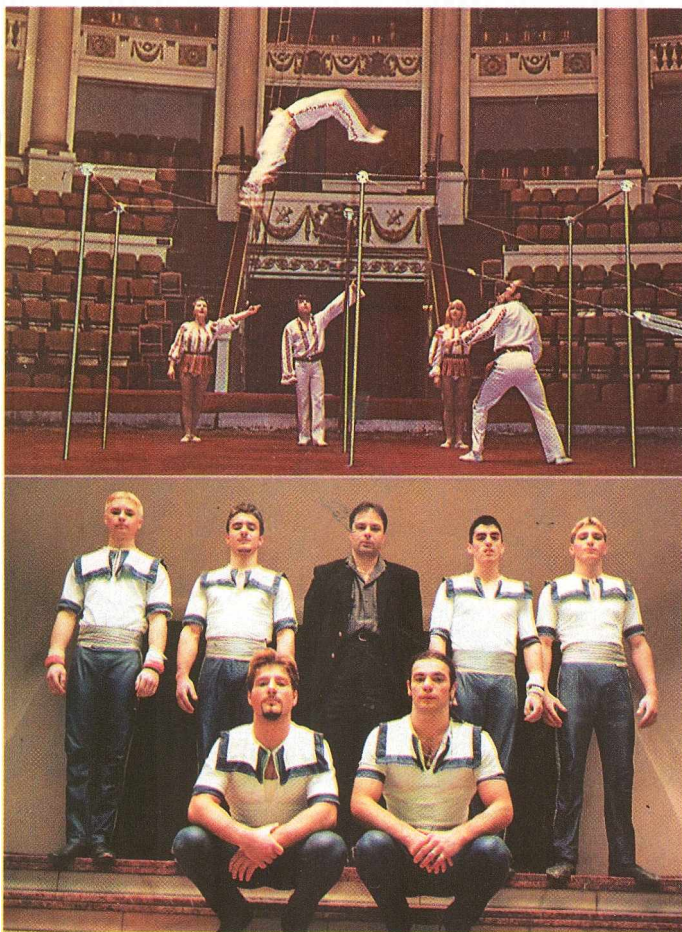
Eugen Cârneanu jr. este născut în 1964 în zodia Săgetătorului. Este căsătorit cu directoarea Circului Globus, Brândușa Novac, fostă gimnastă de perfor-

manță. Cei doi au un băiețel de trei ani, captivat, cum e și firesc, de lumea cirului, mai ales că a crescut încon-

fără nici un rezultat. Cu toate acestea, speră să li se împlinească visul cu ajutorul Ministerului Învățământului. Ei sunt în măsură să declare că o asemenea școală este necesară, mai ales că mulți artiști au ieșit la pensie sau au rămas în străinătate.

Trupa Cârneanu în anii '70;

Eugen Cârneanu jr și băieții care sunt plecați în Spania

Cârneanu merge de ceva timp la un bazin de înot și-și dorește să ajungă gimnast, iar noi ne permitem să spunem că are cele mai mari șanse de reușită date fiind genele moștenite de la ai săi. Suferința, metaforic vorbind, cea mai mare a familiei Cârneanu-Novac și implicit a Circului Globus este lipsa unei școli de circ, așa cum există în Rusia, Ungaria, Italia, Franța, Anglia etc. Ei chiar au cerut sprijinul rușilor în acest sens, solicitându-le programa de învățământ, dar

Brândușa Novac
și urmașul familiei Cârneanu

Tricolorii

RĂBUFNIREA DE ORGOLIU

Pagini realizate de: POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: AP – ROMPRES ■

Misiune ingrată pentru cronicar: potrivit canoanelor graficului tipografic, ediția numărului de față al revistei s-a încheiat cu exact o lună de zile înainte de începerea marilor confruntări fotbalistice prilejuate de EURO 2000. Vom încerca, totuși, să ne descurcăm și în atari condiții, prezentându-vă un scurt istoric al „europenelor”, criteriile de departajare la actuala ediție, câteva date sumare privind stadioanele care găzduiesc întrecerile și ultimele informații din cele patru tabere care alcătuiesc grupa A.

„Capitanul” Gheorghe Hagi (nr.10), în fața căruia îngenunchează orice adversar (România – Cipru 2-0)

Startul primului Campionat European (1960) s-a dat la 5 aprilie 1958 (Irlanda – Cehoslovacia 2-0, la Dublin)

- Primele două ediții s-au disputat în sistem eliminatoriu (cu partide duble), iar ulterior s-a apelat la grupele preliminare
- Numărul echipelor prezente în turneul final a crescut succesiv – de la 4 la 8, ediția a 10-a (1996) reunind pentru prima oară 16 reprezentative
- România a fost prezentă doar la două ediții ale turneului final
- În 1984, cu antrenorii Mircea Lucescu și Mircea Rădulescu la cârma naționalei, iar Gică Hagi la începuturile sale, am realizat 1-1 cu Spania (a înscris Ladislau Bölöni), 1-2 cu R.F.G. (Marcel Coraș) și 0-1 cu Portugalia
- Spania și Portugalia au mers în semifinale, iar România a ocupat ultimul loc în grupă
- În 1996: 0-1 cu Franța, 0-1 cu Bulgaria și 1-2 cu Spania (Florin Răducioiu). Antrenor: Anghel Iordănescu
- Au evoluat, printre alții: Stelea, D. Petrescu, Filipescu, Hagi, Gh. Popescu, Lupescu, D. Munteanu, Gâlcă, A. Ilie, V. Moldovan – toți aceștia regăsindu-se și astăzi în lotul probabil de 23.

UEFA a anunțat cele opt criterii de departajare a două sau mai multe echipe aflate la egalitate în cadrul grupelor: punctajul, golaverajul și numărul de goluri – toate calculate în întâlnirile directe; golaverajul general; numărul total de goluri; coeficientul de puncte realizat în ultimele două campanii de calificare pentru C.E.; criteriul fair-play și, în sfârșit, tragerea la sorți. În schimb, în fazele eliminatorii, dacă la finele celor 90 de minute va fi consemnată egalitatea, se vor juca două reprize de prelungiri a câte 15 minute, în rol intrând „golul de aur”.

După cum se știe, ediția a 11-a a C.E. este organizată – în premieră – de două țări: Belgia și Olanda. Cele 31 de partide vor fi găzduite de 8 incinte sportive: „Roy Baudouin” din Bruxelles (50.000 locuri), „Jan Breydel” din Bruges (30.000), Stade Communal din Charleroi (30.000), „Sclessin” din Liège (30.000), „De Kuip” din Rotterdam (50.000), „ArenA” din Amsterdam (50.000), „Gelredome” din Arnhem (30.000) și „Philips” din Eindhoven (30.000). Startul va fi dat sâmbătă, 10 iunie, la ora 21.45, cu partida Belgia – Suedia (la Bruxelles), iar finala va avea loc duminică, 2 iulie, ora 21.00 (la Rotterdam).

România va susține meciurile din grupă astfel: cu Germania – luni, 12 iunie, la Liège (ora 19.00), cu Portugalia – sâmbătă, 17 iunie, la Arnhem (ora 19.00) și cu Anglia – marți, 20 iunie, la Charleroi (ora 21.45). În aceleași zile, dar numai de la ora 21.45: Portugalia – Anglia (la Eindhoven), Anglia – Germania

(la Charleroi), respectiv Portugalia – Germania (la Rotterdam). Se observă că, pe rând, celelalte adversare au un ușor avantaj, în primele două etape cunoscând deja rezultatele echipei române. În plus, aceasta va fi obligată să facă „naveta” între cele trei stadioane, în timp ce englezii ne vor aștepta la Charleroi, iar lusitanii vor evolua numai în Olanda. Să sperăm însă că acestea vor fi impedimente minore pentru reprezentanții noștri, de la care așteptăm răbufnirea de orgoliu promisă de cei doi „Gicani” – Hagi și Popescu.

26 aprilie a fost din nou o „zi plină” pentru ca „europenele” să facă noi retușuri. Astfel, Italia – Portugalia 2-0, Germania – Elveția 1-1 și România – Cipru 2-0. Dacă eșecul lusitanilor nu a produs prea multe convulsii, considerându-se că au fost efectiv lipsiți de șansă (în plus, portarul italian Toldo a intervenit salvator în câteva rânduri), în schimb remiza „Panzerelor” a stârnit cele mai nefavorabile reacții în mass-media, totul culminând cu demiterea de către DFB a secundului Uli Stielike, aflat în divergență de opinii cu principalul Erich Ribbeck.

În ceea ce ne privește, după testul facil în fața ciprioților, selecționerul Emeric Ienei s-a văzut nevoit să renunțe la cantonamentul de la Poiana Brașov (care trebuia să înceapă pe 18 mai), urmând ca pe 27 mai să susținem un adevărat examen cu Olanda în deplasare, pentru ca amicalul cu Grecia din 3 iunie să încheie pregătirile. Nu ne rămâne decât să urăm din inimă: SUCCES, TRICOLORI!

Să ne cunoaștem adversarele:

ANGLIA

Așadar, după ce în numerele pe martie și aprilie ale revistei v-am făcut cunoștință cu echipele Germaniei și Portugaliei, a venit rândul ca astăzi să vă prezentăm reprezentativa Albionului.

La C.M. '98, Dan Petrescu, flancat de colegul său de club la Chelsea, Graeme Le Saux, îl învingea pe David Seaman. Acum Le Saux a scăpat de umilita: nu a fost selecționat...

Deși originile fotbalului se pierd în antichitate, este unanim acceptată ideea că Anglia este patria sportului-rege ("the birthplace of football") ● De altfel, în 1848 insularii au alcătuit primul regulament ● Tot în Albion, la 26 octombrie 1863 a luat ființă prima federație de specialitate din lume, iar în sezonul 1871/1872 a fost inaugurată prima competiție oficială, Cupa Angliei ● La 30 octombrie 1872 a avut loc primul meci interțări, Anglia-Scoția (0-0) ● Surprinzător, timp de trei decenii, Anglia a intrat într-un izolaționism greu de înțeles, cauzat de disputa amatorism - profesionism (în 1926 s-a retras chiar din F.I.F.A.), prima participare la un campionat mondial având loc abia în 1950.

Performanțe: Anglia nu a participat la prima ediție a „europenelor” (1960); a fost eliminată în faza preliminară la cele din 1964, 1972, 1976 și 1984; prezentă la turneele finale, a fost eliminată în faza grupelor la edițiile din

1980, 1988 și 1992; un loc 3 în 1968 și semifinalistă în 1996.

În schimb, 10 participări la turneele finale ale C.M., începând din 1950 (a absentat în 1974 și 1978), cucerind titlul de campioană în 1966 (când a fost gazdă) și locul 4 în 1990.

Campioană olimpică în 1900, 1908 și 1912.

Selecționata „celor trei lei” („Three Lions”) ne-a mai fost adversară în „grupo de la muerte” a C.M. din Mexic, raportând victoria cu 1-0.

Revanșa pentru reprezentativa noastră avea să vină la Coupe du Monde '98. România (7 p.) și Anglia (6 p.) au ocupat primele două locuri în grupa G a turneului final, fiind eliminate însă, în „optimi”, de Croația, respectiv Argentina.

Apropo de revanșă, Anglia nu a izbutit decât o remiză albă în meciul disputat cu Argentina pe Wembley la 23 februarie a.c., competitorii fiind puternic marcați de decesul lui Sir Stanley Matthews produs cu o oră înaintea meciului. Gazdele au

arătat că nu renunță la acel sistem „kick-and-rush”, abuzând de pase lungi și centrări de pe extreme, dar având un singur șut pe poartă (Andy Cole). Debut excelent pentru atacantul de culoare Emile Heskey (22 ani, Leicester City), Beckham într-o postură nouă (mijlocas central), revenirea lui Wilcox și Wise (după 3, respectiv 4 ani) și cam atât de consemnat. Altfel, selecționerul Keegan este nemulțumit că agenda meciurilor de verificare e prea săracă (iată că se întâmplă și la case mai mari): în afară de partida menționată, abia pe 27 mai (cu Brazilia) și pe 31 mai (cu Ucraina) va avea prilejul să facă ultimele finisări.

În grupa a 5-a preliminară, Anglia a avut următorul traseu: cu Suedia, 1-2 la Solna (a înscris Shearer) și 0-0 la Londra; cu Bulgaria, 0-0 la Londra și 1-1 la Sofia (Shearer); cu Luxemburgul, 3-0 la Luxembourg (Owen, Shearer, Southgate) și 6-0 la Londra (Shearer - 3, McManaman - 2, Owen); cu Polonia, 3-1 la Londra

(Scholes - 3) și 0-0 la Varșovia. Ocupând locul secund (după Suedia), a susținut un baraj cu Scoția (2-0 și 0-1).

Din lotul probabil de jucători nu vor lipsi: David Seaman (Arsenal), Nigel Martyn (Leeds) - portari; Phil Neville (Manchester United), Sol Campbell (Tottenham), Gareth Southgate (Aston Villa), Tony Adams (Arsenal) - fundași; Ray Parlour (Arsenal), Paul Ince (Middlesbrough), Dennis Wise (Chelsea), Steve McManaman (Real Madrid), David Beckham, Paul Scholes (ambii Manchester United) - mijlocași; Alan Shearer (Newcastle), Michael Owen, Robbie Fowler (ambii Liverpool). (Jucătorii subliniați sunt titulari.)

După cum se vede, un singur „stranier” (McManaman), cele mai multe selecționări aparținând lui Adams (62), Shearer (57), Seaman (56) și Batty (42), iar cei mai „productivi” fiind Shearer (28 goluri), Scholes și Sheringham (ambii câte 9).

Anglia: Parte a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord. **Suprafață:** 131.760 kmp. **Populație:** 47.700.000 locuitori (1998). **Federația:** The Football Association, înființată în 1863. În 1998 existau **42.000 de cluburi**, la care activau (în total) **2.250.000 de jucători legitimați**. **Cluburi mai importante:** Manchester United, Arsenal Londra, Chelsea Londra, Liverpool, Newcastle. **Antrenor:** Kevin Keegan (n. 12.02.1951), numit la 27.03.1999 în locul lui Glenn Hoddle. În cele 63 de evoluții în echipa națională, Keegan („Mister Double K”) a înscris 21 de goluri.

Palmares direct România - Anglia: 10 - 2 - 6 - 2 7:8, iar în meciuri oficiale - 6 - 2 - 3 - 1 5:4

Prima întâlnire: 0-2 (24.05.1939, București); la turneele finale C.M.: 0-1 (02.06.1970, Guadalajara) și 2-1 (22.06.1998, Toulouse - au marcat V. Moldovan, D. Petrescu - Owen); în preliminariile C.M.: 2-1 (15.10.1980, București) și 0-0 (29.04.1981, Londra); 0-0 (01.05.1985, București), 1-1 (11.09.1985, Londra).

Divizia A

„CÂINII ROȘII”

Cum-necum, campionatul Diviziei A s-a încheiat. Ediția cu numărul 82 a fost marcată de participarea „tricolorilor” la turneul final al EURO 2000. Ca atare, la fel ca și în 1998, s-a produs comprimarea excesivă a etapelor, primele trei din retur fiind devansate în sezonul de toamnă, care s-a prelungit până la 13 decembrie.

Fie-ne cu iertăciune, dar n-am înțeles nici acum și nici cu doi ani în urmă, de ce a fost necesară sacrificarea principalei competiții interne. Și aceasta pentru simplul motiv că jucătorii „autohtoni” (angrenați în campaniile de pregătire pentru Coupe du

răspunde că acestea sunt alcătuite majoritar din jucători de alte naționalități. Așa este, însă vom da numai două exemple: portughezul **Luis Figo** poate fi regăsit la FC Barcelona, iar englezul **McManaman** la Real Madrid ș.a.m.d., ambii titulari în „na-

vreunul. Puțină statistică, în comparație cu Anglia, partenera noastră de grupă: având o populație cifrată la jumătate, în România există de

sporturilor” au contabilizat nu mai puțin de 23 de partide dubioase în dreptul Rocarului (din cele 34 de etape), 10 – Petrolul, câte 9 – FC Farul

DIVIZIA A („STRATEGICĂ”)

21 de ori mai puține cluburi de fotbal și de 30 ori mai puțini jucători legitimați.

Dar lucrurile cele mai rele din perimetrul fotbalului nostru nu sunt cele expuse în introducerea de mai sus, care s-a tot lungit pentru că sila și dezgustul față de Divizia A („Strategică”) nu-mi dădeau prea mare ghes de a aborda fenomenul respectiv. Ce se poate spune atunci când confracții de la „Gazeta

și Universitatea Craiova, 8 – FC Brașov?! Că a fost cea mai controversată ediție de campionat? Că suspansul a plutit până în ultimele minute privind stabilirea celei de-a patra retrogradate? Cuvinte ca „rușine”, „blat”, „mizerie” au fost adesea folosite în cronicile de la fața locului sau în transmisiile radio și tv. Nu este explicabilă atunci reacția vehementă a lui **Gheorghe Hagi** care se gândește serios

CAMPIONATUL INTERN ESTE SACRIFICAT
PE ALTARUL NAȚIONALEI

Monde din Franța sau pentru „europenele” care bat la ușă) pot fi numărați aproape pe degetele unei singure mâini. După toate previziunile, cel puțin 16 „stranieri” vor alcătui lotul de 23 care se va deplasa în Belgia și Olanda. Apropos: selecționerul **Emeric Ienei** (asemuit de „Gazzetta dello sport” ca „un Trapattoni al românilor”) s-a văzut nevoit să renunțe la cantonamentul de la Poiana Brașov datorită faptului că majoritatea internaționalilor noștri care activează peste hotare n-au cum să fie prezenți. Ca

ționalele” lor.

După cum se știe, Coppa del Mondo '90 a fost urmată de un masiv exod al fotbaliștilor români, practic toți cei care alcătuiseră lotul de 22 semnând contracte „afară”. Am salutat în vara anului 1998 reîntoarcerea în țară a unor fotbaliști cu experiență ca **Miodrag Belodedici**, **Ionuț Lupescu**, **Ioan Ovidiu Sabău**, **Jean Vlădoiu**, **Ionel Gane** sau **Ilie Dumitrescu**. Într-adevăr, nota de profesionalism pe care au adus-o a fost de-a dreptul benefică pentru creșterea atractivității

SE ÎNTORC „FII RISIPITORI”

să nu mai reamintim de așa-numitul sejur de antrenamente și jocuri din Cipru (25 ianuarie – 9 februarie) la care au fost convocați doar jucători „de-acasă”, provocând însă perturbări în activitatea cluburilor. Quod erat demonstrandum: calendarul internațional (și așa destul de sărăcut) nu avea nici o rațiune să-l deregleze pe cel intern.

În altă ordine de idei, să ne gândim ce ne-am fi făcut dacă eram în situația Angliei, Germaniei sau mai ales a Spaniei, cu echipe angrenate în fazele finale ale cupelor europene. Desigur, ni se va

și a forței confruntărilor de pe prima scenă. Nu putem nutri însă același sentiment deplin față de reîntoarcerea din prezent a unor „fii risipitori” ca **Sabin Ilie**, **Marius Iordache** și în special **Gabi Popescu**, primii doi neadaptându-se la Steaua, dar fiind repuși în circuit de Mihai Stoichiță la FC Național, iar ultimul eșuând lamentabil la Dinamo. Un caz dramatic îl reprezintă **Daniel Prodan**, care nu a reușit să se restabilească după atâta amar de vreme. Avem atât de puțini jucători valoroși încât nu ne putem permite să pierdem pe

AU REALIZAT EVENTUL

să renunțe la revenirea în „mocirla” fotbalului din țară?

În fine, dacă tot am re-luat rubrica de față, doar din respect pentru cititorii revistei, să dăm Cezarului ce este al Cezarului și să spunem că **Dinamo București** și-a văzut împlinit visul ca după o pauză de opt ani să-și aducă de acasă al 15-lea titlu de campion, că antrenorul „câinilor roșii”, **Cornel Dinu**, a fost desemnat antrenorul anului, iar fostul său elev, **Adrian Mutu** – cel mai bun jucător. Dinamo a dominat întrecerea cu autoritate pe

deși a ocupat ultima treaptă a podiumului, se vede rămasă în afara cupelor europene, pentru prima oară în ultimele două decenii. **Ceahlăul** a pierdut la potou locul 3, fiind alături de **FC Argeș**, **Gloria Bistrița** și **FCM Bacău** lipsite de grijile pentru evitarea retrogradării. În această amar-nică dispută, după ce **Extensiv Craiova** și **CSM Reșița** au pierdut prematur contactul cu plutonul, li s-a adăugat în miniretur și **FC Onești**. Echipa de pe Trotuș avea să ne ofere un deznodământ neașteptat, prin victoria asu-

„CĂINII ROȘII” OBȚIN AL 15-LEA TITLU

întreg parcursul, singura care i-ar fi putut crea ceva probleme fiind **Rapidul**, feroviarul trebuind să se mulțumească – pentru a 13-a oară în istoria lor – cu poziția secundă. Un neașteptat recul l-a înregistrat **Steaua** care,

prin **Farulul**, din ultima etapă, băgându-i pe marinari la apă. În rest, cea care a tremurat serios în penultima rundă a fost **Universitatea Craiova**, regăsindu-și liniștea doar în urma unui autogol al nefericitului Bodea de la FC

Brașov. Condamnată astfel, cum se părea, echipa de sub Tâmpa avea să găsească o mână de ajutor din partea oneștenilor. Cândva „campioană a provinciei”, **Oțelul Galați** a apelat din plin la aritmetica finalului încins la maximum. Aflate în zona caldă a clasamentului, **FC Național** sau ploieștenele **Astra** și **Petrolul** nu și-au făcut prea multe probleme. A cincea roată la căruța bucureșteană, **Rocarul** în schimb a ținut prim-planul tuturor suspiciunilor. De altfel, și în continuare, patronul acesteia, **Gheorghe Nețoiu**, se află în centrul atenției prin variantele pe care le oferă: ba mută echipa la Focșani, ba cedează locul în primul eșalon în favoarea **Extensivului**, **CSM-ul** reșițean sau **FC Brașovul** (dacă ar fi retrogradat), ba devine coacționar majori-

În perioada 15 mai – 4 iunie, echipele din primul eșalon (cu excepția **FC Onești**, înlocuită de „națională” de tineret) vor lua parte la cea de-a treia ediție a Cupei Ligii, competiție în care pot evolua și jucători încă nelegitimați, dar având acceptul cluburilor de la care provin. Toate bune și frumoase, numai că unele se cam codesc să „livreze” jucători pentru „tineret”, după cum procedează cam la fel în ceea ce privește turneul Selecționatelor B în S.U.A., America Centrală (eventual și de Sud), sub comanda antrenorilor **Mihai Stoichiță** și **Constantin Cârstea**, culmea, între 14 și 31 mai!

Sâmbătă, 13 mai, s-a pus punct în sezonul competițional intern, **Dinamo București** și **Universitatea Craiova** susținând cea de-a 62-a finală a

FARUL ÎNCHEIE CAREUL RETROGRADATELOR

tar la **Universitatea Craiova**, ba – de ultimă oră – **Rocarul** ar ajunge chiar la **Bragadiru**, printr-o combinație cu virtuala promovată în „B”, **Fulgerul...** (Se pare că ultimele două variante sunt cele mai fezabile.)

Altfel, în Adunarea Generală Extraordinară din 17 aprilie, L.P.F. a hotărât ca, din următorul campionat al Diviziei A, compusă din 16 echipe, să retrogradeze ultimele două clasate, iar ocupantele pozițiilor 13 și 14 să

Cupei României. Reconfirmat în funcție, antrenorul **Cornel Dinu** a trăit satisfacția, alături de elevii săi, de a cucerii pentru a opta oară trofeul (ultima dată acum zece ani), realizând astfel al cincilea event din istoria clubului. Fără a știrbi din meritele învingătorilor, se cuvine să spunem că victoria cu 2-0 a fost obținută în fața unui adversar care nu a reușit să-și depășească postura de outsider. Nu ne rămâne decât să sperăm că **Universitatea** ne

EVENT PENTRU DINAMO

dispute meciuri de baraj cu echipele situate pe locurile secunde în cele două serii ale Diviziei B. În plus, ocupantele ultimelor patru locuri din prima divizie vor trebui să îndeplinească un barem de puncte. (Un exemplu edificator: în actuala ediție, **Extensiv** a realizat doar 17 puncte, având un pasiv de 34 pe propriul teren.) Propunerile de mai sus urmau să fie aprobate de Adunarea Generală a F.R.F.

va arăta altă față în cupele europene, alături de **Dinamo** și **Rapid**.

La închiderea ediției, gândul ne zboară tot la „tricolori”, **Emerlc Ienel** rezervându-ne surpriza ca, în lotul lărgit de 26 să-i convoace pe **Miodrag Belodedici**, **Iulian Miu** și **Marius Măldărășanu**, urmând ca la EURO să meargă 23 de jucători (**Florin Prunea**, al treilea portar).

Baschet

„SIR” CHARLES BARKLEY, DE LA PORECLĂ LA TITLU NOBILIAR

După cum a anunțat încă de la începutul sezonului 1999/2000, Charles Barkley s-a retras, dar la aceasta a contribuit accidentarea pe care a suferit-o în 8 decembrie anul trecut. Nerefăcut în totalitate, Barkley nu și-a refuzat însă fanii, care i-au cerut să joace meciul de adio în ultima partidă din sezonul regulat.

Astfel, pe 19 aprilie, în repriza a doua dintre Houston Rockets și Vancouver Grizzlies (92-96), spectatorii au urmărit ridicăți în picioare evoluția timp de 6 minute a colosului de 1,98 m și având 120 kg, care a înscris doar un coș de două puncte.

Așadar, după 16 ani petrecuți în NBA doar sub

culorile a trei echipe – Philadelphia 76-ers, Phoenix Suns și Houston Rockets – Barkley (n. 20 februarie 1963, absolvent al Universității Alabama) părăsește tricoul cu numărul 4, care va fi retras de la Houston. Fost component al Dream-Team-ului care a câștigat în 1992 și 1996 titlul olimpic, în urmă cu trei

ani Barkley a fost ales în topul celor mai buni 50 de jucători din NBA. Dintre sumedenia de porecle cu care îl gratulau colegii de liceu din orașul natal Leeds (statul Alabama), Barkley a transformat-o pe aceea de „Sir Charles” într-un adevărat titlu nobiliar.

Lupte greco-romane

DUPĂ 15 ANI, AUR LA „TRÂNTA VOINICEASCĂ”

Atestate documentar ca fiind practicate încă din antichitate, luptele se bucurau de un mare succes în cadrul întrecerilor de la Olympia (proba de pancrațiu). De la pictorul german Albrecht Dürer (1471-1528) ne-au rămas peste o sută de desene reprezentând diferite procedee de luptă. Pe meleagurile noastre, mărturiile istorice menționează că, după cucerirea Daciei (106 d. Ch.), romanii

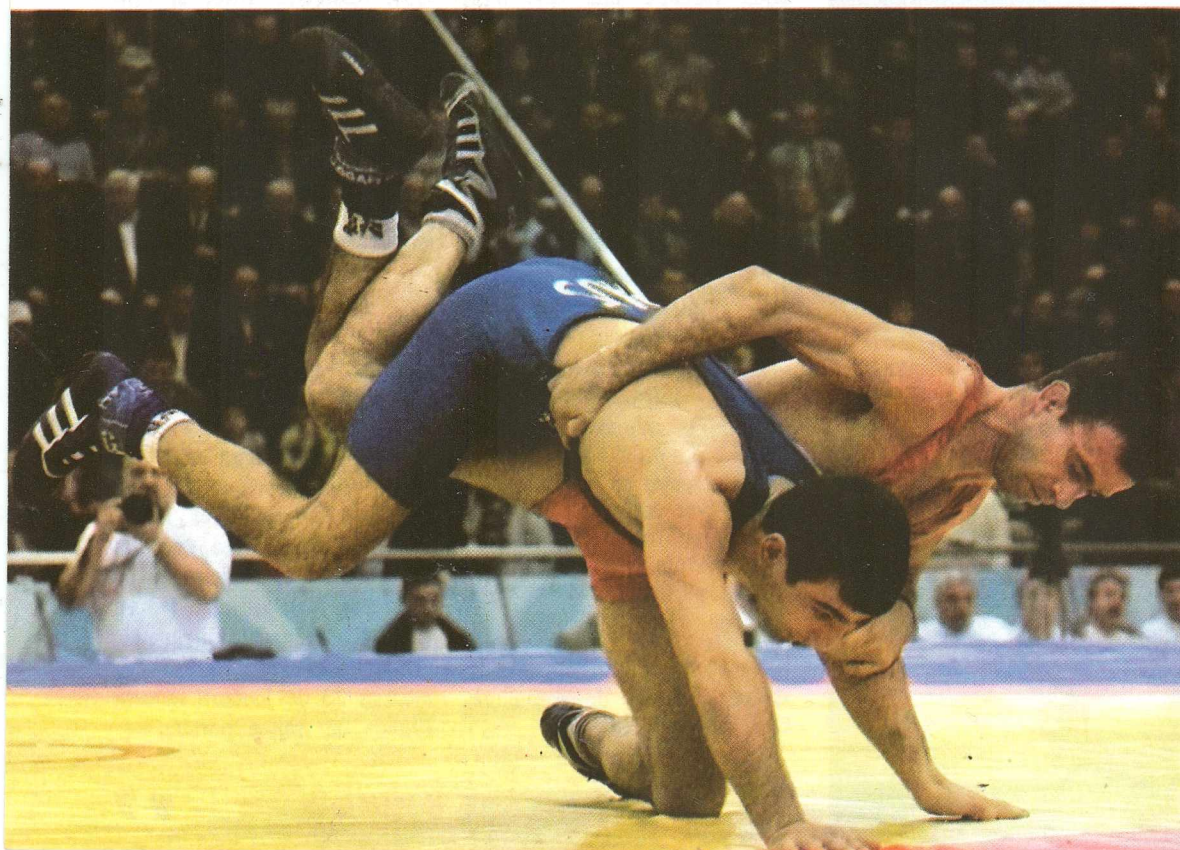
selecționau tineri vânjoși, buni la „trânta voinicească”, pentru școlile lor de gladiatori. În perioada modernă, prin 1893, în parcul Cișmigiu se desfășurau cu regularitate întreceri de lupte, iar la 23 noiembrie 1930 a fost înființată federația de specialitate. În 1934, la Roma, a fost consacrat primul start al luptătorilor noștri la C.E. (Iosif Horvath, locul 3 la categoria muscă). Olimpiada de la

Roma (1960) a prilejuit luptătorilor români lansarea pe orbita marilor performanțe (medalie de aur pentru Dumitru Pârvulescu la categoria 52 kg). Medalii din același valoros metal pentru Valeriu Bularca (73 kg) la C.M. '61 (Yokohama) și pentru Nicolae Martinescu (97 kg) la C.E. '66 (Essen). În perioada anilor 1977-1979, „echipa de aur” a României a deținut supremația la trei ediții ale

competiției continentale, clasându-se de 10 ori pe primul loc! Din păcate, ultimul succes major la C.E. l-a înregistrat Ștefan Rusu (74 kg), în 1985 (Leipzig).

Nu a fost chiar ca în romanul lui Al. Dumas-tatăl, „După 20 de ani”, dar un deceniu și jumătate tot să fie până ce un alt sportiv român, Marian Sandu (născut la 05.05.1972, legitimat la Dinamo București, antrenor Nicolae Zamfir), să cucerească o nouă medalie de aur (la categoria 54 kg), în cadrul C.E. de lupte greco-romane, la Moscova, în acest an. Reușită cu atât mai meritorie cu cât finala (câștigată cu 5-3) a susținut-o în compania unui reprezentant al gazdelor, rusul Boris Ambarțumov. Anterior, „voinicul” nostru se impusese și în turneul de calificare pentru J.O. Sydney, alăturându-se astfel lui Constantin Borăscu (58 kg), Memet Ender (69 kg) și Petru Sudureac (97 kg), care obținuseră mai demult „vizele” pentru Antipozi.

Aspect din finala câștigată de
Marian Sandu (în dreapta)

Cu o sintagmă care va fi des folosită în acest an 2000, putem spune că s-a consumat și ultima ediție (a 23-a), din acest secol, a Campionatelor Europene de gimnastică artistică.

Găzduite de Palais Omnisport din Paris-Bercy, în perioada 12-14 mai, întrecerile s-au desfășurat simultan (în premieră) pentru senioare și junioare, reunind 257 de gimnaste din 38 de țări, 120 de antrenori și 63 de arbitri. Pe lângă miza propriu-zisă, competiția a oferit prilejul verifi-

cării stadiului de pregătire cu patru luni înainte de Jocurile Olimpice.

Cotată ca favorită, echipa României de senioare (câștigătoare a ultimelor trei titluri continentale) s-a văzut lipsită chiar la start de aportul campioanei mondiale absolute **Maria Olaru**, retrasă din concurs, acuzând probleme cu

spatele și înlocuită de **Loredana Boboc** (16 ani). Mezina s-a descurcat bine, alături de **Simona Amânar** și **Andreea Răducan** obținând medaliile de bronz, în clasamentul pe echipe fiind devansate de reprezentantele Rusiei și Ucrainei, datorită unor evoluții mai slabe la paralele și sărituri. Tot la paralele avea

să clacheze **Simona Amânar**, lideră după cele trei probe la individual compus și aruncată tocmai pe locul 8 (s-a impus rusoaica **Svetlana Horkina**). În schimb, finalele pe aparate aveau să ne aducă o medalie de aur (la sărituri) și una de argint (la bârnă) pentru **Simona Amânar** precum și alt „argint” pentru **Andreea Răducan** la sol.

Mai mult decât îmbucurătoare sunt rezultatele tinerelor noastre gimnaste: medalie de argint în concursul pe echipe (**Sabina Cojocar**, **Silvia Stroescu**, **Carmen Ionescu**), primele două locuri la individual compus – **Sabina** și **Silvia**, iar la aparate – aur pentru **Sabina** la sărituri, aur pentru **Sabina** și **Silvia** la bârnă, aur pentru **Silvia** la sol, argint pentru **Sabina** tot la sol. Așadar, viitorul al doilea ne este asigurat, perspectiva J.O. fiind totuși într-un oarecare impas, mai ales în eventualitatea nedorită a retragerii **Simonei Amânar**. Dar să nu ne facem prea multe griji, convingi fiind că ochiul versat al antrenorului coordonator **Octavian Belu** a depistat greșelile și va găsi mijloacele de a le corecta, ținând seama că nici vârful de formă nu trebuia atins acum.

Handbal

Show total cu mingea mică

După cum este cunoscut, România are cinstea de a organiza, între 8 și 17 decembrie, **Campionatele Europene de handbal feminin**. Eveniment deosebit pentru sportul cu mingea mică, Sala Polivalentă din Capitală – una dintre gazdele competiției, alături de sala din Râmnicu Vâlcea – a cunoscut din nou, duminică 14 mai, tumultul marilor dispute, prilejul fiind oferit de meciul promoțional

dintre selecționatele de senioare ale României și Europei. Rezultatul (27 – 29) are mai puțină importanță, mai ales că „tricolorele” (din rândul cărora a excelat **Carmen Amariei** – 11 goluri) le-au avut ca... adversare pe extremele **Alina Dobrin** (5 goluri) și **Cristina Vărzaru** (două reușite). În pauza confruntării s-a efectuat tragerea la sorți a celor două grupe finale, care arată astfel: A. Franța,

Austria, Ungaria, Rusia, Iugoslavia, Germania; B. Danemarca (fostă campioană mondială și europeană, în prezent campioana olimpică), Norvegia (campioana mondială și europeană), **ROMÂNIA**, Macedonia, Ucraina, Belarus.

Întreaga manifestare s-a constituit într-un show total, fiind totodată un prim examen trecut cu brio în fața exigențelor forurilor europene de specialitate.

ADVERTISING & PROMOTION

Adevărata noastră ADresă este clientul. Strategia ADOptată de noi pentru transformarea dv. în ADEpt al stilului ADJUST este reprezentată de serviciile noastre AD-hoc, ADiacente unei activități de concepție ADâncă. Vă vom ADemeni să ADeați imediat la o ofertă ADaptată tuturor pretențiilor. Ne veți ADora...

ADJUST – just AD

Tel./Fax: 232.14.43

Previzii - iunie 2000

Caracterizare generală

Comunicarea și activitățile intelectuale vor fi favorizate în cea mai mare parte a lunii. Chestiunile financiare se vor rezolva cu mai multă ușurință, mai ales dacă este vorba de afaceri cu terenuri sau case.

Text: CRISTINA VANEA ■

Berbec

Veți avea de făcut o mulțime de drumuri, iar cele mai multe se vor finaliza într-un mod care vă va avantaja. Este totuși posibil să aveți unele probleme legate de bani, dar după 5 iunie acestea se vor rezolva. În gospodărie veți avea ocazia să faceți unele schimbări.

Taur

Vă agitați destul de mult pentru a vă îmbunătăți situația financiară și rezultatele vă vor mulțumi. La începutul lunii veți avea o controversă cu partenerul de viață; n-ar fi exclus, însă, ca acesta să aibă o problemă de sănătate. În a doua jumătate a intervalului ați putea face o călătorie de divertisment.

Gemeni

O mulțime de evenimente minore vor face să vă treacă luna precum clipa. Veți stabili contacte cu persoane mai mult sau mai puțin cunoscute și este foarte probabil să vă implicați într-o afacere nouă. Șansele sunt de partea dv., cu condiția să nu demarați nimic în această direcție după 24 iunie.

Rac

Vă preocupă punerea în practică a planurilor dvs. secrete, iar ideile pe care le aveți sunt excelente. Energia mentală atinge cote maxime, ceea ce vă ajută să luați decizii în problemele delicate cu care vă confrunțați. Sănătatea este cam fragilă la începutul lunii, dar încetul cu încetul vă veți pune pe picioare.

Leu

Sunteți plin de energie și inițiative, iar prietenii vă sprijină în tot ce doriți să întreprindeți. Problemele cu care v-ați confruntat până acum în familie par a-și fi găsit rezolvarea, așa că aveți toate motivele să fiți mai liniștit. Veți primi o propunere de colaborare, care vă va aduce avantaje sociale.

Fecioară

În carieră se prevăd mici schimbări care vă vor avantaja. Abilitățile de care dați dovadă în chestiunile profesionale vor face să primiți laude din partea șefilor și poate chiar o propunere de promovare. Cineva din familie va avea o realizare legată de un drum.

Balanță

Sunteți decisebit de preocupat de chestiunile sentimentale. Pe ansamblu lucrurile merg bine, deși aveți o ușoară nemulțumire. Dacă doriți să aveți o discuție lămuritoare cu ființa iubită, ar fi bine să o faceți în prima jumătate a lunii.

Scorpion

Contactele cu partenerii de afaceri sunt avantajoase din toate punctele de vedere. N-ar fi exclus să începeți o investiție pe termen lung sau să vă cumpărați o casă, un teren. Cu ocazia unei călătorii veți cunoaște o persoană care va fi dispusă să vă împrumute sau chiar să vă sponsorizeze unul dintre proiectele dumneavoastră.

Săgetător

Din punct de vedere financiar sunteți mai puțin tensionat, căci câștigurile pe care ați mizat încep să apară la orizont. Și ca sănătate stați ceva mai bine în ciuda faptului că sunteți cam irascibil și neliniștit. O activitate de divertisment v-ar putea aduce relaxarea de care aveți atâtea nevoie.

Capricorn

Doriți să trageți sfori pentru a finaliza o anumită acțiune, iar conjunctura astrală vă va favoriza. Partenerul de viață va avea o realizare pe care o veți sărbători împreună. Veți avea ocazia să vă revedeți cu rudele mai îndepărtate, ceea ce vă va face mare plăcere, mai ales că veți primi și vești bune.

Vărsător

Chiar dacă lucrurile nu merg așa cum vă doriți, starea dv. generală este mai bună. Relația cu familia se va îmbunătăți, așa că puteți miza pe sprijinul rudelor în chestiunile în care sunteți implicat. Din punct de vedere sentimental vă puteți aștepta la o surpriză plăcută.

Pești

Speculațiile vă sunt avantajoase din toate punctele de vedere, cu condiția să nu vă asumați riscuri inutile. Încercați să faceți totul fără grabă, gândindu-vă bine înainte de a face sau de a spune ceva. În casă va trebui făcută o curățenie sau o lucrare de mai mare anvergură.

Intra in lumea magica a tarotului

Sună și vei afla viitorul !

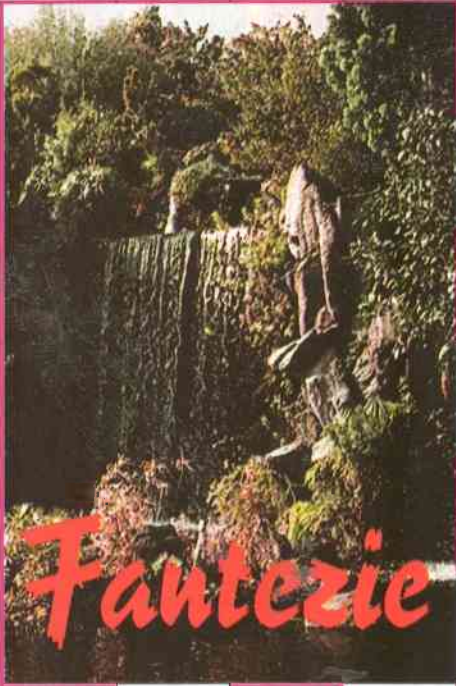
01-8990081

Noi îți prezicem viitorul

TAROT

01-899 0012

Tarif 19500 lei/30 sec. Primele 20 sec. sunt netaxabile.

Fantezie

A SE IZOLA SEMNU ADUNĂRII		C		UCIDERI CUTII CU VOTURI		A		
	P	L	U	S				
A BRĂZDA TĂIATUL PĂRULUI		A	R	Ă				
	T	U	N	S				
PUSE PE CAI NETI		S	E	I				
	N	T	PĂZITOR LA HAREM	N				
FAC DESENE PRIN ARDERE REPTILĂ URIAȘĂ	P	CAPĂT DE ATĂ A SE OBIȘNUI RĂU	N	HAINĂ HAINĂ TĂRĂ- NEASCĂ	R	E	A	
	J	I	N	O	Z	A	U	R
ZONĂ A POR- TULUI ORIFICIU ÎN PIELE	R	A	D	A	CUNUNII SUPUNERE UNOR STRĂINI	N	L	
	P	O	R	BUN DE SPERIAT APUCARE	B	A	U	JINDUIRI
PUSĂ ÎN SUPĂ ACONTURI	G	A	L	U	S	C	A	
	A	R	V	U	N	E	BUTOI MARE	
ACEEA LEVE!	A	I	A	BOT DE PORC ANEXĂ MOTO	R	A	T	
	L	V	A DORI TARE STORS LA MIEZI!	R	A	V	N	I
ACRITE PENTRU	O	T	E	T	I	T	E	
	P	R	O	NU ARE FRECVENȚĂ	A	R		
RISIPE	I	R	O	S	I	R	I	

DP

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: **Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,
Alexandru Păsărin, Dorin Stana**

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Secretariat: **ILEANA TEȘULEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13

Adresă: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DIM BCR, sector 1, București

**Fundația
„Premiile Flacăra - România”**

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Redactor șef: **ALEXANDRU ARION**

■ **SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE** - Petruț Stoian

■ **REDACTORI** - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Victor Niță,
Toma Roman Jr.

■ **SPORT** - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ **FOTOREPORTER** - Florin Ioniță

■ **COLABORATORI PERMANENȚI** - Nicolae Balotă, Grigore

Constantinescu, Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana

Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zarojanu

■ **CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE** - Gabriela Adam-

Opalț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS

Redactor șef: **DANIEL POPA**

■ **REDACTOR ARTISTIC**: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ **CORECTURĂ**: Ioan Grigoriuță

TEHNOREDACȚARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Violeta Enache, Alexandru Pușcă-
Horeangă, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Ionuț Ștefan Bojan, Elzabeta
Coștea, Paul Gabriel Ene, Cătălin Helișan, Valerica Leon, Daniel
Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Liliana Crețu, Ionei Blegoci, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28

222.67.38, fax. 224.37.13. la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,

cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**,
București Tel/Fax: 01/827.66.65; 01/323.38.58

Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și perso-
nalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

CELE MAI TARI
PUBLICAȚII DE DIVERTISMENT

REBUS

Liderul publicațiilor de cultură rebusistă din România

REBUSACHE

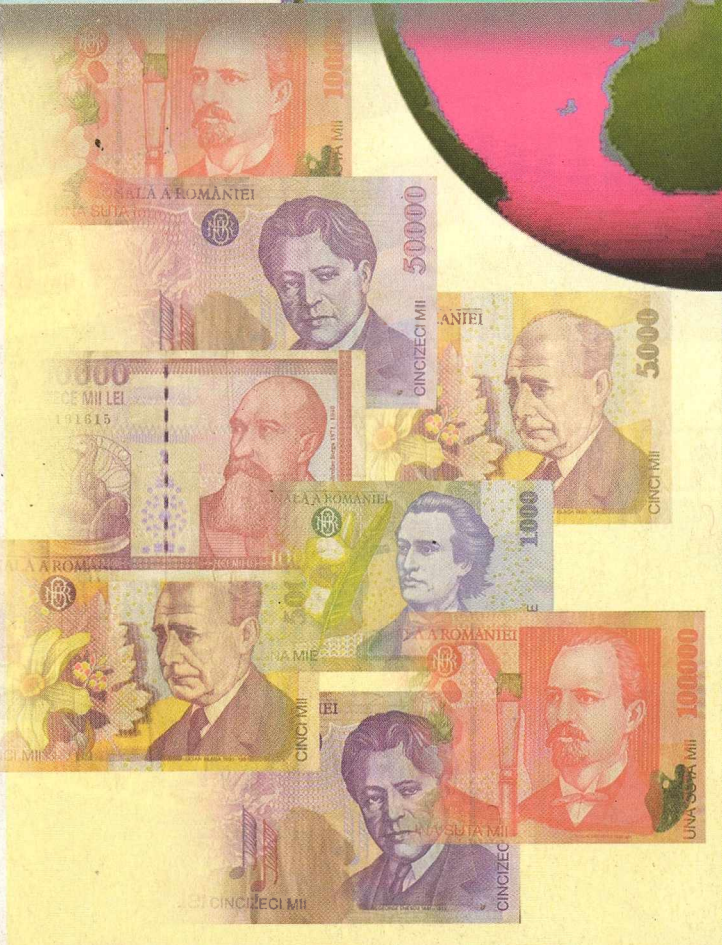
Mini REBUS

REBUS SRL **CUVINTE**
ÎNCRUCIȘATE

Integrama
REBUS

INTEG **GAME**
Maxi — Skandy

BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA ROMANA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA
 BANCA COMERCIALA

Bdul Regina Elisabeta nr. 5,
 sector 3, București, ROMANIA
 phone: 01-3126185
 fax: 01-3120056
 Reuters: RCBB, RCBX
 SWIFT: RNCB RO BU
 http://www.bcr.ro
 e-mail: marketing@mail.bcr.ro

Banca de care aveți nevoie !